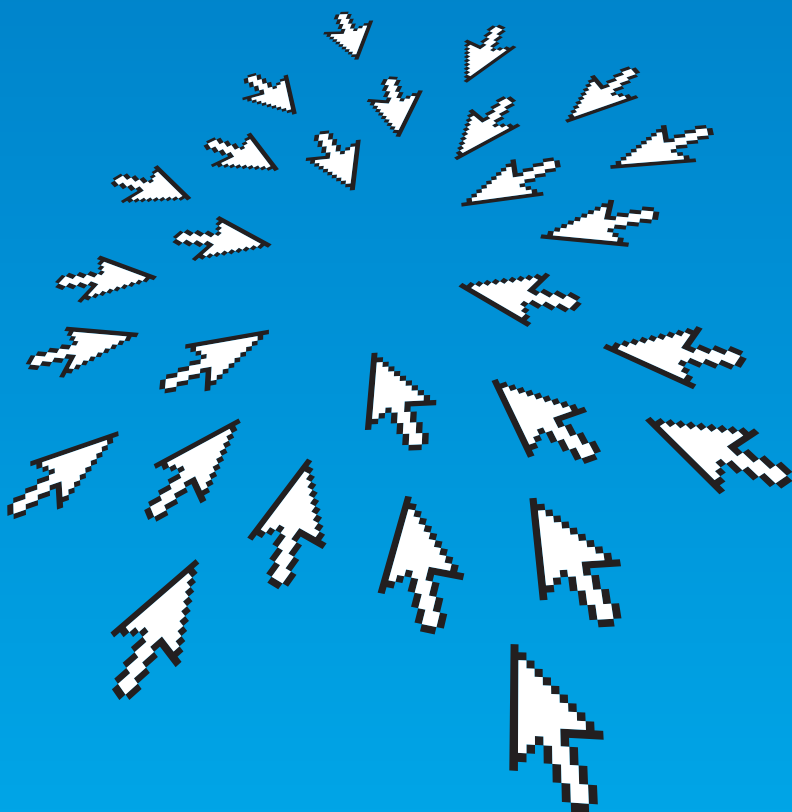

Kesişme

Deniz Aras

Kesişme

Deniz Aras

İÇİNDEKİLER

Birinci Bölüm	10
İkinci Bölüm	21
Üçüncü Bölüm	37
Dördüncü Bölüm	52
Beşinci Bölüm	71
Altıncı Bölüm	90
Yedinci Bölüm	111
Sekizinci Bölüm	139
Dokuzuncu Bölüm	153
Onuncu Bölüm	168
Onbirinci Bölüm	175

İnsanoğlunun hayatında hiçbir zaman farketmediği ve belki de hiç farketmeyeceği kesişme noktaları vardır. Belki de hepimiz şu anda yaşadıklarımızı hiç tanımadığımız birinden dolayı yaşıyoruz. Kimbilir belki bunu anlayabilmemiz için hepimiz bir kez de olsa dolmuşa mı binmeliyiz?

İstanbul, 09.09.2005

Bölüm 1

Garsona seslendi:

- Hesap lütfen!

- Daha programımız başlamadı efendim isterseniz bekleyin.

- Teşekkür ederim gitmem lazım.

- Peki efendim nasıl isterseniz.

Hesabı ödedi ve Taksim – Yeşilköy dolmuşlarının kalktığı yere doğru yürümeye başladı. Zengin, züppe hayatından kaçmak için toplu taşıma araçlarından iyisi yoktu. Sırasını bekledi ve nihayet dolmuşa bindi. Ön koltuk doluydu ve en arkadaki dört kişilik koltukta sadece bir kişilik boşluk vardı ortadaki koltukta bir kız oturuyordu. Şöföre iki kişilik ödeyeceğini söyledi, o koltukta üç kişi sıkışarak gitmek istemiyordu...

Orkun, ülkenin tanınmış ailelerinden Sinibey ailesinin tek oğluydu. Bundan tam 18 yıl önce dünyaya gelmişti. Annesi ve babası aslında aynı ailedendi ve servetleri dışarı gitmesin diye evlendirilmişlerdi. Bebek'te deniz kenarında büyük bir yalıda oturuyorlardı. Orkun öz annesinin sütünün tadını bile bilmeden büyümüştü. 19 aylıkken ilk söylediği kelime dadısının adı olmuştu. Babası yabancı dil bilmiyordu ve bir türlü

de öğrenememişti, bu yüzden Orkun dört yaşına geldiğinde İngilizce öğrenmeye başlamıştı bile. Ne de olsa ileride Sinibey Holding'in patronu olacaktı. Ailesi onun için hiçbir masraftan kaçınmazdı ama bazı şeyleri de maalesef para satın alamazdı. Henüz çocukken bile bu acı gerçekle tanışmıştı. Küçük gözleri ile en iyi gözlemlediği şey şuydu: ailesi ona istediği herşeyi ama herşeyi alıyordu fakat onun istediği şey sadece sevgi ve ilgiydi.

Babası, 47 yaşındaydı. Esmer, hafif kır saçlı, 1,70 boylarında bir adamdı. Gülünce yok olacak kadar kısılan gözleri ve düzgün burnu en belirgin fiziksel özelliği olarak göze çarpıyordu. İri denilecek göbeği ile tam bir patron havası taşıyordu. Dumanından nefret ettiği halde özellikle yanında başka biri varken mutlaka puro içerdi. Bu onun için önemli bir prestij göstergesiydi.

İş dünyasında saygın bir yeri vardı. Sosyal çevresi de oldukça genişti. Hemen hemen her akşam mutlaka bir partiye, yemeğe veya kokteyle davet edilirdi. Şen ama yapmacık abartı kahkahalar, ortamda bulunmayan arkadaşların dedikoduları bu tip davetlerin en vazgeçilmez öğeleriydi.

Onun için hayatındaki en önemli şey paraydı. Ailesi, dostları, maneviyat önemsiz birer ayrıntıydı. Hayatında sadece iki kez duygulanmıştı. Lise yıllarında bir kıza aşık olmuştu. Geceler boyunca kızı hayal eder ve ağlardı. Gönderdiği tüm hediyelere rağmen bir türlü elde edemediği o kız onu ilk defa duygulandırmayı başarmıştı. Ne şirketin başına geçti-

ğinde, ne evlendiğinde, ne de oğlu olduğunda hiçbir duygu hissetmemişti. Ama oğlu büyüyüp de ona “Baba” dediğinde yıllar sonra bir kez daha duygulanmıştı. Eşini en son ne zaman öptüğünü bile hatırlamıyordu. Zaten bunun onun için hiç önemi yoktu. Etrafında bir çok güzel kadın olmasına rağmen o sadece menfaat sağlayabileceği kadınlarla ilişki kurardı. Onun için hayatın anlamı sadece ve sadece kar olarak kalacaktı.

Beş yaşına bastığında doğum gününe basın davet edilmişti. Birçok ünlü sima partide bulunmuş Orkun’a oldukça değerli hediyeler vermişlerdi. Televizyondan bu doğum günü partisini izleyen bir çok çocuk Orkun’un yerinde olmak için can atıyordu. Anne ve babasıyla beraber ekranda muhteşem bir aile tablosu sergiliyorlardı.

Ertesi yıl Orkun okula başladı. Zeki bir çocuk olmasına rağmen derslerde diğer arkadaşlarının gerisinde kalıyor, tenefüs zili çaldığında tek başına bir köşede oturuyordu. İkinci yarı yıl başladığında öğretmeni bu durumu konuşmak için Orkun’un velisini okula çağırdığında, annesinin öğretmene telefon açıp çok meşgul olduğunu ve bu yüzden gelemeceğini bildirdiğinden Orkun’un hiç haberi olmamıştı

Annesi 39 yaşındaydı. Boyalı sapsarı saçları, estetikli burunu, mavi lensleri, botokslu yanakları, silikonlu göğüsleri ve dudaklarıyla Madame Tussaud müzesindeki mumyaları andırıyordu. Onun için en önemli şey güzel ve çekici görünmektir. Bunun için de harcayacak çok parası olduğu kesindi.

Aslında kocası ile evlenirken sevinmişti ilk başta çünkü onu gerçekten beğeniyordu. Ailesinin baskısı ve ürkek bir yapıya sahip olması nedeniyle evlenene kadar hayatında hiçbir erkek olmamıştı. Bir erkekle beraber olmak fikri bile onu içten içe heyecanlandırıyordu.

Evliliğinin sadece ilk haftası rüya gibi geçmişti. Her birlikte oluşlarında kendi bedenini yeniden keşfediyordu. Balayı dönüşü onun için tam bir şok olmuştu. Tüm gün süslenip kocasını beklemiş akşam yatakta neler yapacaklarını hayal etmişti. Fakat kocası o gün ve tam 3 hafta boyunca neredeyse tek kelime bile etmemişti. Sadece bazı iş yemeklerinde veya davetli oldukları ortamlarda kendisine eşi gibi davranıyordu.

Bir süre sonra hamile olduğunu anladı ve nihayet beklediği ilgiyi ancak o zaman görmeye başladı. Ancak bu ilgi onun beklentilerini karşılayacak türde bir ilgi değildi asla.

Artık anne olmuştu, kısa sürede rejim yapıp eski beden ölçülerine kavuştu. İçindeki kadın ona sevişmesi gerektiğini söylüyor fakat bunu asla kocasıyla yapamıyordu. Her gün kendini dışarıya atıyor, elele dolaşan çiftlere bakarak iç geçiriyordu. Sonra bir dizi estetik operasyon başladı, artık eskisinden çok daha güzel ve çekiciydi ve kanı kaynıyor hislerinin önüne geçemiyordu.

Sonunda arzularını daha fazla bastıramadı ve kendisiyle tanışmak isteyen bir genç ile sevgili oldu. Balayında yaşadık-

larının çok daha ateşlisini bu genç ile yaşamaya başlamıştı. Bu onun yaşamının da dönüm noktası olmuştu. Neredeyse haftada bir sevgili değiştiriyor ve seksten başka bir şey düşünemiyordu. Ne ailesi, ne evi, ne de toplumsal baskı umurunda bile değildi artık.

Orkun büyüdükçe ailesine karşı nefreti de büyüyordu. Ortaokula başlamıştı fakat hala içine kapanıklığı sürüyordu. Sınıftakilerden bazıları adını bile bilmiyordu. Tek dostu bilgisayarıydı. Okul dışındaki tüm vaktini bilgisayarının başında geçiriyor bazı geceler sabahlayıp uykusuz okula gidiyordu. Ve tüm ülkenin yakından tanıdığı meşhur Sinibey ailesinden kimse Orkun'un nasıl bir ruh hali içinde olduğunu farkında bile değildi. Babanın tek derdi daha çok para kazanmak, annenin ise kendine yeni sevgili bulmaktan başka bir şey değildi.

Orkun böyle bir aile ortamında büyüyordu. Buna rağmen okulda derslerinde başarılıydı tabi bunda keskin zekasının rolü büyüktü. Derslerde fazla arkadaşlığı için mecburen dersleri dinliyor ve neredeyse tüm dinlediklerini bir hard disk gibi beynine kaydediyordu. Her yaz ailesi özellikle de annesi Orkun'u yaz kamplarına, yurtdışındaki dil kurslarına göndermeye çalışıyor fakat Orkun asla bu tekliflere sıcak bakmıyordu. Ergenlik çağına gelen tüm yaşlıları ilk flörtlere başlasa da Orkun etrafında kendisinden hoşlandığını açıkça belirten kızlar olmasına rağmen hiç kimseyi istemiyordu.

Onyediyedi yaşına geldiğinde ailesine ve özellikle de annesine

olan nefreti o kadar büyümüşü ki uzun zamandır tek bir kelime bile konuşmamışlardı. Bunun en önemli sebebi annesinin babası iş gezisindeyken başka bir adamla beraber olmasına şahit olmasıydı. Evin içinde herifle sarmaş dolaş bir halde annesini görmüşü. O anı ömrü boyunca unutmayaacağı kesindi.

Bir akşam Orkun'un hayatında farklı bir şey oldu, o ana kadar hiç yaşamadığı bir şey. Her zamanki gibi bilgisayarının başında otururken icq'sunda biri belirdi.

Lord of Darkness:

Slm

Cevap vermedi ama yine de icq'sunu da kapamadı. Karanlıkların Lordu ismi ona gizemli gelmişti. Genelde kimseyle muhatap olmazdı sadece birkaç kişiyle dosya alış-verişi yapardı. Derken bir mesaj daha geldi ve devamı...

Lord of Darkness:

Bana cevap yazma ama bana yazma fırsatı tanı pisman olmayacaksın.

Lord of Darkness:

Hayat tipki bir akarsu gibidir alır surukler seni

Lord of Darkness:

Kimi zaman bir kayaya carparsın ve canın yanar

Lord of Darkness:

Ama sonunda kavusacağın engin bir deniz olur.

Yazılanlar ilgisini çekmişti çünkü karşısındaki dalga mı geçiyor yoksa ciddi bir şeyler mi yazmaya çalışıyor anlayamamıştı ayrıca Türkçe harfler kullanmaması da dikkatinden kaçmamıştı. Ve monolog devam ediyordu.

Lord of Darkness:

Eğer rahatsız ettiysem çok özür dilerim bayan fakat çok yalnızım ve biriyle konuşmaya çok ihtiyacım var.

Lord of Darkness:

Peki iyi geceler...

Nedenini bilmese de içinden bir ses cevap yazması gerektiğini söylüyordu. Ayrıca Lord of Darkness onu kadın zannemişti ve bu diyalog oldukça keyifli olabilirdi. Zaten canı da sıkılıyordu hemen klavyeye sarıldı.

Pegasus:

Slm

Lord of Darkness:

Tsk. Bir an hiç konuşmayacaksın sanmıstım

Pegasus:

Aslında konuşmayı düşünmüyordum ama olsun. ASL

Lord of Darkness:
17, E, Paris. Ya sen?

Pegasus:
21, K, İstanbul

Lord of Darkness:
En son 4 sene önce oradaydım. Çok özledim oralari. Sen neresinde oturuyorsun?

Pegasus:
Kartal'da oturuyorum.

Orkun o gün bambaşka bir kimliğe bürünmüştü. Hayalinde canlandırdığı bir kızın kimliği. Kartal'da oturan öğretmen bir anne ve bankacı bir babanın kızıydı. Boğaziçi bilgisayar mühendisliğinde okuyordu. Çok renkli bir hayatı vardı. Kendini kumral, 1,75 boyunda, yeşil gözlü olarak tarif etmişti ve bu tarife uygun bir de resim göndermişti. Hat arkadaşının adı ise Hakan'dı. Paris Pasteur'de oturuyordu.

Babası Türk, annesi Fransız olan bir gurbetçiydi. Liseyi bu yıl bitirecekti. Amacı Güzel Sanatlar'da heykeltçilik okumaktı. İdeallerinin peşinde koşan bir gençti. Ama Fransa, özellikle Paris eskisi gibi değildi. Yabancılara karşı özellikle de müslümanlara karşı artan bir baskı vardı ve bu durum Hakan'ı rahatsız etmeye başlamıştı. Bir süre sonra aralarında sıkı bir bağ oluşmuştu. İstisnasız her gün saatlerce yazıyorlardı. Hakan idealleri ile yaşadığı yerdeki baskı arasında

bocalıyor ve bu derdini Işıl ile paylaşıyordu. Işıl'ın en büyük derdi ise ailesinin ilgisizliği ve yalnızlığı.

Aradan yaklaşık iki ay geçmiş ve bu dostluk sanal bir aşka dönmüştü. Her ikisi de yazışamadıkları zaman kendilerini kötü hissediyorlar, bazen tek bir satır için saatlerce bilgisayarın başında bekliyorlardı. Orkun eğer bir kız olsa gerçekten Hakan'a aşık olacağından emindi. Aralarındaki bağ çok güçlüydü hem de onca mesafeye ve birbirlerini hiç görmemelerine rağmen, ama artık Orkun bu oyundan sıkılmaya başlamıştı bir kız gibi davranmak ve bunu yaparken bir erkeğe karşı bir şeyler hissetmek fikri onu deli ediyordu artık gerçekleri Hakan'a itiraf etmeliydi. Sonunda en yakın dostunu kaybetmek de olsa bunu yapmak zorundaydı.

Pegasus:

Hakan

Lord of Darkness:

Off be nerde kaldın Işıl. Nasıl gecti gunun?

Pegasus:

Bak dostum sana bazı şeyleri itiraf etmemin vakti geldi. Şimdi lütfen beni affet ve yazdıklarımı iyice oku.

Pegasus:

Benim adım Işıl değil Orkun, 21 yaşında da değilim ve sana anlattıklarımın çoğunu uydurdum. Tek gerçek seninle paylaştığım hüznüm ve yalnızlığım onun dışındaki her şey

yalandı. Beni bunun için tekrar affetmeni dilerim. Kendine iyi bak.

Lord of Darkness:

Bir dakika Orkun.

Lord of Darkness:

Galiba senin de beni affetmen gerek benim adım da Hakan değil Sibel. Sen de beni bunun için affet. Kendine iyi bak.

Orkun cevap yazmış fakat geç kalmıştı çünkü Sibel kaybolmuştu. Bir yandan çok büyük bir mutluluk kaplamıştı içini çünkü gerçekten çok etkilendiği kişi bir kızdı ama diğer yandan hayatta en güvendiği insanı kaybetmişti hem de tam ona gerçekten aşık olduğunu düşündüğü anda. Artık beklemekten başka çaresi kalmamıştı. Tam bir hafta Sibel'i bekledi ve nihayet tekrar konuştular. Çok rahatlamışlardı. Yalanlardan arınmış bir aşk her iki genci esir almıştı. Orkun kesin kararını vermişti bu evden artık ayrılacaktı. Bunun için de paraya ihtiyacı vardı ve ailesinin tek işe yaradığı konu buydu. Bazı şeyleri yapması için reşit olması gerekiyordu ve doğum gününe sadece üç hafta kalmıştı.

9 Eylül günü Sinibey yalısında olağanüstü bir hareketlilik vardı. Orkun onsekizine basacaktı ve doğum günü partisinin hazırlıkları yapılıyordu. Havuz kenarına masalar kurulmuş son talimatlar veriliyordu. Konuklar gelmeye başlamıştı. Sadece işadamları, sanat dünyası değil politikacılar da birbirinden şık kıyafetlerle içeriye doluşmaya başlamışlar-

dı. Akşam saat sekize yaklaşıyordu ve tek bir eksik vardı. Orkun yoktu. Aile ilk defa Orkun için telaş etmeye başlamıştı üstelik cep telefonuna da cevap vermiyordu.

Orkun o sıralarda Taksim’de bir barda içiyordu. Artık karardı ve evine dönmek istemiyordu. Bugün doğumgünüydü, kalktığında hayatındaki en anlamlı hediyeği bilgisayarının posta kutusunda bulmuştu. Sibel ona bir doğumgünü mesajı atmıştı. Mesajda şunlar yazıyordu:

Sevgili Orkun,

Doğumgünün kutlu olsun. Kim olduğunu bilmesem de hep benim için doğru kişi olduğunu düşündüm fakat maalesef sana bir yalan daha söyledim ve yemin ederim ki bu son yalanım. Ben birkaç haftadır İstanbul’dayım ve yarın Paris’e geri döneceğim. Seni çok merak ediyorum ve görmeyi de çok istiyorum ama bir o kadar da korkuyorum çünkü beni buraya hiçbir şeyin bağlamasını istemiyorum. Herşeye rağmen eğer beni görmek istiyorsan Holiday Inn’de kalıyorum. Saat 22:30’da receptionda buluşalım.

Orkun mesajı birkaç kez daha okumuş mutluluktan gözleri dolmuştu. Hemen evden çıkmış ve bir taksiye atlayıp Taksim’e gitmişti. Amaçsız bir şekilde Taksim meydanından Tünel’e kadar dört defa gidip geldi. Akşama doğru heyecanını yatıştırmak için bir bara gidip bira içmeye başladı. Artık bir an önce onu görmek istiyordu. Onu görecektik ve kendini hayatın akışına bırakacaktı nereye sürüklenirse sürüklenir...

Bölüm 2

Ağır ağır yürüdü, Fransız Konsolosluğunun önünde durdu ve gülümsedi. Bugün İstanbul'daki son günüydü, yarın sabah uçağı ile Paris'e dönecekti. Burada tutunamamıştı bu şehir, bu ülke ona göre değildi ama yapması gereken son bir şey vardı, uzun bir süredir beklediğı an gelmişti. Saatine baktı ve adımlarını hızlandırarak Taksim – Yeşilköy dolmuşlarının kalktığı yere gitti. Sıradaki dolmuşa bindiğinde aklında sadece o vardı...

Sibel 24 yaşında bir genç kızdı. Uzun kıvırcık saçları, büyük ela gözleri, ince ve kalkık burnu ve neredeyse pürüzsüz cildiyle oldukça güzel ve çekici bir kızdı. Fransa'da doğmuştu. Türk bir baba ve Fransız bir annenin ortak çalışmasının ürünüydü. Onu tanıyan herkes bu şekilde tanımlardı. Babası ve annesinin tanışma hikayesi ona hep ilginç gelmişti fakat ergenlik dönemine geldiğinde bu ilginç hikaye onu utandırmaya başlamıştı.

Babası 44 yaşındaydı. Esmer, iri yapılı, sürmeli siyah gözleri, keskin yüz hatları ile kızının tüm arkadaşlarının aşık olduğu bir adamdı. Diyarbakır doğumluydu. Oldukça tutucu bir ailenin dokuz erkek çocuğundan biri olarak dünyaya gelmişti. İlkokulu bitirdikten sonra okumamış vaktini haylazlık yaparak geçiren bir delikanlı olmuştu. Babası bu durumdan hiç hoşnut olmadığından onu on dört yaşındayken Kuşadası'nda tanıdıkları bir adamın yanına komi olarak vermiş ve bu şekilde turizm ile tanışmıştı. Biraz büyüyüp

de serpildiği zaman bu iş ona tatlı gelmişti hem artık garson olmuştu. Köyde bulamadığı bu ortam onun için rüya gibiydi adeta. Arada sırada yabancı kadınlarla tanışıyor ve at pat bildiği yabancı diline rağmen bu kadınlarla sevgili hayatı yaşıyordu. Kendinden büyük garsonlar ise ona sürekli biriyle evlenip yurtdışına yerleşmesini salık veriyorlar ve gün geçtikçe bu fikir ona daha da mantıklı geliyordu. Zaten bu ülkede yapacak neyi vardı ki, yılın yarısında çalışıyor diğer yarısında işsiz geziyordu. Ve nihayet bir gün şans kapısını çaldı.

Çalıştığı otele 37 yaşında bir kadın turist tek başına gelmişti. Kadın kt siyah saçlı, çekik mavi göz l incecik burnu ve dudakları, uzun incecik vücuduyla klasik bir Fransız kadını temsil ediyordu. Servis yaparlarken göz göze gelmişler ve işin doğrusu her ikisi de birbirinden etkilenmişti.

- Merhaba...

- Merhaba...

- Bugün hava çok sıcak değil mi?

- Pardon?

- Fransızca biliyor musunuz?

- Pardon, ben, yok Fransızca...

Her ne kadar anlaşamaları da bir şekilde bir elektrik oluşturalarında. Zaten yağız Türk genci elektrik alması da olurdu. Kafaya koymuştu bir şekilde karşısındaki kadın onun yurtdışı biletiydi ve ne yapıp edip onunla evlenmek zorundaydı.

Bu şekilde tanışan annesi ve babası ateşli bir aşk gecesinden sonra evlenmeye karar vermişlerdi. Aralarındaki yaş farkının hiçbir önemi yoktu çünkü birbirlerini seviyorlardı. Babasının ailesinin tepkisi çok büyük oldu. Eğer giderse bir daha köyüne asla geri dönemezdi. Hatta anasının ak sütü bile haramdı artık. Ancak ne annesi, ne babası ona müstakbel karısının vaat ettiklerini veremezdi. Çoktan evlenme hazırlıkları başlamıştı. Öncelikle bir ev tutuldu. Paris'te ev kiralari gerçekten çok pahalıydı. Sonunda otuz metrekaarelik bir stüdyo daire buldular üstelik aylık beşyüz frank vereceklerdi. O evin hayalini kurarken kendini bir anda Paris'te buldu. Artık evlenmişlerdi. Kadın üç ay sonra müjdeli haberi verdi bir bebekleri olacaktı. Fransızca öğrenmeye başladıkça üzerindeki ürkekliği de atıyordu. Ve bir temmuz sabahında henüz yirmi yaşındayken baba olmuştu zor ve riskli bir doğumdu çünkü karısı doğum anında otuz sekiz yaşındaydı. Doktorlar “doğurma” demiş ama buna rağmen inatla doğurmuştu. Kızlarına Sibel adını koydular.

Sibel önce ilk adımlarını atmış, yürümüş ve ardından da konuşmaya başlamıştı. Üç yaşına geldiğinde hem Türkçe hem de Fransızca konuşuyordu. Babası onu bir Türk kızı gibi yetiştirmek istiyordu. Bu arada evde problemler başlamıştı

anne ve baba sürekli kavga ediyordu. Annesi hemen hemen her akşam babasının ceplerini kurcalıyor ceketini kokluyor ve sürekli aldatılma korkusu yaşıyordu. Kadın kırk bir yaşındayken kocası yirmi üç yaşındaydı. Artık adamın da bir sosyal çevresi vardı. Ayrıca çalıştığı yerde ve hatta oturdukları apartmanda birkaç tane hayranı olduğunu o da biliyordu. Ama mutlu bir yuvası vardı ve eşini asla aldatmamıştı. Tüm bunlara rağmen yuvaları kavgalarla ve kıskançlık krizleriyle çatırdamaya başlamıştı.

Bu kavga gürültü içinde Sibel altı yaşına gelmiş ve ilkokula başlamıştı. Paris'te yaşayan diğer Türk çocuklarının da gittiği bir okuldu bu. Burada aynı zamanda Türkçe dersleri de alıyordu. Okulda çok mutluydu, arkadaşlarıyla oyunlar oynuyor zaman su gibi geçiyordu. Akşam olup da eve döndüğünde ise her zaman annesi ve babası kavga ediyordu. Küçükük yaşında olgun bir kadın gibi bazen annesini bazen babasını teselli etmeye çalışıyordu. Her gece bir daha bu kavgaların olmaması için dua ediyordu fakat bir şekilde bu kavgaların süreceğinden de emindi. Güçlü olmalıydı tüm yaşlılarından çok daha güçlü olması lazımdı.

Babası o yaz onlara bir sürpriz yaptı ve tatil için İstanbul'a gitmeye karar verdiler. Sibel bunu duyunca çok heyecanlanmıştı. Kendini Türk olarak görüyor ve İstanbul'u görme fikri ona güzel bir masal gibi geliyordu. Daha önce resimlerden görmüştü özellikle Boğazı çok merak ediyordu.

Ailece hazırlandılar ve havaalanına doğru yola çıktılar. Sibel

ilk defa uçağa biniyordu. Uçak hızlandığına çok korkmuştu ama bir süre sonra alıştı, camdan baktığında uzaklarda Eyfel'i gördü. Yaşadığı şehir yukarıdan gerçekten çok güzel gözüküyordu ancak o şu anda kendisi için çok daha özel bir şehire, İstanbul'a gidiyordu. Uçak Yeşilköy Havaalanına indiğinde çoktan uyumuştur. Babası öperek fısıldadı:

- Kalk kızım bak geldik İstanbul'a

Sibel gözlerini açtığı anda havaalanının dışında taksi bekliyorlardı. Ortalık yangın yeri gibiydi, sağda solda koşuşturan insanlar, trafik polisinin hiç durmadan çaldığı düdükle, arabaların ve taksilerin kornaları, kavga eden iki taksici. Burada zaman sanki çok daha hızlı akıyordu. Taksiye bindiler ve Holiday Inn oteline yerleştiler. Bir hafta boyunca tüm İstanbul'u gezdiler hayatının en güzel tatiliydi, ama sadece otel odasının dışında geçirdikleri zamanda. Anne ve babası arasındaki kavgalar artmıştı. Bir gece babasının annesini dövdüğüne şahit oldu. Annesi Türkçe bilmediği için kıskançlığının dozajını iyice arttırmış ve kızına bile Türkçe konuşmayı yasaklamıştı ve bu durum babasının zaten yıpranmış olan sinirlerini bir hayli germiş ve kavga kaçınılmaz olmuştu. Fakat bu seferki kavga şiddet içeriyordu. Tüm bu olup bitenlere rağmen küçük Sibel tatilinden ve İstanbul'dan güzel hatıralarla dönüyordu.

Aradan yıllar geçmiş ve Sibel ortaokula başlamıştı. Bu süre zarfında aile ortamında çok fazla değişiklik olmamıştı tek değişiklik evleriydi. Daha büyük bir eve taşınmışlardı

ve artık Sibel'in kendine ait bir odası vardı. Sibel başarılı bir öğrenciydi ve ailesi de bundan memnundu. Ancak Sibel için derslerinde başarılı olmak yetmemeye başlamıştı. Arkadaşları anne ve babasıyla dalga geçiyorlardı ve bu yüzden onların beraber okula gelmesini istemiyordu. Babası henüz otuz iki yaşındayken annesi elli yaşındaydı. O da bu durumdan rahatsızdı ve annesi ile babasının evliliklerini sorguluyordu. Bir keresinde bir dergide yabancılarla evlenen kadınların dramını okumuş ve çok etkilenmişti, kendi kendine babasının buraya yerleşmek için 18 yaş büyük biriyle evlendiğini düşünüyor ve babasından soğuyordu. Ancak babasını her gördüğünde bu düşüncelerinden uzaklaşıyordu. Babası gerçekten Sibel'i çok seviyordu.

Artık iyice büyümüş liseye başlamıştı. Diğer arkadaşlarından çok daha iyi İngilizce konuşuyor ayrıca evde babasıyla sürekli Türkçe pratik yapıyor ve fırsat buldukça Türkçe gazeteler okuyordu. Annesi Fransız olduğu halde tüm sorulara ben türküm diyordu. Aradan geçen onca yıla rağmen İstanbul'u hala unutamamıştı. Ve bir gün mutlaka oraya dönecekti. Sibel her ne kadar türküm dese de doğup büyüdüğü yer Fransa'ydı ve babasının tüm yönlendirmelerine rağmen Fransız kültürünün etkisi altındaydı. Babasının ona yasakladığı şeyler şimdi ona saçma geliyordu. Oysa annesi ile tüm sırlarını paylaşabiliyor ve onunla fikir alışverişinde bulunabiliyordu. Babasına ise kati bir itaat ve saygı söz konusuydu. Babasının istemediği bir şeyi asla yapamaz ve onun fikirlerini asla sorgulayamazdı. Bunun en acı örneğini o yıl yaşadı.

Bir gün Sibel bir mektup aldı. Mektup sınıfın en popüler çocuklarından birinden geliyordu. Mektupta onu ne kadar çok beğendiğini ama çok soğuk ve karizmatik olduğu için asla ona bunu söyleyemediğini yazmıştı. Sibel çok mutlu olmuştu beğenilmek hem de sınıfın en popüler çocuklarından biri tarafından beğenilmek çok hoşuna gitmişti. Eve gider gitmez bunu annesine anlattı annesi de çok sevindi ve çocuk hakkında sorular sordu. Ona birkaç öğüt verdi ve mektubu dalgınlıkla masanın üstüne koydu. Babası eve geldiğinde masanın üzerinde mektubu buldu ve büyük bir sinirle Sibel'in odasına girdi ve "Bu mektubu kim yazdı ulan Orospu!" diye bağırıp bir osmanlı tokadı patlattı Sibel'in o güzel yüzüne. Sibel sabaha kadar ağladı. Yıllarca hayran olduğu adeta taptığı babası basit bir mektup için biricik kızını tokatlamıştı. Olaylar bununla da bitmedi. Ertesi gün babası mektup ile beraber sınıfa gitti. Sınıftaki tüm erkekleri bir araya toplayıp onlara Sibel'den uzak durmalarını aksi takdirde onların gözyaşına bakmadan evire çevire döveceğini söyledi. Sibel artık sınıfta çok yalnızdı. Sınıfta özellikle erkeklerden kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyordu.

Uzun bir süre Sibel babasıyla tek bir kelime konuşmadı. Üniversite hayatı başlamıştı ekonomi eğitimi alıyordu ve yine derslerinde başarılı bir öğrenciydi. Babasıyla arası asla eskisi gibi olmasa da en azından konuşuyorlardı. Yavaş yavaş sular durulmaya başladığında ailenin başına çok daha büyük bir felaket geldi. Bir akşam babasının cep telefonuna bir mesaj geldi o sırada babası banyodaydı. Annesi bu fırsatı kaçırmadı ve hemen mesajı okudu. "Seni seviyorum,

sana hayranım ne olursun benimle ol, bırak o yaşlı cadıyı” Telefonu elinden düşürdü hızla balkona doğru koştuğunda Sibel sadece arkasından bakakalmış ve ağzından belli belirsiz bir “hayır” çıkmıştı. Apartmanın arka bahçesinde beş kat aşağıda zeminde annesini kanlar içinde gördü hemen babasıyla beraber aşağıya koşular fakat artık çok geçti. Annesi intihar etmişti. Birbirlerine sıkıca sarıldılar babası Sibel’e haykırarak “beni affet kızım” dedi. Babası ne olup bittiğini anlamaya çalışırken Sibel’e Polise haber vermek için telefonunu getirmesini söyledi. Sibel koştu ve telefonu aldı mesaj hala açıktı. ”Seni seviyorum, sana hayranım ne olursun benimle ol, bırak o yaşlı cadıyı” Hemen mesajı atan numarayı aradı. Karşısına çıkan ses onu şok etti, babasına hayran sınıf arkadaşlarından biri belli ki bir şekilde numarayı bulmuş ve böyle küstahça bir mesaj atmıştı. Attığı bu mesaj ise annesinin ölümüne neden olmuştu.

Kendini bildi bileli aldatılma şüphesi ile yaşayan annesi ilk defa eline delil geçtiğinde bu travmayı atlatamamış ve canına kıymıştı. Artık o sınıfa hatta o okula gitmesi mümkün değildi. Babası ve yetkililer bu konuda anlayışlı davrandılar ve sadece sınavlara girdi. Sibel o sene güçlükle okulunu bitirdi. Psikolojik olarak çok kötü durumdaydı. Kilo kaybetmişti, kimseyle fazla konuşmuyordu, tam anlamıyla içine kapalı bir genç kız olmuştu. Babası ise uzun zamandır çalıştığı işyerinde daha üst düzeyde çalışmaya başlamıştı. Bu da ailenin en azından maddi olarak toparlanmasını sağlamıştı. Babası kızına hediye olarak bir bilgisayar almıştı. Aldığı bu bilgisayar Sibel’in hayatını da değiştirmişti. Sibel her ak-

şam tanımadığı insanlarla chat* yapıyor. Her chat yaptığı kişiye değişik karakterler çiziyordu. Bazen 30 yaşında bir erkek, bazen 50 yaşında bir kadın oluyordu. Bununla çok eğleniyordu.

Psikolojisi iyice düzelen Sibel artık İstanbul'a yerleşme planları yapıyordu fakat İstanbul hakkında çok da fazla bilgiye sahip değildi. İstanbullu biriyle ama adam akıllı, ciddi biriyle chat yaparsa ondan çok fazla bilgi alabileceğinden emindi. İcq'nun başına geçti ve aratmaya başladı. Arama kriteri belliydi İstanbul'da oturan 18-25 yaş arası bayanların listesini tarattı. İsimlere bakarken Pegasus diye bir isim gözüne ilişti ve başladı yazmaya. "Slm" diye yazdığında çoktan yeni karakterini oluşturmuştu bile. 17 yaşında bir erkekti ve adı Hakan'dı. İlk başta cevap alamadı bu arada birkaç isme daha selam çakmıştı. Tekrar Pegasusa döndü ve o an aklından geçen cümleleri yazıverdi. Bir süre daha bekledikten sonra nihayet cevabını aldı. Bu şekilde bir dostluk kurmuş oldular. Artık akşamları vaktinin büyük çoğunluğunu Işıl ile bilgisayar başında geçiriyordu. Dertlerini anlatıyorlar tüm iç dünyalarını birbirlerine açıyorlardı ama Sibel karşısındakini kandırmaktan son derece rahatsız oluyordu. Işıl'a Paris'i tüm detaylarıyla anlattı, gece yaşantısını, müzeleri, metro hatlarını, Eyfel Kulesini, Şanzelize'yi ne biliyorsa her şeyi. Bunun karşılığında o da İstanbul hakkında birçok şey öğrendi. Işıl mütevazı bir ailenin kızı olduğunu söylemesine rağmen verdiği bilgilerde genelde çok lüks restoranlar, gece kulüpleri veya yazlık mekanlardan bahsediyordu. Bu da Hakan'a yani Sibel'e çok garip geliyor ancak bunu onun

daha iyi bir yaşam arzu etmesine bağlıyordu.

Artık Paris'te durmak istemiyordu. Mükemmel bir Fransızca ve İngilizcesi varken İstanbul'da iş bulmasının çok zor olmayacağını düşünüyordu. Babasına bu konuyu nasıl açacağını bilemiyordu ama ondan habersiz bir şey yapamazdı en azından buna parası yetmezdi. Babasına bu konuyu açtığında beklemediği bir tepkiyle karşılaştı.

- Tamam, kızım ben de senin artık burada değil memleketinde yaşamayı istiyorum. Bunu senden ben isteyemedim ama senin böyle düşünmene çok sevindim. Bankada birikmiş paramız var. Ayrıca şu an İstanbul'da yaşayan akrabaların var, onların yanında kalmanı istiyorum. Ben de bir süre sonra yanına gelmeye çalışacağım. Seni çok seviyorum.

Bu Sibel için gerçekten çok sürpriz bir gelişme oldu. Aklından hemen bu mutlu haberi Işıl'la paylaşmak geldi ama Hakan olarak karşısına çıkamayacağı için söylememe kararı aldı. Artık gidiş gününü bekleyecekti.

Havaalanına kadar babası götürdü birbirlerine sarılıp veda-laştılar. Uçak kalkarken aklına annesi ve babasıyla gittikleri tatil geldi. Gözlerini kapadı annesini düşündü yukarıda kendini ona daha yakın hissetti. Uçak Yeşilköy açıklarından süzülerek Atatürk havaalanına indiğinde kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Tüm yaşadıkları artık çok uzaklarda kalmıştı. Burada kendine yepyeni bir hayat kuracaktı. Uçaktan indi taksiciye akrabasının adresinin yazılı oldu-

ğu kağıdı uzattı ve yola koyuldular. İstanbul'a artık daha yetişkin birinin gözüyle bakıyordu ve bu gözlerin sahibi olarak biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Tatil için ailesiyle geldiği zaman gördükleri İstanbul'un güzel yüzüydü oysa İstanbul'un gecekondular semtlerinden birinde oturan akrabasının evine doğru ilerledikçe yalınayak dolaşan çocuklar, leş gibi daracık sokaklar, üst üste yığılmış çöpler görüyor ve şaşırıyordu. Yol üzerinde gördüğü trafiği felç eden minibüsler çok garibine gitmişti. Ayrıca binaların bir kısmının tuğlaları gözükiyordu. Bir an çok büyük bir kaosu içine düştüğünü düşündü. Nihayet taksi adrese geldi. Altı katlı bir binanın en üst katında oturuyorlardı. Zili çalıp da kapı açıldığında pek de sıcak karşılanmadığını farkettiler.

Babasının kuzeni, eşi ve iki de çocukları ile beraber kalmaya başladı. Kadın sürekli ona bir şeyler yaptıırıyordu ve aradan tam dört gün geçmesine rağmen daha dışarıya çıkamamıştı. Akşamları dışarı çıkması yasaktı. Bir kere bakkala gitmek için dışarı çıkmış fakat mahallenin delikanlılarının tacizine uğrayıp ağlayarak eve kaçmıştı ve bu da yetmezmiş gibi evdekilerden azar işitmesi ona çok koymuştu. Artık daha uzun şeyler giymesi gerektiğini anlamıştı. Tüm bu gelişmeler yaşanırken akli chat arkadaşındaydı fakat evde bilgisayar yoktu yine de şanslıydı çünkü eve yakın bir internet cafe vardı. Çok canı sıkılmasına rağmen en azından Işıl ile yazışmaya devam ediyordu.

Tam üç hafta geçmiş ve aradığı huzuru bulamamıştı geldiğine çok pişman olmuştu. Evdekilerle anlaşamıyordu daha o

güne kadar adam akıllı dışarı bile çıkmamıştı. Ama en azından hiç para harcamamıştı. Bir akşam yine internet cafe’de Işıl’la sohbet ederken Işıl’ın kız değil Orkun adında bir erkek olduğunu öğrendi bu durum karşısında şok oldu fakat bunu ona hissettirmede. Uzun zamandır konuştuğu sırdaşı bir erkekti ve Sibel hep onun erkek olmasını dilemişti çünkü onunla konuştuğunda kendini daha iyi hissediyordu. Artık o da itiraf etmeliydi. Yıllarca annesini kendinden küçük biriyle evlendiği için eleştirirken şu anda bir şeyler hissettiği erkek kendisinden altı yaş küçüktü. Herhalde bu da kaderin cilvesiydi.

İtirafardan hemen sonra kalktı eve gitti ve çantasını toplardı, artık evden ayrılma vakti gelmişti. Çok bile kaldım diye düşündü kapıyı kapatırken, evdeki kimseyle vedalaşmadan adeta kaçarcasına uzaklaştı. Önce Aksaray tarafında bir otel buldu ama ilk kaldığı gece şok olmuştu gece yarısına doğru ayak sesleri ve telsiz sesiyle uyandı. Neye uğradığını şaşır-mıştı. Polis otelde kalan herkesi don gömlek resepsiyona indirmişti. Etrafında yarı çıplak adamlar, kadınlar görüyordu ve kendisini bir anda karakolda buldu.

Neyse ki şanslıydı ondan özür dilediler ama kendisinin iyiliği için başka bir otelde kalmasını tavsiye ettiler. Olan biteni anlamakta güçlük çekiyordu. Sabah kendisine başka bir otel buldu ve oraya yerleşti. Artık İstanbul’un tadını çıkarıyordu gündüzleri geziyor akşamları da Taksim civarında eğlenerek geçiriyordu. Bu arada gazete ilanlarından iş bakmayı da ihmal etmiyordu. İstanbul’da yaşam Paris’ten çok daha

zordu ancak artık neler yapması gerektiğini çözmüştü ne de olsa damarlarında Türk kanı akıyordu.

Önce bir bankada hesap açtırıp tüm nakit parasını yatırdı. Taksim’de bir kadının çantası gözünün önünde çalınmış ve kimse bir şey yapamamıştı eğer aynı şey onun başına gelse mahvolurdu. Ardından yayalara yeşil bile yansa bekleme-yi öğrendi. Bu şehirde ışıkları pek fazla takan yoktu. Toplu taşıma araçları olarak metro yerine dolmuş kullanmayı öğrendi. Paris’te dolmuş diye bir taşıt yoktu hatta bu kelimenin Fransızca karşılığı bile yoktu, bir şekilde alışıyor ama yetiştiği kültür ile bu kültür arasında da bocalıyordu. Arada sırada Fransız Sokağı’na gidiyor bir kadeh şarap içiyor bir nevi vatan hasreti gideriyordu. Hangisi benim vatanım sorusu aklından çıkmıyordu. Bu çelişkileri yaşarken gazetelerde iş ilanlarına da bakıyordu.

İki hafta boyunca tam beş iş görüşmesi ayarladı. Gerçekten etkileyici bir özgeçmişi vardı. İlk görüşmesi bir aile firmasıyla olmuştu ve onu gören firma sahibi utanmadan onu akşam yemeğine davet etmiş ve şartları yemekte konuşacaklarını söylediğinde Sibel hızla oradan kalkmıştı. Diğer firmalarda da aradığını bulamamış bazısı asgari ücret teklif ediyor, bazıları ahlaksız tekliflerde bulunuyordu ve bütün bu olanlara çok canı sıkılmıştı. Orkun’la da yaklaşık bir haftalık aranın ardından tekrar görüşmeye başladılar. Orkun’u kendine çok yakın buluyor onun ruh halini kendininkiyle bağdaştırıyordu. Orkun’dan sakladığı tek bir şey kalmıştı sadece o da İstanbul’da olduğu.

Bu arada büyük bir holding ilan vermiş Fransızca ve İngilizce bilen prezantabl dış ticaret elemanı arıyordu. Hemen başvuruda bulundu, bu işe mutlaka girmeliydi. Yaptığı iş başvurularından umidini kesmişken telefonu çaldı. Arayan başvurduğu holdingin insan kaynakları departmanıydı ona randevu vermişler sınav ve toplu mülakata çağırılmışlardı. Çocuklar gibi sevindi ve hemen babasının numarasını tuşladı ama sonra vazgeçti, babası nerede olduğunu bilmiyordu artık o özgür bir kızdı ve babasının bir şey bilmesine gerek yoktu. Sınav gününe özel olarak hazırlandı en şık kıyafetini seçti, saçlarını yaptıırıp hafif de bir makyaj yaptığında manken gibi bir kız olmuştu. Artık görüşmeye hazırды.

Önce yabancı dil sınavı yapıldı. Otuzaltı kişi çağırılmıştı. Fransızca ve İngilizce için ayrı ayrı sınav yapılıyordu ve Sibel her iki sınavı da diğerlerinden çok daha önce bitirmişti. Sınavdan sonra bir de sözlüye alındılar. Kendisine Fransızca sorular soran bayan çok kötü Fransızca konuşuyordu ve Sibel'den yavaş konuşmasını istemek zorunda kalmıştı. Buraya mutlaka alınacaktı bundan emindi. Yazılı ve sözlü çok iyi geçmişti. Herkesi tek tek bir kameranın karşısına geçirip özgeçmişini anlatmasını istediler. Yeni insan kaynakları müdürü Dilek Hanım böyle istemişti. Sibel için bu çok anlamsızdı ama yine de itiraz etmeden kameranın karşısına geçip özgeçmişini anlattı. Tüm bu olup biteni anlamakta zorluk çekiyordu başvurduğu pozisyon alt tarafı dış ticaret elemanıydı.

Herkese teşekkür edildi ve sonuçların iki gün içerisinde

adaylara bildirileceği söylendi artık iki gün bekleyip işe başlayacaktı çünkü oradaki diğer adaylardan çok daha iyi olduğundan emindi.

Ertesi gün telefonu çaldı heyecanla telefonu açtı:

- Alo

- İyi günler Sibel Hanım'la mı görüşüyorum? Ben Dilek, Tutak Holding insan kaynakları müdürüyüm.

- Merhaba Dilek Hanım, sınav günü görüşmemiştik memnun oldum.

- Tamam, kısa keselim. Sibel Hanım Fransızca ve İngilizce çok iyi ama sizi uygun görmediğimi bildirmek isterim başvurunuz için teşekkür ederim. İyi günler.

- Ama, neden alınmadığımı öğrenebilir miyim?

- Bakın küçük hanım size bunu söylemek zorunda değilim.

- Ama, nasıl olur bu benim en doğal hakkım.

- Peki küçük hanım nasıl isterseniz. Burası Türkiye ve sizin buraya kolay adapte olabileceğinizi düşünmüyorum açıkçası. Ayrıca bir holding için fazla güzel ve çekicisiniz ve bir avrupalı rahatlığıyla birçok değerli çalışanımızı baştan çıkaracağınız kesin. Bu durumda sizi işe almam uygun olmaz.

Bence siz mankenlik veya fotomodellik yapın. Bu konu kapanmıştır. İyi günler.

- Çok kabasınız. Alo, alo...

Telefon çoktan kapanmıştı. Oturduğu yerde kalakaldı artık içinde biriken öfke, şaşkınlık ve üzüntü gözyaşlarına dönüşmüş çılginca akıyordu gözlerinden. Böyle bir sebeple işe alınmaması çok aşağılayıcıydı. Artık bu şehirde daha fazla kalmak istemiyordu, rüyalarının şehri artık kabus olmuştu. Paris'e dönmesi gerekiyordu orada iş dünyası buradan daha farklıydı fakat dönmeden önce bu şehirde yapması gereken son bir şey kalmıştı.

Önce gidip 10 Eylül tarihine bilet aldı, ardından son gecesi için çocukken ailesiyle kaldıkları Holiday Inn otelinden yer ayırdı. Artık Orkun'u görmek için sabırsızlanıyordu bu aşk mı, merak mı tartışılırdı ama sonuçta kalbinin güm güm attığı gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. O gün Orkun'un doğumgünüydü ve ona bir doğumgünü mesajı yolladı bu şehirdeki son gecesinde akşam on buçukta otelin receptionunda onunla buluşacaktı. Son kez İstanbul'da en beğendiği yerlerden biri olan İstiklal Caddesinde bir yürüyüş yapmaya karar verdi...

Bölüm 3

Başını öne eğip bir eliyle gözlerinde birikmiş ama henüz süzülmemiş yaşları sildi. Dolmuşların kalktığı yere doğru ilerlerken gözünün önünden adeta tüm hayatı geçiyordu. Ben ne yapıyorum diye sayıkladı. Sıra ona geldiğinde dolmuşa binmedi çünkü dolmuşta beş kişi vardı arkasındakilere sırasını verdi diğer dolmuşu bekleyecekti çünkü en öne oturup kimseyle muhatap olmamak istiyordu. Sıradaki dolmuş geldiğinde ön kapıya doğru yöneldi, ardından fikir değiştirip arkaya yöneldi şimdi önde şoför ile yanyana gitmenin bir manası yoktu kendi kararsızlığına güldü ve beklemeye başladı...

Dilek 40 yaşında, beyaz tenli, kıvılcak saçlı, siyah gözlü ve oldukça bakımlı bir kadındı. Orta boylu oluşu ve burnunun yüzüne oranla uzun olması hiç hoşlanmadığı özellikleriydi. Büyük bir holdingde insan kaynakları müdiresi olarak çalışıyordu. Daha önceki görevi yine aynı holdinge bağlı bir bankada krediler müdürlüğüydü. Böyle bir görevden sonra insan kaynaklarına atanması onun için istifa et anlamı taşıyordu.

Hayatı boyunca hep başarıya endeksli yaşamış hedefine ulaşmak üzere olduğunu düşündüğü bir anda zaaflarına yenik düşmüştü. Başarıya endeksli yaşamın getirdiklerinin yanı sıra bir de götürdükleri vardı henüz hayatında bir flörtü olmamıştı. Bazen aşka çok yaklaşmış ama hep hedeflerini ve kariyerini tercih etmişti. İşinde gerçekten başarılı olma-

sına rağmen kesinlikle iyi bir yönetici değildi çünkü zaafı vardı. Bir erkek eğer ona tatlı sözler söylerse hemen gardı düşer ve istediğini elde ederdi. Yanında asla kendinden güzel bir kadının çalışmasına tahammül edemezdi.

Ortadirek tabir edilen bir ailenin kızı olarak dünyaya gelmişti. Daha ilkokul çağında ileride nasıl biri olacağını sinyallerini vermeye başlamıştı. Sınıf arkadaşlarının özellikle de kız arkadaşlarının tamamını kendine rakip olarak görürdü. Çok fazla ders çalışır ve hep sınıf birincisi olurdu. Birinciliği kimseye kaptırmaya niyeti yoktu. İlkokul dördüncü sınıftayken bir kız onu geçmeyi başarmış fakat ertesi gün bütün defter ve kitaplarını yırtılmış bulmuştu. Hırslının önünde engel tanımıyordu.

İlkokulu birincilikle bitirmiş ve Fransızca eğitim veren bir kız lisesinde burslu okumaya hak kazanmıştı. Zor olmasına rağmen Fransızca'yı diğer arkadaşlarından çok daha çabuk öğrenmeye başlamıştı. Yatılı bir okulda ailesinden uzakta olmasına rağmen ailesini hiç aramıyor ve kendi kendine yettiğini hissediyordu. Aslında okul adeta bir hapisane gibiydi. Bir hafta boyunca dışarı çıkmaları yasaktı. Tamamen kız olduğu için kıskançlık ve rekabet de çok oluyordu. Ortamın öğrencilerine aşladığı bencillik duygusu ise had safhadaydı. Ergenlik çağını da işte böyle bir ortamda yaşıyordu.

Lise yıllarında okuldaki genç kızlarda artık değişimler başlamıştı. Yatakhane de oynanan oyunlar, söylenen şarkılar yerini her akşam yatakhane de erkek arkadaşlarıyla yaşadık-

ları maceralara bırakmıştı. Oysa onun hiçbir erkek arkadaşı yoktu fakat o da ezik kalmamak için hayalinde yarattığı erkekle yaşadıklarını diğer kızlara anlatıyordu. Onun erkeklerden çok daha önemli hedefleri vardı liseyi birincilikle bitirip işletme eğitimi almak. Çok para kazanacak ve kendi evine çıkacaktı. Ailesi küçük düşünen bir aileydi ve artık o kabuğuna sığmazdı kırıp atmalıydı kabuğunu. Lisenin son yılında hiç beklemediği bir şey olmuştu. O artık aşığı.

Son senesinde yatılı okumaktan vazgeçmişti artık okuldan çıkıp evine geliyordu. Onu ilk kez bir okul dönüşü mahallede görmüştü. Sapsarı saçları vardı bu saçların altında koyu mavi gözleri ve gamzesi ilk bakışta dikkatini çekmişti. Daha önce hiçbir erkeğe bu gözle bakmamıştı ve aşık olan arkadaşlarıyla hep dalga geçmişti fakat bu bambaşka bir duyguydu. Göz göze geldikleri anda kıpkırmızı olduğunu hissetmişti kalbi sanki yerinden oynayacak gibiydi. O ana kadar hiç yaşamadığı bir duyguydu bu. Gece uyuyamamıştı. Gözünü her kapadığında onu görüyor vücudunu ateş bastığını hissediyordu. Sabah olduğunda aklında hala o vardı. Peki nereden çıkmıştı bu çocuk?

Delikanlı mahalleye yeni taşınmıştı. Üniversite öğrencisiydi ve üç arkadaş bir evde kalıyorlardı. Binbir zorluktan sonra nihayet ev bulabilmişlerdi. Kimse bekara veya öğrenciye ev kiralamıyordu. Bu ev onlar için çok iyi olacaktı çünkü fakülteye çok yakınlardı. Ertesi akşam tekrar göz göze geldiklerinde Dilek'e merhaba dedi. Dilek yutkunarak zorlukla karşılık verdi ve hızlı adımlarla evinin yolunu tuttu. Bir ara

kafasını çevirdiğinde hala kendisine baktığını gördü ve yine adımlarını hızlandırarak eve girdi. Evet, artık aşık olmuştu bundan emindi. Yemek bile yemiyor sürekli onu düşünüyordu. Bu durum derslerine de yansımıştı, artık ders dinleyemez olmuştu. Her okula gittiğinde bir an önce derslerin bitmesi için dua ediyor ve her ders bitiminde oyalanmadan onun okyanus mavisi gözlerini görmeye gidiyordu. Her geçen gün hislerinin karşılıklı olduğunu hissediyordu, aralarındaki sohbet de ilerliyordu. Buna rağmen hiçbir zaman duygulardan bahsedilmiyor genelde yüzeysel konular tercih ediliyordu. Yine de onun yanında olmak her şeyden daha önemliydi.

Aradan uzunca bir zaman geçmiş fakat aralarındaki ilişkinin adı konmamıştı. Hemen hemen her akşam buluşuyorlardı. Bu arada Dilek'in dersleri kötüye gidiyor, sınavlarda umulmadık sonuçlar alıyordu. Hayatında bir tek okyanus mavisi gözler vardı artık. Son zamanlarda biricik aşkına bir şeyler olmuştu, eskisi gibi gözlerinin içi gülmüyor ve sürekli kara kara düşünüyordu ısrarla sormasına rağmen maalesef cevap alamıyordu. Bir gün hiç beklemediği bir anda cevabını çok uzun zamandır bildiği bir soruyla karşılaştı:

- Benim sevgilim olur musun?

Kulaklarına inanamadı ve bir daha aynı soruyu duydu. Hıçkırarak ağladı ve evet diyebildi. Artık sevgilidiler onunla elele yürüyebilmek bulutların üstünde yürümek gibi bir şeydi. Hayatında ilk defa okulu asmaya başlamıştı nere-

deyse 24 saatini onunla geçirmek istiyordu. İlk öpüşme anı tam bir masal gibiydi. Dudağı dudaklarına temas ettiği anda her tarafının karıncalandığını hissetmiş ve dakikalarca dudakları ayrılmamıştı. Her şey mükemmel devam ediyordu. Buluştukları zaman genelde üniversite çevresine takılıyorlardı. Bazen kıskanç bakışların üzerinde olduğunu görüyor ve bu durumdan çok memnun oluyordu. Hayatının aşkını bulmuştu ve sevgililer günü de yaklaşıyordu. Daha birkaç hafta önceden hediye aramaya başlamıştı. Bir türlü ne alacağına karar veremiyordu. En sonunda parfüm almaya karar verdi ve o günü beklemeye başladı.

On dört şubat sabahı erkenden kalktı, zaten heyecandan uyuyamamıştı. Ona bir sürpriz yapmak istiyordu hediyesini evinde verecekti. Sokak kapısı açıldı, içeri girdi, merdivenleri tırmandı. Kapının önüne geldiğinde kalbinin göğüs kafesinden çıkacağını düşünüyordu. Bir kız içerden “Kim o?” diye seslendiğinde önce şaşırды ama hemen toparlanıp cevap verdi. Kapı açıldığında içeride bornozlu sarışın uzun boylu masmavi gözlü manken gibi bir kız vardı. İkisi de birbirlerine şaşkın bakışlarla bakıyorlardı. O şaşkınlık anını banyodan gelen “Kimmiş aşkım?” sorusu bozdu.

Dilek beyninden vurulmuş gibiydi. Aniden başına bir sancı saplandığını ve odanın karardığını zannetti sendeleyerek kapıya doğru hareket etti ve koşmaya oradan uzaklaşmaya başladı. Eve gittiğinde odasına kapandı ve o günü ağlayarak geçirdi. Sevgililer gününde elinde parfüm şişesi ile kalakalmıştı.

Aradan bir süre geçtikten sonra tüm gerçekleri öğrenmişti. Meğer sevdiği adam uzun bir zamandır o kızla beraberken Dilek ile tanışmış ve problemlili olduğu bir anda sevgilisini kıskandırmak için Dilek'i kullanmıştı. Dilek o sene herhangi bir üniversiteye giremedi ama ertesi yıl kendini toparladı. Artık yemin etmişti hayatı boyunca bir tek erkeğe bile güvenmeyecekti ve başarılı, kimseye muhtaç olmayan bir kadın olacaktı. Bu hırsıyla ders çalışmaya başladı ve o sene istediği üniversiteyi kazandı. Artık Boğaziçi üniversitesinde işletme öğrencisiydi.

Üniversite yıllarında hırsından hiçbir şey kaybetmedi. Herkesten fazla çalışıyor neredeyse tüm zamanını kütüphanede bir şeyler araştırarak geçiriyordu. Bu hırsı ve başarılı derslerde de profesörlerin dikkatini çekiyordu. Fakat arkadaşları tarafından pek sevilmiyordu.

Genelde erkeklerle arkadaşlık ediyordu çevresindeki kız arkadaşlarına özellikle de güzel olanlarına hiç tahammülü yoktu. Sürekli onların açığını yakalamaya çalışır ve onları erkeklerin yanında rezil etmek çok hoşuna giderdi. Böylesi durumlarda kendini onlardan üstün hissediyordu ancak diğer taraftan da kimse tarafından kabul görmüyordu. Ama hiç kimse umurunda bile değildi onun tek bir hedefi vardı okulunu birincilikle bitirip iş hayatına atılmak. Üniversite yılları boyunca hiçbir erkek arkadaşı olmamıştı ve buna ihtiyaç da duymamıştı. Aldığı her yüksek not veya övgü onun için erkek arkadaştan çok daha anlamlıydı.

Sınavları sona erdiğinde amacına ulaşmıştı okulunu birincilikle bitirmişti ve mezuniyet gününde görkemli bir konuşma yapmıştı ailesi kızlarıyla gurur duyuyordu ama Dilek için her şey daha yeni başlıyordu. Buradaki başarısı yeterli değildi daha da başarılı olmak istiyordu. İş hayatına girişi de adına yakışır şekilde olmuştu. Bir bankanın açtığı sınavı girmiş ve bunun neticesinde müfettiş yardımcısı olarak göreve başlamıştı.

Görevine başladıktan bir buçuk yıl kadar sonra yöneticilerinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Çok hırslıydı ve her şeye çok hakimdi bir şubeyi denetlemeye gittiğinde diğer meslektaşlarından çok daha kısa sürede denetlemeyi bitirir ve işini tam anlamıyla mükemmel yapardı. En büyük başarısı ise biraz da şansının yardımıyla bir şube müdürünün hesaplarında yaptığı yolsuzluğu ortaya çıkartması olmuştu. Aslında şube müdürü yıllardır düzenli olarak müşterilerinin hesabından faiz geliri elde ediyor ve bunu da çok iyi kamufle ediyordu ancak hesaba katmadığı bir tek şey vardı Dilek.

Şubenin hesaplarını incelemeye gittiğinde şube müdürü her zamanki gibi çok rahattı. Dilek hesapları incelerken teyzesinin hesabını gördü teyzesi eşi öldükten sonra evlerinden bazılarını satmış ve parasını bankaya yatırmıştı Dilek'in tüm ısrarlarına rağmen faiz gelirine karşı çıkmıştı. Ama hesaplar üzerinde teyzesinin yüklü bir faiz geliri elde ettiğini saptamıştı. Akşam üşenmedi ve teyzesinin evine gitti aldığı cevapla birlikte bir terslik olduğundan iyice emin oldu bunun üzerine hesapları iyice inceledi ve şube müdürünün hesap-

larda oynadığını müşterinin hesabında varmış gibi görünen paranın aslında çoktan onun cebine girdiğini anladı ve bir süre sonra diğer müşterilerde de bunun olduğunu ortaya çıkarmıştı. Henüz yirmi dört yaşında biri için çok büyük bir başarıydı bu.

Bir süre sonra müfettiş unvanını elde etti hedefine hızlı bir şekilde koşuyordu. Sabah çok erken saatte ofise gidiyor ve gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Artık hayatı sadece bankası olmuştu, kendine tek bir hedef belirlemişti basamakları hızlı hızlı tırmanıp en tepeye oturmak. Bu uğurda her şeyi göze almıştı. Ne olursa olsun hedefine ulaşacaktı. Müfettişlik esnasında bir çok yerde görev aldı. Ailesinden iyice kopmuştu ve maddi olarak da onlara ihtiyacı kalmamıştı. Her başarısından sonra ona yıllar önce kazık atan hayattan intikam aldığını hissediyordu. Tüm bu başarılarından dolayı mutluydu ama içinde kopan fırtınaların da farkındaydı ilk ve tek sevgilisini hala yüreğinden söküp atamamıştı.

Artık iyi bir maaşı vardı ve ailesinden ayrı tek başına yaşamak için tüm imkanlara sahipti, bunu gerçekten çok istiyordu çünkü son zamanlarda ailesi canını sıkırmaya başlamıştı. İşten geç gelmemesi ve bu denli çalışmaması için baskı kuruyorlardı. Tek başına olduğunda ona kimse karışamayacaktı. İsteddiği gibi bir evi hem de Taksim’de bulmuştu.

Yirmi sekiz yaşına geldiğinde bankasındaki beşinci çalışma yılını da geride bırakmıştı bu arada bir çok özel banka kuruluyordu. İşte böylesine bir ortamda önemli bir fırsat

yakalamıştı. Bir holdinge ait yeni bir banka tecrübeli yöneticiler ararken tavsiye üzerine Dilek'e de iş teklifinde bulunmuşlardı. Teklif ettikleri görev Beyoğlu şube müdürlüğü ve maaş ise mevcut maaşının beş katıydı. Tereddüt etmeden yeni görevine evet dedi. Çok sevdiği İstiklal caddesinde çalışacağı ve evine çok yakın olacağı için çok mutluydu.

Henüz işe başlamamış fakat maaşını almaya başlamıştı. Bu süre zarfında banka alt kadroları oluşturuyordu. O ise bu zamanı yine eğitimine ayırmıştı.

Yeni işindeki ilk gün onun olduğu gibi tüm şube çalışanlarının da ilk günüydü ve herkesin heyecanı yüzlerinden okunuyordu. Şubede hepsi yeni üniversite mezunu on iki genç emrinde çalışıyordu.

İşbaşı yapılmadan önce tüm kadro bir araya gelmiş ve Dilek onlara bir açılış konuşması yapmıştı. Bu konuşma aslında çalışanlarına üstü kapalı bir tehditti. Kısaca hepsine patronun kendisi olduğunu ve onunla ters düşen herkese ikinci bir şans tanımayacağını çok açıkça dile getirmişti. Konuşma esnasında kimleri işten çıkaracağını çoktan tespit etmişti. Ekibin içinde yer alan dört tane kız güzellikleriyle dikkat çekiyordu ve onun güzellere karşı hiç tahammülü yoktu. İlk senesi bitene kadar belirlediği dört güzelden üçünü kovmayı başarmıştı. İlkini iki kez üst üste özel telefon görüşmesi yaptığı için işten kovmuştu. Aynı zamanda eski iş yerinden tanıdığı bölge müdürünün itirazına rağmen başarılı olmuştu. Diğerlerini ise yapamayacaklarından emin olduğu istekler-

de bulunup başarısızlık bahanesiyle göndermişti. Fakat dördüncüsü hiç açık vermiyordu ve gerçekten çok zekiydi verdiği her şeyi başarıyla yapıyordu. Birkaç kez nişanlısı çok sık ziyaretine geliyor diye uyarmıştı ama böyle bir bahaneyle kovamayacağını çok iyi biliyordu. Ancak ne yapıp edip onu da ortadan kaldırması gerekiyordu. Bunu onun yerine başkası yaptı ve evlenince başka bir şehre taşınmak zorunda kalan son güzel personelinden de kurtulmuş oldu.

Şube müdürlüğünde dördüncü yılını doldurmuş ve artık gözünü daha yükseklerle çevirmişti. Bankanın üst düzey insanların katıldığı toplantılara da o da katılıyor kendini göstermek için elinden geleni yapıyordu. Bundan sonraki etap genel merkezde bir müdürlük görevine gelmekti ama bunun için biraz daha beklemesi gerekiyordu. Oysa o beklemeyecek kadar sabırsızdı. İşle alakalı tüm bunları yaşarken iç dünyasındaki kaos devam ediyordu.

Aradan geçen 15 yıl hala o gözleri unutturamamıştı, o günden beri hayatına hiçbir erkek girmemiş buna rağmen erkekleri çok iyi kullanmasını da bilmişti. Tüm güçlü karakterine, başarısına rağmen çok önemli bir zaafı vardı. Erkeklerin ona ilgi göstermesi onun iş hayatındaki başarısından sonra en büyük gurur kaynağıydı ve o farkında olmasa da etrafında bunu keşfedenler zaafını çok iyi değerlendiriyordu.

İki yıl daha şubedeki görevine devam ederken son yıllardaki dikkat çekici performansı değerlendirilerek kendisini genel merkeze almışlardı. Yeni görevine de çok kısa sürede

adapte olmuş ve bankanın Fransa, Almanya ve Belçika'da şubeler açmasını organize etmişti. Çok disiplinli acımasız ama işinde çok başarılı bir kadın olarak nam salmıştı. Otuz yedi yaşındayken Ege bölge müdürlüğüne terfi etmişti. Artık koskoca bir bölge müdürüydü. İzmir Alsancak'ta denizin dibinde bir de apartman tahsis edilmişti ayrıca kendisine üç yıl sabretmesi, performansının devam etmesi halinde daha sonraki görevinin İstanbul bölge müdürlüğü olacağı söylenmişti.

Bu muhteşem bir haberdir çünkü bu genel müdürlüğe giden yoldaki son adımdır. Sorumluluk alanında toplam dokuz şube vardı ve bunların yedi tanesi İzmir'de, biri Bodrum diğeri ise Marmaris'teydi. İzmir şehrine bir türlü alışmamış ve iyice agresif olmuştu etrafında gördüğü kızlar son derece bakımlı ve güzel kızlardı. Bölge müdürlüğünde birkaç tanesini işten çıkartmış fakat sayıları çok fazla olunca ne yapacağını şaşırılmıştı ve bu yüzden bazen soğukkanlılığını kaybetmeye başlamıştı.

Daha önce yanında çalışanlar hakarete maruz kalsa dahi işlerini kaybetmemek için seslerini çıkartmazken buradaki umursamamazlık canına tak ediyordu. Buranın kızı da, erkeği de keyiflerine son derece düşküncü ve gerçekten ihtiyaç olsa bile mesaiye kimse kalmıyordu. Burada geçirdiği bir yılın sonunda eski performansından çok uzaklaşmıştı. Çalışanlar arasındaki gönül ilişkileri had safhadaydı ve bu durumdan da son derece rahatsız oluyordu. Bununla ilgili resmi bir genelge yayınlamaya karar verdi.

Değerli Personel,

Bankamız Ege bölge müdürü olarak bugünden itibaren aşağıdaki kurallara eksiksiz olarak uyulmasını rica ederim :

- 1) Bayan personel yaz kış pantolon giyecektir. Gömlekler sık düğmeli olacak ve düğmeler en üste kadar kapalı olacaktır.
- 2) Aynı şubede çalışan kişiler arasında kesinlikle duygusal ilişki yaşanmayacaktır.
- 3) Hiçbir personelimizde dışarıdan çiçek gönderilmeyecektir.
- 4) Şube müdürünün ihtiyacı doğrultusunda belirlenen kişiler mesaiye kalacaktır.

Kurallara uymayanların tazminatsız olarak bankamız ile ilişkisinin kesileceğini bilgilerinize rica ederim.

Bu genelge bankanın üst tarafını da karıştırmıştı. Bazıları ona 4. Murat demeye başlamıştı bile. Genel müdürlükten personele yeni bir genelge yayınlanmış ve bir şekilde Dilek'in genelgesi iptal edilmişti. Tüm bu olup bitenler Dilek'in ruh halini iyice bozmuş ve altı ay içinde dört personeline herkesin içinde hakaret etmişti. Tüm bunlar sonrasında kendisine bir aylık tatil tavsiye edilmişti. Bir şeyler kötü gitmeye başlamıştı hayatında ve sakin kafayla bu durumun üstesinden gelmesi gerekiyordu. Aslında kendisi de komplekslerinin farkındaydı ve bunun çözümünün bir psikiyatrist ile görüşme olduğunu düşünüyordu fakat bunu

gururuna yediremiyordu. O aldatıldığı güne lanet okuyordu o gün ruhunda açılan yara kapanacağına her geçen gün büyümüş ve hayatına hiçbir erkek girmediği gibi etrafındaki tüm güzel kadınlardan nefret etmesini sağlamıştı. Tatil sonrası biraz daha sakinleşmişti bir şekilde işinin başına geçti. Mankenlerle bile çalışsa bunu takmaması gerektiğini kendi kendine sayıklayıp duruyordu. Bir an evvel kendini toparlayıp eski performansını yakalamalı ve İstanbul'a dönmeliydi.

Bir kere terslik başladığı zaman gerisi çorap söküğü gibi geliyordu insanın başına. Bölgedeki üçüncü senesinin sonuna doğru başı genel merkezle bir kez daha belaya girdi ancak bu ilkenden çok daha vahim bir durumdu. Kendisine bağlı Bodrum şubesinden çok yüksek bir miktarda kredi çeken Kadri Yedigül adında bir müşteri kayıplara karışmıştı. Bu ismi hemen hatırlamıştı çünkü rakam gerçekten çok fazlaydı. Bu sebeple kredi talebini bizzat kendi takip etmişti. Adam yeni bir yatırım yapacağını bunun için krediye ihtiyaç olduğunu projeleri ve mevcut işlerini gösteren bir dilekçe yazmış ve sadece bununla da kalmayıp Dilek'e çok güzel çiçekler ve her defasında şiir yazan bir kart göndermişti.

Kötü bir dönemde olan Dilek ise hayatının en büyük hatasını yapmış ve çok fazla inceleme yapmadan kredi talebini kabul etmişti. Bu skandal ortaya çıkar çıkmaz Dilek'i holding yönetim kuruluna çağırdılar. Yaptığı hatanın karşılığında tazminat verilmeksizin işten uzaklaştırılması gerektiğini ancak geçmiş başarıları göz önünde bulundurularak kendisini hol-

dingin yeni kurulan insan kaynakları departmanına müdür olarak atadıklarını söylediklerinde hiçbir şey söyleyemeden görevi kabul etti. Banka genel müdürlüğüne sadece tek bir adım kalmışken çok diplere inmek çok ağrına gitmişti ama fazla yapacak bir şeyi yoktu. Kariyeri lekelenmişti ve bu lekeyi çıkarmak çok uzun bir zaman gerektiriyordu. Üstelik maaşı önceki maaşının yaklaşık yarısı oranında azalmıştı.

Bu yenilgiyi hazmedemiyordu mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu yeniden mücadeleye başlaması gerekiyordu ama bu holding ve hatta bu ülke değildi başlaması gereken yer. Yabancı dili çok iyiydi ve bunu mutlaka kullanmalıydı. Yurtdışına gitmeli ve orada her şeye yeniden başlamalıydı.

Bu sırada personel alımı için birtakım yeni kurallar getirildi. Aslında bunların en ilginç herkesin özgeçmişini kamera karşısında anlatmasıydı. Bunu sadece ve sadece kimseyle muhatap olmadan adayları incelemek için istemişti. Bir taraftan yurtdışında hangi ülkeye gitmesi gerektiğini araştırırken diğer taraftan da işe devam ediyordu. Dış Ticaret departmanı için eleman aranıyor ve bu onun karar vereceği ilk alım olacaktı. Otuzaltı kişilik bir aday listesi verildi bunların içinden Sibel diye bir kızın özgeçmişini hemen dikkatini çekti.

”Ben yurtdışına gitmek için yırtıyorum şu salağa bak burada çalışma istiyor” diye söylendi. Aslında kız her iki yabancı dil sınavından da sözlülerden de en yüksek notları almıştı ve bu iş için son derece uygun olurdu hatta lüks bile

kaçardı ama kamera görüntüleri geldiğinde bu fikirlerinden hemen uzaklaştı. Kız çok güzeldi ve bu kızın geleceğinin kendi ellerinde olduğu gerçeği onu heyecanlandırmıştı hemen telefona sarıldı.

Telefonu kapadığında orgazmın doruğuna ulaşmıştı adeta. Kız ile dalga geçmiş, aşağılamış ve onu işe almamıştı. İki gün sonra gece 11:30 uçağı ile Sydney'e uçacaktı Avustralya hükümeti göçmen alacağını açıklamıştı ve Dilek oraya bu umutlarla gitmeyi planlıyor diğer taraftan da nereden nereye geldiğini düşünüyordu. Hayata yenik başlamış tam galip geldiğini düşündüğü anda yenilmişti ve artık uzatmalar oynanıyordu ve mutlaka bir gol bulması gerekiyordu.

Sabah 11 olmuştu. Eylül ayının sekizine kadar çalışmış olduğunu ve içeride ne kadar parası kaldığını düşündükten sonra çantasını topladı yanına sadece tek bir çanta alacaktı, saat dokuz gibi havaalanında olması gerekiyordu. Son kez İstiklal'e indi bir döviz bürosunda üzerindeki tüm parayı sadece Havaalanı servisine vereceği para dışında dövize çevirdi. Tramvay yolunun üstünden adeta bir tramvay gibi ağır ağır ilerledi. Kalkış yerine vardığında üzerinde HAVAŞ yazan servisin kalktığını gördüğünde bir kez daha şansına küfretti. Taksiye binemezdi bunun için yeterince parası yoktu ve taksiciye döviz verse tepki görebilirdi o anda önünden geçen sarı Ford Transit marka aracı görünce Taksim - Yeşilköy dolmuşlarına yönelmişti bile.

Bölüm 4

Doktorun söyledikleri hala kulağında çınliyordu:

- Maalesef çok geç kalmışsınız, üzgünüm ama hastalığın iyileşme şansı yok.

Çiçek pasajında bir meyhanede tüm bunları düşünürken bir elinde rakı kadehi diğerinde ise sigarası duruyordu. Cüzdanını çıkardı ve iki senedir görmediği oğullarının resmine baktı. Onları çok özlemişti fakat her iki oğlu da babalarından nefret ediyorlardı. Eğer her şeyi bilseler belki bu nefretleri azalırdı ancak o, bu sırrı mezara götürmeye kararlıydı. Hesabı istedi ve kararını verdi çocuklarının yanına gidecekti. Taksim'e doğru yürütürken tramvayın zil sesine karışan eski bir şarkı duydu uzaklardan bu şarkıyı çok iyi biliyordu. "Kapat gözlerini kimse görmesin yalnız benim için bak yeşil yeşil..." Etrafındakilere aldırmadan olduğu yere çömeldi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı doktorun sözleri bir kez daha yankılandı. Toparlanıp yürümeye devam etti. Çocukları Bakırköy'de oturuyordu ve bu saatte çevreyolu kalabalık olabilirdi. Yeşilköy dolmuşuna binip sahilde inmeye karar verdi. Onları mutlaka görmeliydi.

Kadri 52 yaşındaydı. Beyazlaşmış saçlarının altında yorgun bir yüz taşıyordu. Çok yaşlı olmamasına rağmen fazlaca kırışıklığa sahipti. Tüm bu kırışıklıklar ona kaderin hediyesiydi. Aslında dünyaya çok şanssız geldiği söylenemezdi. Varlıklı bir ailenin iki kız, iki erkek çocuğunun en büyüğü

olarak doğmuştu. Bakırköy’de büyük bir müstakil evde oturuyorlardı. Doğumu ile beraber ailedeki kara bulutlar yok olmuştu çünkü annesi daha önce beş kere doğurduğu halde çocuklardan hiçbiri yaşayamamıştı bu sebeple çocukluğu boyunca her istediği yapılıyordu. Altı yaşına geldiğinde ağabey olmuştu artık bir kız kardeşi vardı. Bir süre sonra annesinin de baskısıyla bir apartman satın alıp oranın en üst katına taşındılar. Okul çağı başlamıştı ve zekasıyla hemen sınıfta kendini göstermeyi başarmıştı. Kısa sürede okuma yazmayı öğrenmişti. Dokuz yaşına geldiğinde bir erkek kardeşi daha olmuştu. Artık ailesinin gözünde o eski popülerliği kalmamış olsa da yine de en büyük olmanın tüm avantajlarına sahipti. İlkokulu başarılı bir şekilde bitirdi ve ortaokula başladı. Ortaokula başlarken bir kız kardeşi daha oldu.

Derslerindeki başarısı ortaokulda da devam etti her karne döneminde takdirname alıyordu ama ailesinden hiçbir tepki alamıyordu. Babası her yaz onu lokantasına götürüyor fakat o sürekli kaytarıyordu hatta bu sebeple çok dayak yemişti ve daha o yaşlardan kendine hedef belirlemişti hukuk fakültesini bitirip avukat olacaktı. Bu hedefini netleştirdiği zaman büyük bir heyecanla anne ve babasına anlattı ama bunun karşılığında hem annesinden hem de babasından dayak yedi. Bu denli kalabalık bir ailede bazen kendini çok yalnız hissediyordu. Ailesi çok tutucuydu ve aile içi şiddet had safhadaydı. Kendisiyle beraber büyük kız kardeşi de dayaklardan nasibini almaya başlamıştı. Evin çok katı kuralları vardı. Akşam yemeği mutlaka beraber yenirdi, hiç kimse anne babasının yanında ağlayamaz, yüksek sesle konuşamaz

ve şakalaşamazlardı, tabii gülmek hele kakhaha atmak çok daha büyük bir suçtu ve tüm bunların bedeli dayaktı. Akşam dokuzdan sonra ayakta kimse olamazdı sırf bu yüzden iki defa altını islatmıştı. Diğer arkadaşlarının aile yapısını gördükçe onlara çok imreniyordu. Babası hiçbir çocuğuna sevgi gösterisinde bulunmazdı. Tüm bu ailevi sorunlara rağmen lisenin ilk yılını da takdirname alarak bitirmeyi başarmıştı.

Lise ikinci sınıfın Kadri'ye getirdikleri farklı oldu. O yıl sınıfa yeni bir kız başlamıştı. Orta boylu, hafif toplu, siyah ince saçlarının altında hafif çıkık bir alın kocaman yeşil gözler, ince bir buruna sahipti. Kadri için ise en önemli fiziksel özelliği gülümseyince oluşan gamzeleriydi. Sınıfta kimse-nin ilgilenmediği bu kız Kadri'nin platonik aşkı olmuştu. Yaklaşık bir ay boyunca onu sadece gözleriyle sevdi, gece olup da kafasını yastığına koyduğunda onun gamzelerini gördü. Ama her gece kendine ertesi sabah okula gittiğinde ona tüm kalbini açacağıının sözünü verdiği halde onu her görüşünde verdiği sözü unutuyordu.

Onunla ilk yakınlaşması coğrafya öğretmeni sayesinde olmuştu. Sınav sırasında arkasında oturan arkadaşı kağıdına bakarken öğretmene yakalanmış ardından Kadir en ön sıraya, platonik aşkının yanına oturmuştu. Heyecandan bacaklarının titrediğini hissediyor ancak bu titremeyi önleyemiyordu. Suratı kıpkırmızıydı ve sınavdan hiçbir hayır beklemiyordu. O gün ders biterken onun yanına sokulup sınavının nasıl geçtiğini sormaya cesaret etti. Tam bir saat boyunca bu soruyu planlamıştı. Bu ilk sohbetle beraber aralarında bir

yakınlaşma başlamıştı. Sohbet devam ettikçe ortak noktaları gün ışığına çıkıyor ve bu durum hayatında ilk kez aşık olan Kadri'yi çok mutlu ediyordu. Arkadaş olarak geçirdikleri iki haftanın sonunda sevgili olmuşlardı.

Okulun ikinci dönemi bitmek üzereydi ve iki sevgili hemen hemen her gün buluşuyor elele dolaşıyor ve saatlerce sohbet ediyorlardı. En çok hoşlandıkları şey geleceğe dönük planlar yapmaktı. Aynı üniversitede okuyacaklar ve üniversite yıllarında evleneceklerdi. Mutlaka deniz kenarında büyük bir evleri olacaktı. Ve hava nasıl olursa olsun balkonda birbirlerine sarılıp denizi seyredeceklerdi. Kadri babasından aldığı parayla iki tane söz yüzüğü almış ve sevgilisine sürpriz yapmayı planlamıştı. Bunun için bir hafta sonu onu Bakırköy sahiline götürdü.

Beraber deniz kenarına gittiler, hem oltayla balık tutacaklar hem de beraber vakit geçireceklerdi. Oltalar denize atıldı ve kısa bir süre sonra Kadri sevinçle çok büyük bir balık yakaladığını söyledi oltanın ucunda balık değil ama güneş ışığında parıldayan iki tane söz yüzüğü vardı. Yüzükleri taktılar ve birbirlerine ne olursa olsun ölene dek yan yana olma sözü verdiler. Sevgilisi bunun karşısında gözyaşlarını tutamadı. Birbirlerine sarılıp dakikalarca öpüştüler. Bu sırada elli metre kadar ileride tanıdık iki çift gözün kendilerini izlediklerinden habersizlerdi.

- Yahu bu bizim patronun oğlu Kadri değil mi?

- He vallahi bu o. Bak bak neler de yapıyor seninki.
- Koş oğlum koş bunu patrona söylememiz lazım.
- Boş ver yazıktır mahveder çocuğu.
- Ne mahvetmesi bir şey olmaz hem biz belki avanta alıruz haydi yürü.

Akşam olmuştu Kadri hariç tüm aile yemekteydi. Yemeğin bitimine doğru eve girdi. Daha kapıdan girer girmez bir terslik olduğunu sezmişti. Annesi onu gördüğü anda masadan kalkmış mutfığa gitmişti. Babası ise hiç sesini çıkarmadan ama dişlerini gıcırdatarak oturuyordu derken ansızın bir kükreme sesi duydu. Babası diğer kardeşlerinin hepsini odaya yolladı ve bağırmaya başladı.

- Ulan şerefsiz bugün neredeydin?
- Baba arkadaşlarla balık tutmaya gitmiştim.
- Balığı ağzınla mı tutuyordun ulan köpek. Ben seni okutmak için çalışıp çabalıyorum sen elalemin orospularıyla sahillerde fingerdeşiyorsun. Dur ben sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Demek canın karı istiyor he. Göstereceğim sana karıyı.

Şimdi her şey daha netleşmişti. Nasıl olduğunu bilmese de birileri babasına bugün olup bitenleri anlatmıştı. Boynunda

asılı yüzüğü düşündü, sevgilisinin gamzelerini düşündü ve gülümsedi. Babası daha beter sinirlenip yumruk atmaya başladı bir taraftan da kıza küfrediyordu. Yediği yumruklar hiç koymuyordu fakat sevgilisine edilen küfürler çok ağrına gitmişti. En sonunda dayanamadı ve deli kuvvetiyle babasını itip koşar adım dışarı çıktı. O gece ilk defa dışarıda sabahladı. Hava çok sıcak sayılmazdı ama vücudu ateş gibi kavruluyordu. Geceyi Ataköy plajında geçirmeye karar verdi. Bulduğu bir şezlongun üstüne kıvrılıp uyumaya başlamıştı bile.

O yıllarda Bakırköy küçük bir yerdi ve herkes birbirini tanırdı. Kızın ailesinin de kulağına kızlarının sahilde Kadri ile öpüştüğü haberi ulaşmıştı ve bunun doğal sonucu olarak sokağa çıkma yasağı başlamıştı. Bu olayın üzerinden fazla bir zaman geçmeden bir akşam yemeğinde aile meclisi toplandı ve karar Kadri'ye bildirildi. Uzaktan akrabası bir kız ile evlendirilecekti. Duyduklarına inanamadı ve hayatında ilk defa babasının üzerine yürüdü yumruğunu sıkı ama vuramadı aniden geri dönüp kapıya yöneldi ve bilinçsiz bir şekilde koştu koştu nihayet yorgun düşmüştü. Gözlerinden akan yaşları sildi, kendisini o kadar çaresiz hissediyordu ki ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Kızın oturduğu eve doğru yürüdü. Günlerdir görüşemiyorlardı ve onu mutlaka görmesi gerekiyordu. Gece yarısı olmak üzereydi ve evlerinin ışığı kapalıydı hemen Türk filmlerinden çok iyi bildiği bir haberleşme metodunu uygulamaya koydu yerden ufak bir taş alıp yattığı odanın ca-

mına doğru fırlattı. Bir taş daha attıktan sonra pencerenin açıldığını gördü. Sözlüsü penceredeydi onu aşağı çağırırdı bu çok tehlikeliydi her ikisi de bunun farkındaydı ama aşkları her şeyden daha önemliydi özellikle de bu kadar problem varken. Kız yanına geldiğinde heyecan ve korkudan nefesi titriyordu buna rağmen ilk söylediği şey “Seni seviyorum” olmuştu.

Her ikisinin de kötü haberleri vardı. Kızın ailesi tüm bu olup bitenden sonra Bakırköy’den taşınma kararı almış ve evlerine nihayet bir alıcı çıkmıştı. On beş gün içinde Moda’ya yerleşeceklerdi. Kadri de kötü haberi verdiğinde birbirlerine o kadar sıkı sarılmışlardı ki her ikisinin de kolları uyuşmuştu. Birbirlerini çok seviyorlardı ama öyle görünüyordu ki bir daha birbirlerini asla göremeyeceklerdi. Artık veda vakti gelmişti birbirlerine son kez sarıldılar aynı anda dudaklarından aynı sözler çıkıvermişti. ”Seni çok seviyorum ve ölene kadar seni bekleyeceğim” Son bir öpücük kondu dudaklara ve gözyaşları içinde vedalaştılar.

Evde büyük bir telaş vardı sağda solda koşuşturan insanların içinde sadece biri çok soğukkanlı gözükiyordu. Parıldayan damatlığın içinde boşluğa bakan henüz on yedi yaşında bir delikanlı, Kadri. Düşündükçe deliye dönüyordu birkaç saat sonra daha önce sadece bir iki kez gördüğü biriyle evlenecek aynı evi paylaşacaktı. Ailesine karşı koyamazdı, parası yoktu ve o kadar tembel yetişmişti ki başkasının yanında asla çalışamazdı üstelik daha reşit bile değildi. Bu durumda yaşlı gözlerle onların emirlerini yerine getirmekten başka

şansı yoktu. Diğer tarafta bembeyaz gelinliğin içinde bambaşka bir hayat yer almaktaydı. Gelinin ailesi çok mutluydu en büyük kızlarını gelinlik içinde görmek her anne baba için gurur kaynağı olmalıydı. Oysa gelin daha sadece on beş yaşındaydı ve kendisine hiçbir şey sorulmamıştı. Duvağın arkasında da gözyaşları saklıydı. O salonda gözü yaşlı olan sadece ikisi değildi. Sonunda beklenen an gelmişti ve nikah memuru onları karı koca ilan etmişti. Bir yastıkta kocayacaklardı artık..

Lise son sınıfa devam ederken okul müdürü onu odasına çağırmış ve ertesi gün okula ailesi ile beraber gelmesini istemişti. Israrla ne olduğunu sormasına rağmen tek bir cevap bile alamamıştı. Ailesi ile gittiğinde ise bir kez daha hayatın dehşet verici yüzüyle karşılaşmıştı. Evlendiği için onu okuldan atıyorlardı maalesef böyle bir kanun vardı ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Önce sevdiği insanı kaybetmiş son olarak da avukatlık hayallerine veda etmişti. O gece eve döndüğünde alkol ile tanıştı. O yaşına kadar tek tük sigara içmişti ama asla alkol kullanmamıştı çünkü babası asla alkol almayan bir adamdı. İki aylık evlilerdi ve daha eşine elini sürmemişti o gece alkolün de etkisiyle ilk beraberliklerini yaşamışlardı.

Son derece sıradan bir hayatı vardı. Her sabah on gibi kalkıyor, kahvaltısını bitirdikten sonra babasının lokantasına gidiyor, akşam sekiz gibi evine geliyor, eşiyile sohbet bile etmeden rakı sofrasına oturuyor, dört duble rakıdan sonra karısıyla bir kere sevişiyor ve günler hep bu şekilde birbiri-

ni kovalıyordu. Her gece eşiyle değil sözlüsüyle seviştiğini farz ediyordu, işin kötüsü karısı da bunun farkındaydı çünkü birçok akşam kulağına onun adını fısıldadığını duymuştu. Evlenene kadar seks hakkında hiçbir bilgisi olmayan on beş yaşındaki bu kadının tek yaptığı uzanıp bacağına açmak oluyordu. Annesi evlenmeden sıkı sıkı tembihlemişti. Yatakta kocası ne isterse yapmak zorundaydı.

Evleneli iki sene olmuştu ve iki senedir aynı yatağı paylaştığı karısına alışmıştı. En azından artık rakı masasında sohbet ediyorlardı. Yine böyle bir akşam sohbet esnasında karısından hiç beklemediği bir haber aldı. Yedi ay sonra baba olacaktı. Duyduğunda önce dondu kaldı, hemen ardından aklına sözlüsü ile kurdukları çocuk hayalleri geldi. Hayır diye bağırarak masayı yere devirdi. Panik halinde kendisine bakan karısının suratına bir osmanlı tokatı attığında kadın da çotktan masanın yanına devrilmişti. Evlerinin içine şiddet de girmişti ve çıkmaya da pek niyeti yoktu.

Sağlıklı bir erkek çocuğu olmuştu ancak aynı zamanda askere gitmesi gerekiyordu. Askerlik dönüşü hem fiziksel hem de ruhsal olarak farklılaşmıştı. Fiziksel anlamda askerlik gerçekten yaramıştı ve çakı gibi bir delikanlı olmuştu ama ruhsal anlamda pek yaradığı söylenemezdi. Alışmaya başladığı karısından iyice soğumuştü ve çok dengesiz asabi biri olmuştu. Babalık duygusu bile onu ailesine bağlayamıyordu. Annesi, karısı ve kayınvalidesi çareyi büyüde araya dursun o bildiğini okumaya devam ediyordu. Her akşam içiyor ve karısını dövüyordu. Bunu yaparken de sürekli onunla

zorla evlendirildiğini ve ondan nefret ettiğini söylüyor ve karısının ruhunda çok derin yaralar açıyordu. Çocukları dört yaşına geldiğinde karısı ikinci kez hamile kaldığını korka korka söylemişti. Bu sefer habere çok sevinmişti çünkü ne olursa olsun çocuğunun varlığının onu hayata bağladığını hissediyordu bir ikincisi onu daha çok bağlayacaktı.

Hayat devam ediyordu, evliliklerinin dokuzuncu yılına girdiğinde eski sevgilisini daha doğrusu tek aşkını daha az anımsamaya başlamıştı. Karısını hala sevmiyor ama en azından nefret etmiyordu. Çok içtiği geceler haricinde de kırmamaya özen gösteriyordu. Ama bu özeni aslında sadece çocukları için yapıyordu. Onları kendisinin yetiştirildiğinden çok daha farklı yetiştirmek istiyordu. Her şeyden evvel iki oğlunun da sevdikleriyle evlenecekleri kesindi. İyi bir baba olma yolunda önündeki tek engel içkiye olan düşkünlüğüydü. Yavaş yavaş bunun da üstesinden gelecekti. Hayata dört elle sarılmanın vakti gelmişti.

Yolun yarısına geline yaşlarda lokantada liseden sınıf arkadaşına rastladı. Çok uzun zaman olmuştu ve görüşecek çok şeyleri vardı. Arkadaşı lise birin sonunda okul değiştirmek zorunda kalmıştı bu yüzden olup bitenleri duyduğunda kulaklarına inanamadı. Özellikle de büyük oğlunun on altı yaşında olduğunu duyunca “Çüşüş” diye bağırırverdi kendisi henüz üç aylık nişanlıydı ve en az iki yıl evlenmeyi planlamıyordu. Sohbetin sonunda birbirlerine adreslerini verdiler en yakın zamanda diğer lise arkadaşlarından da bulduklarına haber verecekler ve toplanacaklardı.

Toplantı o gün konuştukları kadar kısa zamanda ve tahmin ettikleri kadar kalabalık gerçekleşmedi. Ama bir zamanlar aynı sınıfta okumuş dört arkadaş bir araya gelmişlerdi. Bu bile önemliydi. Daha önce de karşılaştığı arkadaşı üniversitede görevliydi, bir arkadaşı bankacıydı diğeri ise avukattı. Özellikle avukat olan arkadaşını gerçekten çok kıskanmıştı. Belki okusaydı o da avukat olabilirdi. Uzunca bir süre sohbet ettiler kahkahalar ortalığı çınlatıyordu. Bundan sonra daha sık görüşmeye karar vererek evlere dağıldılar.

Kırk yaşına bastığı gün kendince önemli bir karar verdi. Babasının lokantasından bıkmıştı. Yapacağı başka bir meslek de yoktu. Kendi işini kuracak ve babasından bağımsız yaşayacaktı. Babasının asla izin vermeyeceğini biliyordu ama mutlaka yapması gerekiyordu. Gerçi babası son zamanlarda iyice yaşlanmış ve onun sözüne önem verir olmuştu ama yine de ayrı bir dükkan açma fikrine asla sıcak bakmayacağından emindi.

Günlerce süren ikna turlarından sonra babasını ikna etmeyi başarmıştı aslında bu iknanın altında babasının yıllar önce yaptığından dolayı çok pişman olması yatıyordu. Lokantasını açmıştı ve daha bir şevkle işin başında duruyordu. Akşamları kesinlikle içki içmiyor hatta bazen karısına çiçek götürdüğü bile oluyordu. Ama hala o sadece çocuklarının annesiydi.

Her şey normale dönmüşken bir gün avukat arkadaşı heyecanla Kadri'nin yanına geldi. Elinde kocaman kitap gibi bir

şey vardı. Ne olup bittiğini bile anlayamadan bağırdı:

- Kalk Kadri bak sana kimi göstereceğim!

Gözlerine inanamıyordu bir okul yıllığının sayfaları içinde tam karşısında duran o gözleri, o gamzeleri unutmaya imkansızdı. Arkadaşı bir araştırma yaparken kendisinden bir dönem sonra Hukuku bitiren Kadri'nin eski sevgilisinin resmine rastlamış ve önce tereddüt ettiği halde hemen koşarak ona getirmişti. İstese nerede olduğunu da anında öğrenirdi ama bunun arkadaşına iyilik değil kötülük olacağını düşündü ve hiçbir umut ışığı vermemeye özen gösterdi. O gecenin Kadri ve ailesi için çok zor geçeceği kesindi.

Zaman herkes için su gibi akmış çocukları iyice büyümüşü ama o resmi gördükten sonra sanki zaman onun için durmuştu. Şimdilerde Avukat olan eski sevgilisi için araştırma yapmış ama izine rastlayamamış en sonunda ümidini kesmişti. Elli yaşına gelmişti büyük oğlu üç sene önce sevdiği kızla evlenmişti. Küçüğü ise nişanlıydı. Her iki oğlu da tüm desteğine rağmen okuyamamıştı. Biri lokantasında kendisine yardım ediyor. Diğeri ise tezgahtarlık yapıyordu. Yakında küçük oğlu da evlenecek ve karısıyla yalnız bir hayata başlayacaklardı. Tekrar o günlere dönmekten her ikisi de çok korkuyordu.

Bu arada Kadri'nin televizyona olan ilgisi artmaya başlamıştı. Sabah kadın programlarıyla güne başlıyor akşama kadar gözünü televizyondan ayırmıyordu. Bu yıllıkta gör-

düğü o resmi unutmak için çok iyi bir yöntemdi ta ki bir gün televizyonda bir röportajı izleyene kadar.

Haberlerde yeni şarkıcılardan Ezgi ile Bodrum'da röportaj yapılıyordu. Aslında bu tip magazin programlarından nefret ederdi. Ona göre yeni yetmeler asla eski şarkıcılar gibi değildi ve olamazdı da zaten ekrandaki kızcağız da bir yarışma ile ünlüler kervanına katılıvermişti. Kadri üstünkörü röportajı seyrederken birdenbire dondu kaldı. O an zaman ve mekan kavramından uzaklaşmıştı, dünyanın dönüşünü durdurduğu bir andı sanki. Sadece bir saniyeden kısa bir sürede arka plandaki bir avukatın tabelası gözüne çarptı. Bu adı soyadı asla unutamazdı ve başındaki "Av. " kısaltması. Bunlar asla tesadüf olamazdı olsa bile kendisi işi asla tesadüfe bırakamazdı. Ertesi sabah Bodrum'daydı. Sokak sokak gezse bile o tabelanın sahibini bulacaktı.

İşe önce postaneden başladı. Bodrum'daki tüm işyerlerinin kayıtlı olduğu rehberden telefonu ve adresi buldu. Eli ayağı birbirine dolanmıştı hemen bulduğu numaraya telefon açtı ve beklemeye başladı iki kez çaldıktan sonra karşı taraf telefonu açmıştı. Panik halinde telefonu kapattı. Alnından gözlerine doğru akan ter damlalarına sildi. Bu ses onun sesine benzemiyordu. Yıllarca sesini duymamış olmasına rağmen onun sesi olmadığından emindi. Tekrar numarayı çevirdi. Karşısına çıkan sekreter gibi biri olmalıydı ondan kibarca ofisin tarifini aldı hızlı adımlarla oraya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Televizyonda gördüğü tabelanın önündeydi artık. Her şey bir rüya gibiydi. Acaba gerçekten tabelanın sahibi hala boy-nunda yüzüğünü taşıdığı ilk aşkı mıydı, yoksa boşuna mı gelmişti bunca yolu, tüm bu sorular kafasını kurcalarken zili çaldı. Kapıyı açan telefondaki sesin sahibiydi. Genç kız muhtemelen hukuk öğrencisiydi ve staj yapıyordu. Kaybolan yıllarına bir kez daha isyan etti ve hemen konuya girdi. Evet avukat hanım içerideydi. Kız telefonu kaldırdı:

- Kadri Yedigül adında bir beyefendi sizinle görüşmek istiyor randevusu yok ne yapa... Alo. Alo...

Telefon kapanmıştı. Kız şaşkınlık içinde telefonu kapatırken kapıdan avukatın heyecan içinde dışarı çıktığını gördü. Adam ve kadın oldukları yerde mermer heykeller gibi duruyorlar, birbirlerine şaşkınlık içinde bakıyorlardı. Bu ölümsüz anı kadının hıçkırarak ağlamaya başlaması bozmuştu. Az önceki heykellere aniden can gelmişti. Koşup birbirlerine sarıldılar. Aradan geçen tam otuz üç seneye rağmen duygularında hiçbir değişiklik olmamıştı. Yıllar önce gece yarısı birbirine sarılan o iki genç ile şimdi sarılan bu olgun çift arasında hiçbir fark yoktu. Hemen Kadri'yi odasına bu-yur etti. Konuşacak, anlatacak ve yaşayacak o kadar çok şey vardı ki...

Bir Kadri anlatıyor, bir o anlatıyordu el ele, göz göze dudak dudağa yıllarca süren ayrılığın acısını çıkartıyorlardı. Moda'ya taşındıktan sonra uzunca bir süre kimseyle konuşmamıştı ve okula bile gitmemişti o sene sınıfta kalmış fakat

hayallerini kurdukları avukatlık uğruna tekrar okula dönmüş ve başarılı bir şekilde okulunu bitirerek Hukuk fakültesine girmeyi başarmıştı. Bu sırada eski bir arkadaşından Kadri'nin evlendiğini duymuş ve hatta düğününe bile gidip uzaktan onları seyretmişti. Hukuk fakültesinde okurken ailesinin baskısıyla evlenmişti. Bu evlilik uzun sürmüş fakat asla çocuk istememişti. Bu dünyada sadece Kadri'den çocuğu olabilirdi ama kader buna izin vermemişti. İki yıl kadar önce kocasından boşanmış ve Bodrum'a yerleşmişti. Bu sayede eski soyadını tekrar almış ve Kadri izini bulabilmişti.

Tek başına deniz manzaralı bir evde yaşıyor ve çok fazla kazanmasa da kimseye muhtaç da olmuyordu. Kadri'ye yıllar önce parmağına taktığı yüzüğü gösterdi ikisi de yıllarca bu anı beklemişlerdi ve nihayet buluşmuşlardı. Oysa Bakırköy'de onu bekleyen bir karısı vardı hemen karısına telefon açtı ve artık daha fazla evli kalamayacaklarını bir an önce boşanmaları gerektiğini söyledi. Karısı bu durumu kabullenmekte zorlandı ve hiçbir zorluk çıkarmayacağına dair söz verdi. Boşanma işlemleri başlamıştı dönüşü olmayan bir yola girmişti artık. Yepyeni bir hayat başlıyordu ömrünün ikinci baharında.

Hayalleri gerçeğe dönüşmüştü. Beraber yaşamaya başlamışlardı. Bir daha asla ayrılmaya niyetleri yoktu. Kadri boşanmış ama bütün malvarlığını eski eşine bırakmıştı. Her şeye sıfırdan başlayacaktı. Bir yıl kadar bir süre geçmişti ki sevgilisinde sağlık problemleri başladı. Boğazında bir şişlik oluşmuştu. Önceleri bunu fazla önemsemediler. Ama gün

geçtikçe kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Birkaç doktora gittilerse de doktorlar nedenini bulamamışlardı. Bunun üzerine İstanbul'a gitmeye karar vermişlerdi. Orada tam teşekküllü bir özel hastaneye gidip baştan aşağı kontrol edildi. Doktor sonuç için odasına Kadri'yi çağırmıştı sevgilisi ise o gün otelde ondan gelecek haberleri bekliyordu. Doktorun söyledikleri ile beyninden vurulmuşa döndü sevdiği insan lenf kanseri olmuştu ve bu hain hastalık çok geç teşhis edilmişti. Kurtulma şansı kalmamıştı. Olduğu yere yığıldı kaldı ne yapacağını bilemiyordu. böyle bir hastalıkla nasıl başa çıkabilirlerdi ki. Otele geri döndü ve yalan söylemek zorunda kaldı. Hiçbir şeyi olmadığını zamanla iyileşeceğini söyledi. Sevgilisi buna pek inanmamış olsa da hiçbir şey demedi. Bodrum'a geri döndüler.

Sevgilisinin durumu iyice ağırlaşmıştı. Çok acı çekiyor hareket etmekte güçlük çekiyordu. Kadri yemeden içmeden kesilmiş sürekli neler yapabileceğinin muhasebesini yapıyordu. Belki onu Amerika'da özel bir klinikte tedavi ettirebilirdi. Bunun için çok para gerekliydi ve maalesef paraları yoktu. Böyle çaresiz kalamazdı. Bir bahaneyle tekrar İstanbul'a döndü para bulması gerekiyordu. Bankacı arkadaşına gitti bankadan kredi çekebilirdi. Arkadaşı kendi çalıştığı bankanın ona yüksek miktarda krediyi bu şartlarda veremeyeceğini ama belki özel bir bankadan bu miktarda bir krediyi çekebileceğini söyledi. Söylediği bankanın Bodrum şubesine başvuruda bulundu. Kuracağı fabrika için yatırım yapması gerektiğini ve bunun için krediye ihtiyacı olduğunu söyledi. Birtakım sahte belgeler hazırlamıştı. Kredi miktarı

yüksek olduğu için şube müdürü değil bölge müdürlüğünün onaylaması gerekiyordu. Bölge müdürü ile ilgili tüyoları ise bankacı arkadaşından almıştı. Onay için beklediği günlerde soluğu İzmir’de aldı. Her gün bölge müdürüne birbirinden güzel çiçekler gönderiyor ve şiirler yazıp iltifatlar ediyordu.

Diğer taraftan da kredi için dua ediyordu. Aslında çok fazla ümitli değildi ama yine de beklemekten başka çaresi yoktu. Nihayet kredi çıktı. Hemen vize işlemleri için amerikan konsolosluğuna başvurdu hastaneyle temasa geçti ve gereken paranın bir kısmını önceden yatırdı. Uçak biletlerini de almıştı. Belki kendi o güne kadar yakalanacak veya yurtdışına çıkamayacaktı ama en azından sevgilisinin hayatını kurtarabilirdi. Olaylar tahmin ettiği gibi gelişmişti. Bankanın müfettişleri usulsüzlüğü saptamışlar ve bunu kendisine telefonla bildirmişlerdi. Aldığı parayı iade etmesini istiyorlardı. Paranın bir kısmını harcamıştı bile geri kalan kısmını ise sevgilisinin hesabına aktarmıştı. Artık bir süre kaçıktan başka çaresi yoktu.

Güçlkle yürüyen sevgilisini uçağa bindirmişti artık o da tüm gerçekleri biliyordu. Kemoterapi yüzünden saçları, kaşları ve kirpikleri dökülmüştü. Ağrı kesicileri de olmasa çektiği acılara dayanması çok zordu. Bu şartlar altında onu havaalanına kadar getirdi. Arandığını biliyordu onu tek başına gönderecekti. Her şeyi ayarlamıştı, havaalanında onu karşılayacaklar. Özel bir araçla hastaneye götürecekler ve orada bakımını yapacaklardı. Bunun için bir servet öde-

mişti. Uçağa binmeden önce ikisi de yıllar önce gece yarısı vedalaştıkları o anı hatırladılar. Uçak havalandığında Kadri onun bir an önce sağlığına kavuşması için dua ediyordu.

Ağustos güneşi yatağında gözlerini kamaştırıyordu. Hava bunaltıcı derecede sıcaktı. Telefonun sesiyle irkildi yerinden kalkarak telefonu açtı. Karşısında kötü bir Türkçeyle konuşan bir adam vardı. Amerika'dan hastaneden arıyorlardı. Telefonda konuşanı dinlerken kendini bir anda yerde buldu. Kendine geldiğinde aradan on beş dakika geçmişti. Sevgilisi tedavi gördüğü hastanede ölmüştü. Daha yaşayacakları çok şey vardı. Belki tekrar karşılaşmasalardı hastalığı çok daha önce fark edecekti. Bir sürü teori kuruyordu ve her teoride kendisini suçluyordu. Güçlü olmaya çalışıyor fakat bunu beceremiyordu. Bundan sonra onsuz nasıl yaşardı. Onu top-rağın altına nasıl gömebilirdi ki!

Akrabaları havaalanında cenazeyi teslim aldıklarında Kadri de uzaktan içi acıyarak onları seyrediyordu. Hep beraber mezarlığa gidildi ölmeden önce Kadri'ye ve ailesine birer mektup bırakmıştı. Annesine bıraktığı mektup aslında son isteğini yazdığı bir kağıttan ibaretti. Kadri'nin ona yıllar önce verdiği yüzüğün de onunla beraber gömülmesini istemişti. Annesi bu isteğini yerine getirdi. Annesi ile Kadri birbirlerine sarılmışlardı. Kadri'den yıllar önce kızlarını alıp Moda'ya taşındıkları için özür dilemişti. Şimdiki aklı olsa asla böyle bir şey yapmayacakları kesindi. Kadri zarfı açtığında içinden küçük bir şiir çıktı:

*Ayrılık vakti yavaş yavaş yaklaşmaya başladı
Artık Azrail'in ayak sesini duyar gibi oluyorum.
Lise geliyor aklıma sen utangaç prens ben tatlı cadı
Bana ilk kurduğun cümleyi bugün gibi hatırlıyorum.
Sahilde verdiğimiz sözü yerine getiremedim üzgünüm
Son nefesimi kollarında verecektim oysa sensiz bugünüm
Ölmek beni korkutmuyor ben zaten alıştığım
Otuz üç yıl ben sensiz zaten hiç yaşamadım
Ve veda vakti geldi artık gideceğim
Seni o sahilde hep bekleyeceğim.*

O artık yoktu ve hiçbir zaman onu göremeyecekti. Bodrum'a geri döndü ama fazla duramadı. Paylaştıkları evin her köşesinde hatıralar onu boğuyordu. İstanbul'a geri dönmeye karar verdi. Hala aranıyor ve cezasını çekmeye hazırđı. şu anda cezaevinde olmakla dışarıda olmanın hiçbir farkı yoktu onun için. Otobüsten inip Beyoğlu'na doğru yola koyulduğunda tarih dokuz Eylül'ü gösteriyordu

Bölüm 5

Uzun zamandır kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. İstanbul'un en kalabalık caddesinde kimse tarafından tanınmadan ilerliyordu. Kafasında şapkası, gözlerinde neredeyse suratının yarısını kapatacak kadar büyük güneş gözlüğü ve salaş kıyafetinin arkasına gizlenen, ünlü pop star Ezgi'den başkası değildi.

10 Eylül akşamı açık havada konseri vardı ve o bir önceki günü tamamen kendisine ayırmayı planlamıştı. Cep telefonu kapalıydı ve menajeri de dahil hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. O ise İstiklal caddesinde mağaza mağaza dolaşmış, eski sıradan günlerine olan özlemine gidermişti. Akşam yemeğini de yedikten sonra Galleria'ya buz pateni pistine gitmeye karar verdi. Neredeyse iki yıldır uçak dışında toplu taşıma aracına binmemişti. Bunu düşünerek dolmuş durağına gitti. Yeşilköy dolmuşuna doğru yöneldi ve oturdu kendisine bakan gözlerden çekinmişti ama bu haliyle onu kimsenin tanınmasına imkan yoktu. Büyük ihtimalle komik duran gözlüklerine bakıyorlardı ama bunun da hiçbir önemi yoktu. Dolmuşun hareket etmesini beklemeye başladı.

Ezgi 25 yaşında tüm Türkiye'nin tanıdığı bir yıldızdı. Hayata fakir bir ailenin kızı olarak başlamıştı. Ailesinin tek kızıydı. Babası bir fabrikada işçi olarak çalışıyordu. Annesi ise evde dikiş yaparak aile bütçesine katkıda bulunuyordu. Buna rağmen ellerinden geldiği ölçüde kızlarının tüm ihtiyaçlarını karşılamaya özen gösteriyorlardı. Mutlu bir

çocukluk dönemi geçirmişti. Oturduğu mahallede diğer çocuklarla beraber çamur birikintileri içinde oynayarak büyümüştü. Bugün bile hatırladığında güldüğü iki beden büyük önlükle ilkokula başlamıştı. Çok parlak bir öğrenci değildi derslere çok fazla ilgi göstermiyor onun yerine arkadaşlarıyla oyun oynamayı tercih ediyordu. Hayat onun için sadece bir oyundan ibaretti. Daha o yıllarda şarkıcılığa karşı bir merakı vardı. Mahallede arkadaşlarına konserler vermek çok hoşuna gidiyor televizyonda gördüğü sanatçılara imreniyordu. Ailesi ilkokul çağındayken büyük maddi sıkıntılar yaşıyordu ve kızlarıyla ilgilenemiyorlardı. O ise küçük dünyasında yapayalnız büyük hayaller kuruyordu.

Ortaokul yılları onun yaşındaki biri için oldukça renkli geçmişti. Müzik hocası onun sesinin güzelliğini keşfetmiş ve onu okul korosuna almıştı. Her hafta bir gün koro çalışmalarına gidiyordu. Orta ikiye giderken 23 nisanda düzenlenen gösterilerde hem koroyla sahneye çıkacak hem de tek başına iki tane şarkı söyleyecekti. Sabırsızlıkla o günü beklemeye başladı.

Evde annesinin de katkısıyla yaşına oranla çok ağır bir makyaj yaparak ve kendince seksi kıyafetler giyerek okula gitti. Veliler, arkadaşları herkes onu seyrediyordu. O gün iki şarkıyı da çok güzel seslendirdi. Artık okulda sadece kendi sınıfı değil büyük küçük diğer sınıflar tarafından da tanınan biriydi. Popüler olmanın getirdiği avantajla okulun popüler çocukları tarafından ablukaya alınmaya başlamıştı. Orta ikinin sonlarına doğru hayatına ilk erkek girivermişti. Okulun

futbol takımının kaptanı ile çıkmaya başlamışlardı. Çocuk orta sona giden ama daha önce bir sene kaybetmiş ondan iki yaş büyük bir çocuktur. Ezgi'nin yaşlıları daha bir çok şeyden habersizken, o çıkar ilişkisini daha bu yaştan öğrenmişti. Çocuğa karşı hiçbir şey hissetmiyordu. O bilindik ilk aşklardan çok daha farklı bir ilişkiydi. Onunla çıkması onu okulun en popüler kızı haline getirmişti ve bu onun için yeterliydi.

Ortaokulu bitirdiği yaz inanılmaz ölçüde fiziksel değişim yaşadı. Sadece bir yaz içinde boyu yedi santim uzamış, göğüs ve kalça ölçüleri değişmiş ve kendinden büyük erkeklerin bile dönüp baktığı bir genç kız olmuştu. Yeni halinden çok memnundu.

Babası artık iyice yaşlanmıştı ve sık sık hastalanıyordu. Çalıştığı fabrikanın sağlık koşulları hiç de iyi değildi ve sadece babası değil uzun zamandır orada çalışan diğer işçiler de sağlık sıkıntıları yaşıyorlardı. Ama adamcağızın çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Bunlar olup biterken lise başladı. Okulun ilk günü sabah erkenden uyandı, siyah saçlarını özenle jöleledi ve dağınık bir şekil verdi. Beyaz daracık gömleğini giydi ve kontrol etti. Evet, göğüsleri dimdik duruyordu. Gri, gömleği gibi dar eteğini de katlayarak iyice mini yaptı. Artık okula gidebilirdi. Ezgi aslında kendini hiç de güzel bulmuyordu. Babasından kendisine hediye uzun ve kemerli bir burnu vardı. Dudakları çok inceydi ve ne kadar makyaj da yapsa çok silik gözü-

küyordu. Kulakları ise kepçeydi bunu saçlarını kulaklarının üstüne dökerek kamufle edebiliyordu. Ama kusursuz bir vücudu vardı bundan emindi.

Okul başlamıştı ve babası sağlık sebeplerinden ötürü işten çıkartılmıştı ama en azından insafılı davranmışlardı ve babasına maaş bağlanmıştı. Bu arada Ezgi gitar dersleri almaya başlamıştı. Bunun için verecek parası yoktu ama hayatın kurallarını çabucak öğrenmişti. Okulda iyi gitar çalan çocuklarla yakınlaşması yeterliydi. Erkeklerin zaafını değerlendirmek gerçekten çok kolaydı. Birini gözüne kestirdiği zaman onu avucunun içine alması en fazla bir haftasını alıyordu.

Evden çok fazla para almıyordu fakat para da harcamıyordu. Mutlaka hayatında bir erkek arkadaşı oluyordu ve onun yerine para harcıyorlardı. Soğuk bir kış günü evine gittiğinde bir terslik olduğunu anlamıştı. Evden çılgınlıklar ve ağlama sesleri geliyordu. Kapıdan girdiğinde yere yatırılmış, üstüne bir örtü serilmiş, karnının üstüne bir bıçak konulmuş babasını gördü. Bu manzara hayatının sonuna kadar gözünün önünden gitmeyecekti. Annesi ile beraber baş başa kalmışlardı. Her ikisini de zor yıllar bekliyordu.

Geçim sıkıntısıyla baş etmek çok zordu. Annesine maaş bağlanmıştı ayrıca kadın sabahlara kadar dikiş dikerek kızını okutmaya ve ailesini geçindirmeye çalışıyordu. Bunları yaparken kızını ile ilgilenmesi olanaksızdı. Ezgi ise ipinden kurtulan bir köpek gibiydi. Babasının olmayışı onu iyice öz-

gür kılmıştı. Akşamları eve geç geliyor ve her defasında bir yalan buluyordu. Annesi ise çaresiz inanıyordu yalanlarına. Ders bitimlerinde okulun etrafındaki cafe türü yerlerdeydi hep. Okuldaki herkes onun dedikodusunu yapıyor ama o hiçbirine aldırış etmeden bildiği gibi davranmaya devam ediyordu.

Lisenin son senesinde başına çok kötü bir iş aldı. Matematik dersi kötü gidiyordu ve son sınavdan mutlaka en az doksan alması lazımdı. Bu notu alamayacağını çok iyi biliyordu ama dersin hocası erkekti. Çok tereddüt ettiyse de sonunda her zamanki silahını kullanmaya karar verdi. Hocanın öğretmenler odasında tek olduğu bir anı yakaladı. İçeri girmeden önce gömleğinin düğmelerini araladı ve eteğini iyice yukarı çekti. Kapıyı çalıp içeri girdi.

- Hocam bir dakikanızı alabilir miyim?

- Evet kızım dinliyorum.

Kafasını çevirdiğinde bir anlık bocalama yaşadı. Kızın neden burada olduğunu anlayabilecek kadar tecrübeliydi. Ama diğer taraftan da kız hayatı boyunca beraber olduğu tüm kadınlardan çok daha çekiciydi. Gözlerini masanın üstündeki kitaba yöneltip dinlemeye başladı. Ezgi hocasına son sınavda yüksek bir nota ihtiyacı olduğunu bunun için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söyledi.

- Her şeyi yapmak mı? Neymiş bu her şey.

- Şeyyy, Hocam. İşte her şey.

Adamı bir anda ateş basmıştı. Bir taraftan etik değerler diğer taraftan ise kusursuz bir vücut, ikisi arasında gidip geliyordu. Aniden kızın suratına bir tokat yapıştırıp yanından kovdu. Aslında ilk başta sadece sınıfta bırakmayı düşünüyordu ama sonra karar değiştirdi. Onu bu okulda görmek istemiyordu. Aradan bir hafta geçmeden Ezgi'nin okul ile ilişkisi kesilmişti.

Artık liseyi dışarıdan bitirecekti. Nasıl olsa üniversiteye girme kaygısı da yoktu. Bir arkadaşının önerisiyle barlarda şarkı söylemeye başladı. Sonuçta ortaokuldan beri şarkı söylüyor ve sesi gerçekten beğeniliyordu. Ses ile fizik birleşince başarılı olabilirdi. Ama işler umduğu gibi gitmedi. Henüz reşit değildi ve barda kaçak çalışıyordu. Bunun içinde çok fazla maaş alamıyor bahşişlerle idare ediyordu. Çıktığı yere genelde rockçılar geliyor fakat o rocktan hiç hoşlanmıyordu. Dolayısıyla şarkıları istediği gibi içten söyleyemiyordu. Buna rağmen ölmeyecek kadar para kazanıyor ve sesini çikarabiliyordu.

Barda çalışması fazla uzun sürmedi. Haftada iki akşam programı vardı. Ve neredeyse iki aydır orada çalışıyordu. Programının olmadığı bir gün patronu aradı ve bara gitti. Beyoğlu'nda eski bir apartmanın son üç katı bar olarak kullanılıyordu. En alt katta aynı zamanda patronun ofisi de vardı ve o gün patron onu ofisine çağırmıştı. Adam Ezgi'ye oturmasını söyledi ve sonra kendi ayağa kalktı. Önce saçlarına

dokunmaya başlamıştı, ardından elleriyle omuzlarına indi. Ezgi hemen ayağa kalktı ama adamın sert müdahalesiyle tekrar kalktığı yere oturmak zorunda kaldı. Adam kıpkırmızı gözlerle delirmiş gibi göğüslerine ve bacaklarına bakıp duruyordu. Hayatı boyunca hiçbir zaman bu kadar korkmamıştı. Bir kez daha adamı itmeye çalıştı ama o kadar iri cüsseliydi ki bir kez daha yerine oturdu. Kaba kuvvete karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu. Mutlaka bu durumdan kurtulması gerekiyordu. O yaşına kadar bir çok erkekle oynaştığı söylenebilirdi ama henüz kimseyle cinsel ilişki yaşamamıştı ve bunu yaşayacağı ilk erkek asla bu ayı olmayacaktı.

Kendini toplamaya çalıştı ve birden elleriyle adamın suratını okşamaya başladı. Amacı adamı önce sakinleştirmekti. Kısa sürede bunu başardı. Bu sefer adam oturuyordu. Arkasını dönmesini söyledi. Işığı kapatacak gibi yapıp kapıya doğru bütün gücüyle koşmaya başladı. İri yarı adamın refleksleri onunki kadar iyi değildi. Hızla oradan uzaklaşıp evine döndü. Evini, annesini hiç bu kadar özlememişti.

Annesine ve kimseye bu olaydan bahsetmedi. Zaten annesi onun barda çalıştığından habersizdi. Ezgi adam gibi iş bulmak zorundaydı ama daha liseyi bile bitirmemişti. Para kazanması gerekiyordu. On sekizinci yaş gününde annesine verdiği sözü tutmaya yemin etmişti ve gerçekten o sene lise diplomasını almayı başardı. Bunu yaparken neredeyse hiç dışarıya çıkmamış evde annesine yardım etmişti. Kendisine hiç yakıştıramasa da artık yemek bile yapıyordu. Fakat tekrar kanı kaynamaya başlamıştı. Bütün gün evde durmak

yerine artık adam akıllı bir iş aramaya karar verdi. Gazete ilanlarına bakıyor sekreterlik benzeri bir iş bulmaya çalışıyordu. İş aradığı sürelerde lisede gitar dersleri aldığı çocuğa rastlamıştı. Onu görünce eski popüler günleri aklına geldi. Şaka maka çılgın günler yaşamıştı lisede. Çocuk Ezgi'ye sırlıslıkla aşıkta ve Ezgi o yıllarda bundan çok güzel faydalanmıştı. İş bittikten sonra ise hayatından çıkarıp atmıştı çocuğu. İşte şimdi o yine karşısına çıkmıştı. Hemen sohbeta koyuldular.

Çocuk ona lisede onu ne kadar sevdiğini işin sonunda bir kenara atılacağını bildiği halde onu sevmekten çekinmediğini anlattı. Lisedeki haliyle arasında epey bir fark vardı. Ortak konuları olan müziğe geçtiler hemen. Çocuk yaz sezonlarında Didim'de bir barda çalışıyordu. Kışın ise İstanbul'daydı. İstiyorsa beraber çalışabileceğini söylediğinde Ezgi hiç düşünmeden cevabını evet olarak vermişti bile.

Bir süre İstanbul'da çaldılar ardından yaz sezonu geldi. Ezgi bu sefer annesine karşı dürüst olmaya karar vermişti. Ona neler yapacağını anlattı zaten her şeyi tasarlamıştı. Annesi izin vermese bile mutlaka gidecekti. Annesi gönül rızasıyla olmasa bile kızının kararlılığı karşısında sesini çıkaramamış ve onaylamıştı. Didim'deki barda iyi bir ikili olmuşlardı ve zaman ilerledikçe, bar gitgide daha fazla müşteriye ev sahipliği yapıyordu. Bu durum kazandıkları paraya da yansıyor. O yaz sezonu her ikisi de beklediklerinden daha fazla para kazanmışlardı.

Sezon sona ermiş ve İstanbul'a dönme vakti gelmişti. Aslında gerçekten çok iyi bir ikili olmuşlardı. Ezgi ortağının ona hala deliler gibi aşık olduğunu çok iyi biliyordu ama ona bir kez daha aynı oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu.

İstanbul'da da başarılı bir dönem geçirdiler. Her hafta üç farklı mekanda sahne alıyorlardı ve para kazanmaya devam ediyorlardı. Ezgi yaşadığı yerden hiç memnun olmamıştı ve artık başka bir yere taşınmanın vakti gelmişti. Annesi ile beraber Cihangir'de bir ev kiraladılar annesinin çalışmasına gerek kalmamıştı. Yıllarca kızı için çalışmış ve çok yorulmuştu, bundan sonra ömrünün kalanını dinlenerek geçirecekti. Gece hayatında bu ikilinin adı dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Gerçekten de gerek seçtikleri şarkılar, gerek sesleri ve gerek uyumları tek kelime ile çok başarılıydı ve kazandıkları parayı hak ediyorlardı. Para kazanmanın yanında gece hayatının eksilerini de yaşıyordu.

En çok eksikliğini hissettiği şey ise düzgün bir ilişkiydi. Buralarda bir çok erkek arkadaşı olmuştu ama birçoğunun ömrü kısa olmuştu. Onunla tanışanların hemen hemen aynı amacı güttüğünü biliyordu onunla yatmak. Oysa o bunu gerçekten hak edecek biriyle yaşamak için bekliyordu ve o kişinin çok da uzaklarda olmadığını fark edecekti.

Yaz sezonu için bu sefer Çeşme'den teklif almışlardı. Her ikisi de bu teklifi kabul etti. Ortağıyla bir senedir beraberler ve birbirlerine çok alışmışlardı. Hala ona karşı hiçbir şey hissetmediğini düşünüyor ama bazen de onu diğer ka-

dınlardan kıskanıyordu bunun sebebini bilmiyordu. Belki de onu sadece kendisinin oynayabileceği bir oyuncak olarak görüyordu. Genç adam ise ona hala sıırıslıklam aşıkıtı hep bir umut ışığı beklıyordu. Büyük bir yangın için ufak bir kıvılcım yeterlıydı ve bir gece programın sonuna doğru biraz acı da olsa bu kıvılcım ortaya çıktı. Her zamanki gibi programın son şarkısı olarak onuncu yıl marşını çalmışlardı. Herkesin coşup eşlik ettiğı bu anda iki masa arasında sebebini anlayamadıkları bir kavga çıktı.

Birdenbire ortalık can pazarına dönmüştü. Çığlık atan kadınlar, eşlerini dışarı çıkartmaya uğraşan adamlar sağa sola doğru koşuyorlardı. Kavga edenler sahneye doğru yönelmişlerdi ve iki tanesinin elinde bıçak vardı. Şuursuzca bıçakları sallayanlardan birinin elindeki bıçak Ezgi'ye isabet etmek üzereyken onu korumak isteyen ortağının baldırında derin bir kesik bıraktı. Korumalar kavgayı önlemiş fakat sahne kan gölü olmuştu. Ezgi ağlayan gözlerle ortağına sarılmış "Ne olur ölme!" diye yalvarıyordu.

Hemen bir hastaneye gittiler ve bacağına dikiş atıldı o geceyi hastanede geçirmesi gerekiyordu. Ezgi onu yalnız bırakmadı o gece sabah kadar başucunda durdu. Adam uyurken onu yakından inceliyordu. Aslında ne kadar da yakışıklıydı. Uzun saçları, keskin hatlı yüzü, incecik burnu, kirli sakalı ile yanı başında uzanmış yatan adama hayran hayran bakıyordu. Dudağına doğru eğildi ve onu öptü. Belki kendisi için riske atılmasaydı ona hiç bu gözle bakmayacaktı. Bir an önce kendisine gelmesi için yalvarıyordu. Neredeyse on

üç yaşından beri çıktığı erkeklerin sayısını bilmiyordu bu kabarik listeye ortağı da dahildi ama aradığı aşkı yirmi yaşında malum listeden birinde bulmuştu.

O yaz mükemmel geçti sahnede iki ortak değil iki sevgilinin şovu vardı. O yaz her ikisi de iyi birer araba alacak kadar para kazanmışlardı. Bıçaklanma sonrası beraber yaşamaya başlamışlardı. Ezgi sevgilisiyle beraber cinselliği de keşfetmişti. Son derece doğru bir seçim yaptığından emindi. Onu o kadar çok seviyordu ki eğer bunu onunla yaşayamadan ayrılıyadı hep bunun pişmanlığını yaşayabilirdi. Mutlu bir beraberlikleri vardı. Öğlen iki gibi uyanıyorlar, beraber kahvaltı yapıyorlar, ardından denize gidiyorlar, eve dönüp yemek yiyip gece alacakları şarkıları planlıyorlar ve sahneye çıkıyorlardı.

Her ikisi de sezonun bitmemesini istiyorlardı çünkü İstanbul'a dönmeleri beraber yaşama döneminin bitmesi anlamına geliyordu. Ama günler çabuk geçti ve dönüş vakti çarçabuk geldi. Sevgilisi kendine bir ev tutmuştu ve yine aynı evi paylaşıyor sayılırlardı. Ezgi sadece annesiyle aynı evde yatıp uyuyordu. Her sabah uyanır uyanmaz soluğu sevgilisinin yanında alıyor ve çılgınca sevişiyorlardı. Her sevişmede daha fazla zevk almaya başlamıştı ve bu onu sevgilisine iyice bağlıyordu.

Aradan geçen iki sene boyunca başarıları devam etti. Uzun zamandır sahnede olmalarına rağmen sürekli tarz değiştirdiklerinden insanları sıkılmıyorlardı. Bazen pop, bazen fasil,

bazen rock, bazen ise türkü programı sunuyorlar ve daima değişik insanlar tarafından izleniyorlardı. İlişkileri ise tam gaz devam ediyordu. Her ikisi de yirmi üç yaşına gelmişlerdi ve o yaz nişanlanmak istiyorlardı. Ailelerine de konuyu açmışlar ve her ikisi de onay almışlardı. Bu iki sene içinde gelecekleri için para biriktirmeye başlamışlardı. Ayrıca sevgilisi açıköğretimi kazanmış ve bu sayede askerliğini erteleyebilmişti. Ortak hayalleri vardı o da beraber bir bar işletmekti. Bunun için bir süre daha çalışmaları gerektiğini biliyorlar ama beraber çalıştıkları her an zaten onlar için bir ödül olduğu için hiç çekinmiyorlardı.

O yıl mayıs ayına geldiklerinde bir televizyon kanalı yıldız avı adında bir yarışma düzenlemişti. Mehmet Yaman adında bir Türk genci yurtdışında çok popüler olan bu yarışmayı Türkiye'ye getirmiş ve bir televizyon kanalına satmıştı. Yarışmanın amacı Türkiye'de yeni bir yıldız yaratmaktı. Bunun için gerekli şartlar ilan edilmiş ve katılacak adayların neler yapacağı ve yarışma detaylı bir şekilde anlatılmıştı. Bu ilan Ezgi'nin de dikkatini çekti kendine ve sesine güveniyordu ve yarışmaya katılmakla kaybedeceği hiçbir şey yoktu veya en azından o öyle düşünüyordu.

Sevgilisi yarışmaya katılmasını istememişti çünkü yaz sezonu gelmişti ve beraber gitmeleri gerekiyordu ama o kararını vermişti bile yarışmaya katılacaktı ve o yüzden kalması gerekiyordu, birkaç hafta sonra zaten yanına gelecekti o süreye kadar tek başına idare edebilirdi. Yarışma günü gelip çıktığında Ezgi yarışmanın yapıldığı stüdyonun önünde

gözlerine inanamadı mahşeri bir kalabalık vardı. Bu kadar kişinin katılacağını hiç beklemiyordu. Katılanlar arasında elli yaşın üzerinde insanlar bile vardı. Beş saatlik bir sürenin sonunda sıra kendisine geldiğinde heyecanının yatıştırılmaya çalışıyordu. Dört kişilik jürinin önüne çıktı. Jüridekiler sırasıyla bir pop şarkıcısı, bir modacı, bir plak şirketi sahibi ve bir de söz yazarıydı. Heyecanını çabucak bastırdı ve birkaç soruya cevap verdikten sonra çok beğendiği “ayrılık” şarkısını söyledi. Jüri sesini beğenmişti galiba. İkinci elemeye bekleniyordu. Sevinçle dışarı çıktı ve sevgilisine müjdeli haberi verdi. İkinci elemeye de başarılı olmuş ve yarı finale kalmıştı. Artık önünde sadece bir engel kalmıştı eğer yarı finalde de iyi bir performans sergilerse finale kalması işten bile değildi.

Nihayet yarı final günü gelip çattı. Bu süre zarfında hemen hemen her gün sevgilisiyle kavga ettiler ilk defa bu kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Ve sevgilisi yarışmadan elenmesini istiyordu. Ama yarı final sonunda finale kalanlardan biri de Ezgi olmuştu. Üç haftalık bir kamp döneminden sonra final başlayacaktı. Her hafta bir kişi elenecek ve en sonunda bir kişi yarışmayı kazanacaktı.

Kamp dönemi hiç de kolay geçmedi. Provalar, diksiyon kursları, diyet, spor, şan dersleri derken hepsinin pestili çıkmıştı. Yarışma televizyonda canlı yayınlanacak ve milyonlarca kişi bu yarışmayı izleyecekti. Yarışma saati yaklaştıkça heyecandan dizleri titriyordu. Beşinci sırada şarkısını söyleyecekti. Yarışma gençlere bambaşka bir hayat vaat edi-

yordu. Sıra kendisine geldiğinde sahneye çıktı. Kıyafetlerini yarışmadakiler belirliyordu. Normalde öldürseler giymeyeceği garip bir kıyafetle ekrana çıkmıştı. Şarkısını söylemeye başladığında kalp atışlarının da duyulacağından korkmuştu. Birkaç saniye sonra içinde bulunduğu yeni duruma alışmıştı. Şarkısını bitirdiğinde tüm salon tarafından alkışlanıyordu. Jüridekileri acımasız eleştirilerini bile duymuyordu. O artık bir yıldızdı ve yarışmanın sonuna kadar yıldız olarak kalacaktı.

Her hafta bir arkadaşı elenerek hayallerine veda ediyor ama o ya birinci ya da ikinci oluyordu. Henüz beşinci haftaya geldiğinde belli bir hayran kitlesi oluşmuştu. Yarışmalarda artan tezahüratlar bunun en önemli göstergesiydi. Haftanın bir günü ekrana çıkıyor bunun dışındaki günlerde ise eğitimler eşliğinde çalışmaya devam ediyordu. Bütün yarışmacılar gibi o da starlığa kendini iyice kaptırmıştı ve bundan geri dönüş yoktu, sonuna kadar gidecek ve bu yarışmayı kazanacaktı.

Her geçen hafta heyecanı artarken buna paralel tecrübesi de artıyordu. Evlerinde oturup yarışmayı seyredenler tarafından da takdir ediliyordu çünkü diğer yarışmacılardan farkını hemen göstermişti. Her şeyden evvel çok çekici ve sempatik aynı zamanda da soğukkanlıydı. Jüri üyeleri ne kadar üstüne giderse gitsin verdiği zeki ve seviyeli cevaplarla alkışları hak ediyordu. Son üç haftaya girilirken kazanacağından emindi. İstanbul'dan çok uzaklarda ise sevgilisi ona ulaşmaya çalışıyor ama neredeyse bir haftadır ulaşamıyordu.

Zaten haftalardır sadece ekranlarda görebiliyordu. Tek amacı onu görebilmektir ve artık dayanamıyordu. Çok fazla düşünmeden kararını verdi. Yarışmaya gidecekti. O gece Ezgi sahneye çıktığında her zamanki gibi yine alkış yağmuruna tutuldu. Sadece bir kişi alkışlamıyordu ama bunun farkında bile değildi. Yarışmanın sonucunda o haftanın birincisi ilan edildi ve tekrar sahneye çıkmak üzere yürürken canlı yayında bir el kendisini tuttu. Bu el tanıdık bir eldi.

Arkasını döndü sevgilisiyle göz göze geldi. O an o kadar dramatik bir andı ki hayatı boyunca bu kadar hızlı karar vermek zorunda kalmamıştı. Saniyenin binde biri kadar kısa bir sürede düşündü ve kararını verdi. Tanıymıyormuş gibi yürümeye devam etti ve sahneye çıktı. Hiçbir şey belli etmemişti. Korumalar sevgilisini dışarı çıkarırken salon “Ezgi bana bunu neden yaptın” diye inliyordu. Bunu fırsat bilen bazı magazin gazetecileri çoktan adama soru sormaya başlamışlardı bile. Ertesi gün bazı gazetelerde bu olaydan Ezgi’nin sevgilisi sahne bastı diye bahsedilmeye başlanmıştı. Bu durumda Ezgi’nin yapması gereken tek bir şey vardı. Bir basın açıklaması yapmak.

Henüz sadece bir yarışmacı olduğu halde basın toplantısına ilgi büyüktü, ne de olsa bu tip haberlerin çok reytingi vardı. Mikrofonlara yaptığı açıklamada o adamı tanımadığını muhtemelen sadece bir hayranı olduğunu ve basını asparagas haber yazdığı için kınadığını söyledi. Bazı televizyon kanallarının ana haber bültenlerinde bile bu haberlere yer verilirken sevgilisi hala bazı şeylerin değiştiğinin farkın-

da değildi. O gece Ezgi hiç uyuyamadı deliler gibi sevdiği adamdan soğumuştı ve bunun tek sebebi çıkarlarına ters düşmesiydi. Bu kadar bencil olabileceğini hiç tahmin edemezdi. Ne olursa olsun artık final günü gelmişti ve galip geleceğine inanıyordu. Final gecesi tüm izleyenlere müthiş bir sürpriz hazırlamıştı. Bir zamanlar barlarda söyledikleri söz ve müziği sevgilisine ait olan şarkıyı söyleyecekti. Bu sevgilisi için de sürpriz olacaktı çünkü bundan hiç haberi yoktu. Sahneye çıktı ve her zamanki profesyonelliğiyle başladı şarkısını söylemeye. Şarkının adı aslında ilişkilerini de betimliyordu:İhanet.

Büyük bir başarı elde etmiş ve finali de kazanmıştı. Artık o Türkiye’de herkesin tanıdığı bir yıldız olmuştu. Sonuçla beraber çok rahatlamıştı oysa her şey daha yeni başlıyordu. Menajeri ve plak şirketi hazırды. Hemen bir albüm hazırlayacaklardı, aynı zamanda yurdun birçok yerinde konserler verecekti. Tüm bu tempoya hazırды ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Eve döner dönmez sevgilisini aradı ve her şey için çok özür diledi. Ondan anlayış bekleyerek bu ilişkiyi yürütemeyeceğini söyledi karşındakini hiç dinlemeden tüm içini döktü ve telefonunu kapadı.

Ertesi gün kendine yeni bir telefon hattı almıştı bile. Kaset çalışmaları konserler derken altı ay geride kalmıştı. Bu altı ayla beraber tüm hayatını da geride bırakmıştı. İlk günlerde müthiş bir şöhet yakalamıştı fakat son zamanlarda unutulduğunu fark ediyordu. Herkes yeni yarışmaya odaklanmıştı. Konserlerine çok fazla ilgi gösteren olmuyordu ayrıca

kaseti de beklenen ilgiyi görmemişti. Bu durumda hemen menajeri devreye girdi. Önce bir program ayarladı ve programda süper bir frikik vermesini önerdi. Plan işe yaradı bu frikik o hafta tüm Türkiye'nin gündemine oturmuştu. Uzun zamandır özlenen reytinge yeniden kavuşmuşlardı. Hemen ardından bir popstarla yemek yerken yakalanması tuzu biberi olmuştu. Kaset satışlarında yeniden artış olmuş ve bekledikleri ilgiyi yakalamışlardı. Bu sırada yaptırdığı burun estetiği ile plan sona ermiş ve başarılı olmuşlardı.

İkinci altı ay çok başarılı geçmiş yurtdışı konserleri de dahil altı ayda toplam 52 konser vermişti. Kaseti ise en çok satanlar arasına girmişti. Tüm bunlarla beraber şöhret ve para da beraberinde gelmişti. Yarışmadan tam bir yıl sonra annesi ile beraber yeni satın aldığı Ulus'taki eve taşınmıştı. Sadece müzik ile para kazanmıyordu. Menajeri bazen çok büyük paralar karşılığı tanınmış simalarla yemeğe çıkmasını organize ediyordu. Bu tip yemeklerin sonunun herhangi bir otel odasında biteceğini zanneden züppeler her zaman elleri boş dönüyorlardı. Erkekleri kandırmak zaten onun liseden beri uzmanlık alanıydı.

Şöhretin getirdikleri kadar götürdükleri de olmuştu. Bazen eski sevgilisini çok merak ediyordu ama çok da yapacak bir şeyi yoktu. Artık kendi yolunu çizmişti. Bu yol her ne kadar iğrenç olsa da sonuna kadar gidecekti. En büyük sıkıntısı ise eskiden olduğu gibi rahatlıkla çıkıp dolaşmasıydı. Kendisini görenler hemen imza istiyor veya resim çekiyorlardı. Bu sebeple kalabalık yerlere asla gidemiyordu.

Etrafında sürekli bir paparazzi ordusu ile geziyor ve bu sebeple ilişkilerini hep gizli yaşamak zorunda kalıyordu. Her şeye rağmen hayat devam ediyordu.

Artık yeni hayatına iyice alışmıştı. Şöhret olmanın belli kuralları vardı. Halka hep şirin gözükmek zorundaydı. Yüzünün eskidiğini hissettiği anda bir skandalla tekrar gündemi oluşturmak gerekiyordu. Önemli kişilerle kısa süreli ilişkiler yaşamak çok önemliydi. Ama her şeyden önemlisi menajerlerin dediklerini mutlaka dinlemek gerekiyordu. Bazen o kadar anlamsız ilişkiler yaşıyordu ki midesinin bulandığını ve artık dayanamayacağını hissediyordu. Bir keresinde bir şarkıcı sevgilisi beraber eğlendikleri bir gecenin sonunda hem de Ezgi'nin evinde erkek sevgilisiyle seks yaparak Ezgi'yi şok etmişti. Bir süre sonra hiçbir şeyi yadırgamaması gerektiğini anlamıştı.

Çok değil daha birkaç yıl öncesinin fakir Ezgi'si kendine bir yat almış ve adını Ezgi koymuştu. Yoğun konser temposu devam ederken yeni kaset çalışmaları da başlamış aynı zamanda bir televizyon dizisinde de başrol teklif edilmişti. Ağır bir tempo ama aynı zamanda çok daha fazla para sırada bekliyordu. Şimdiki hedefi Boğazda bir yalı satın almaktı. Dizi çalışması, kaset çalışması, reklamlar, konserler derken vücudu bu tempoyu kaldıramadı ve bir konser sırasında hastanelik oldu. Bu durumdan bile bir avantaj sağladılar ve yeni kaseti bir milyondan fazla sattı. Artık boğazda bir değil iki yalı alacak kadar parası vardı. Yaz gelmiş ve birazcık dinlenmek, tatil yapmak istiyordu. Yarışmadan beri tek din-

lendiği yer hastane olmuştu. Tüm şöhretine rağmen aslında bir köleden farksızdı. Yapılan anlaşmalar gereği eli kolu bağlıydı ve hiçbir şeye kendi karar veremiyordu. O sene ağustos ayına doğru uzun zamandır yapmadığı tatile çıkmak için menajerini zor da olsa ikna edebildi. Tatil için Kıbrıs'ı tercih etmişti ama tatil adeta zehir oldu. Denizde yüzerken, güneşlenirken hatta kaldığı odanın içinden bile görüntüleniyordu. Yine havuzun kenarında güneşlenirken çıkagelen kameramanın vücudunun en mahrem yerlerini görüntülemek istemesi sonucunda sınırlarına hakim olamadı ve adamı feci şekilde patakladı. Kameraman ve çalıştığı kanal kendisini mahkemeye vermişti bile.

Bu olay yüzünden tatilini yarıda kesmek zorunda kalmış ve menajerinden çok ağır fırça yemişti. Şöhret iyi güzeldi ama bu yönünden nefret ediyordu. Bazen şöhreti kaldırmayacağını ve bir an önce zirvedeyken bu işi bırakması gerektiğini düşünüyordu. Akıllı kullanırsa kendisine ve hatta torunlarına yetecek kadar parası vardı. Eylül ayı gelmiş ve konserler serisi başlamıştı. Çok yorulmuştu ve eski hayatını çok özliyordu. Sabah kalktığında ertesi gün vereceği Açık hava'daki konserini düşündü. O gün bir çılgınlık yapmaya karar vermişti. Kimsenin tanıyamayacağı bir kılıkla dışarı çıkacak ve uzun zamandır yapamadığı şeyleri yapacaktı. Başlangıç noktası ise kalabalığın en yoğun olduğu yerlerden biri olan İstiklal caddesi olacaktı. Hemen giyindi kuşandı ve Beyoğlu'nun yolunu tuttu.

Bölüm 6

Evin kapısını kapadığında hala bebeğin ağlama sesini duyabiliyordu. Eşini ve bebeğini bırakıp gitmek zorunda kalmak ona çok koyuyordu. Ama buna mecburdu. Otuz yedi gün daha sabretmesi gerekiyordu. Teskeresini alınca nasıl olsa her ikisine de ayıracak yeteri kadar zamanı olacaktı. Şu an firari olarak da aranıyor olabilirdi. Bu sorunun cevabını birliğine gittiğinde öğrenecekti. Her şeyi iyi planlamıştı ama yine de çok korkuyordu. 10 Eylül sabahı Mardin uçağına binecek ve oradan da Şırnak'taki birliğine gidecekti. Önlem olarak o gece Ataköy'de oturan bir arkadaşında kalacaktı. Ertesi sabah erkenden kalkıp havaalanına gidecek ve bir aksilik olmadığı takdirde hiç kimse fark etmeden birliğine geri dönmüş olacaktı.

Üsküdar'daki evinden kafasında onlarca soruyla beraber çıktı. Önce Beşiktaş'a motorla geçti, ardından Beşiktaş'tan Taksim'e geldi. Oradan da Ataköy'e gitmek için dolmuşların kalktığı yere geldi. Ataköy dolmuş bomboştu ama Yeşilköy dolmuşu kalkmak üzereydi. Zaman kaybına tahammülü yoktu ve hemen Yeşilköy'e bindi ama kendini çok huzursuz hissediyordu artık bir an önce dolmuşun kalkmasını bekliyordu...

Mehmet yirmi dokuz yaşında evli ve bir çocuk babası başarılı bir iş adamıydı. Başarısının ardında yatan en önemli etken araştırmacı ve zeki biri olmasıydı. Tüm bunları ise iyi bir eğitim ile birleştirmişti ve başarı kaçınılmazdı.

Öğretmen bir anne ve derslane sahibi bir babanın oğluydu. Henüz dört buçuk yaşındayken okuma yazmayı öğrenmişti. İlkokula yaşıtlarından bir sene önce başlamıştı. Çok zeki bir öğrenciydi ve aynı zamanda şanslıydı da çünkü akşam olduğunda annesi veya babası ile de eksik olduğu veya anlayamadığı konuları tekrar edebiliyordu. İlkokul beşinci sınıfta Anadolu lisesi sınavlarından başarılı bir sonuç çıkardı ve ilk yüze girerek İstanbul Erkek Lisesi'ni kazandı. Burada yatılı okuyacaktı.

İlk gün ailesi okula bırakıp da ayrılık vakti geldiğinde çok ağlamış ve onlardan ayrı kalmayı içine sindirememişti. Ama bir süre sonra yeni duruma alışmıştı. Burada kendi kendine ayakta kalmayı öğreniyordu tabi almanca ve İngilizce de. Lise yıllarında da başarısı devam etti. Üniversite sınavına girdiği ilk sene O.D.T.Ü. İşletme'yi kazandı.

Onu yakından tanıyan herkes çok takdir ediyordu. Derslerinde başarılıydı, çok iyi futbol oynuyordu, çok sosyal bir gençti ve aynı zamanda çok da çapkındı. Tüm bu özelliklerin hepsine sahip olabilmek gerçekten kolay değildi. Üniversite futbol takımındaydı, işletme kulübüne başkan yardımcısı seçilmişti ve çok aktifti, aynı zamanda bir şirkette staj yapıyordu. Ve bölümünü ikinci olarak bitirip mezun olmuştu. Eğitim hayatı çok zevkli geçmişti.

O kadar çok renkli anısı vardı ki, gerek lise, gerek üniversite arkadaşlarını her gördüğünde saatlerce birbirlerine neler yaptıklarını anlatırlar ve zamanın nasıl geçtiğini anlamaz-

lardı bile. Ailesinin de önerisiyle mastır yapmak için yurtdışına gitmeye karar verdi. M.B.A. eğitimini tamamladıktan sonra ülkeye geri geldiğinde yirmi yedi yaşındaydı. Artık iş hayatına atılmanın zamanı geldiğini düşünüyordu. Çok iyi bir özgeçmiş vardı ve bu özgeçmişle iyi bir iş bulmaması çok düşük bir ihtimaldi. Buna rağmen kendisini çok huzursuz hissediyordu. Kafasında hep kendi işini kurmak vardı ve aslında maddi durumu da iyiydi hemen çalışmaya başlaması gerekmiyordu. Bütün gününü evde internet üzerinde geçiriyor bir taraftan iş arıyor bir taraftan da yurtdışında neler olup bittiğini takip ediyordu bu araştırmalarının meyve vereceği gün çok yakındı.

Amerika'da yeni bir yarışmanın hazırlıkları vardı. Yarışmanın özelliği ülke genelinde bir pop star yaratmak üzerine kuruluydu. Adaylar uzun süren bir seçme maratonundan sonra finale kalacak ve üç ay sürecek finallerde haftanın bir günü televizyonda canlı yayında performanslarını sergileyecekler kazananı seyirciler oyları ile belirleyeceklerdi. Başka ülkelere de telif hakkı satılıyordu. Çok fazla düşünmeden babasının da onayını alarak yarışmanın telif hakkını satın aldı.

Birkaç televizyon kanalı ile görüştükten sonra nihayet bir tanesi ile anlaştı. Kısa sürede yarışmaya ilginin tahminlerin de ötesinde olduğunu gördüler. Bir kez daha başarılı olmuştu ve kendisiyle gurur duyuyordu. Yarışmanın finalleri başlamıştı ve doğal olarak Mehmet de salonda en öndeki yerini almıştı. Yarışmacılar tek tek sahneye çıkıyor ve her biri için salonda alkışlar kopuyordu. Bir an o güne kadar

neler yaşadığını düşündü, başarılı öğrencilik yıllarını, arkadaşlarını, Amerika maceralarını düşündü, sonra nedense ilk çıktığı kız geldi, ilk öpüşmesi, ilk cinsel deneyimleri, hayatından o kadar çok kız geçmişti ama birçoğunun adını bile hatırlamıyordu. En uzun süren beraberliği sadece dört aydı ve bunun da neredeyse bir ayında hiç görüşmemişlerdi. Bir çok arkadaşı ona gıpta ediyordu ama o tam tersi bundan hiç memnun değildi. Artık tensel ilişkilerden tat alamıyordu ve her yeni ilişkisine duygusal olacağı ümidiyle başlıyor ama bir türlü istediği heyecanı bulamıyordu.

Kafasını toparlayıp kendine geldi bunları düşünmenin sırası değildi kameralar onu çekiyordu. Hem popüleritesi artmıştı hem de maddi imkanları. Yarışma reyting rekorları kırıyordu. Ana haber bültenlerinde bile bu yarışmadan bahsediliyordu. İyi bir tatili hak etmişti. Bir haftalık tatil çabucak bitivermişti. Uçak Atatürk havaalanına inerken onu bekleyen sürprizi asla bilemezdi.

Havaalanından çıkıp otoparka doğru yöneldi. Önce ofisine uğrayacaktı. Kafasında bir sürü yeni plan vardı. Yarışmadan elde ettiği gelire yeni bir firma kuracak ve tamamen dış ticarete yönelecekti. Hangi ülkede nelere talep olduğunu çok iyi analiz etmişti ve artık bu analizlerin sonucunu alma vakti gelmişti. Anahtarın düğmesine bastı kapılar açıldı. Bagaja çantalarını yerleştirirken bir telefon melodisi duydu, bu kendi telefonu değildi ama ses çok yakından geliyordu. Sesin geldiği yere doğru gitti ve yerde çalan cep telefonunu gördü. Eğilip telefonu aldığı anda hala çalıyordu. Açıp açmamak

konusunda tereddüt etti. Telefonu biri düşürmüştü ve sahibine ulaştırmak için bu telefonu mutlaka açmalıydı.

- Alo...

- Ludmila, Alo siz kim?

- Merhaba ben bu telefonu az önce yerde buldum...

- Ben Türkçe iyi değil...

- İngilizce biliyor musunuz?

- Evet biliyorum.

Telefonun sahibi Ludmila diye biriydi ve karşısındaki onun için çok endişe ediyordu. Hemen telefonu vermek için bir buluşma teklif etti. Arabasına atladığı gibi buluşacakları yere gitti. Laleli'de bir otelde buluşacaklardı. Zor da olsa oteli buldu. Resepsiyonun orada oturan uzun boylu, gerçekten de çok güzel bir rus kız ile göz göze geldi. Kız onu görünce bir an için yerinden kalkar gibi olsa da sonra tekrar yerine oturdu. Eğer vakti olsaydı mutlaka onunla ilgilenirdi. Ama önce yapması gereken bir şey vardı. Bulduğu telefondan son arayan numarayı çevirdi ve o kızın telefonunun çaldığını gördü. Hemen yanına gitti ve konuşmaya başladılar. Kız gerçekten de iyi İngilizce konuşuyordu. Belli ki iyi bir eğitim almıştı. Kız, arkadaşı ile beraber İstanbul'a gelmişlerdi fakat bir süre önce iletişimleri kopmuştu. Normalde bugün arkadaşının ülkesine dönmesi gerekiyordu. Belki de

dönmüştü. Bunu öğrenmenin en iyi yolu ailesini aramaktı. Kız bunları anlatırken Mehmet sadece gözlerinin içine bakıyordu, sesi soluğu kesilmişti. Koyu yeşil gözlerin içi pırıl pırıl parlıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu ama cildi pürüzsüzdü. Sarıya yakın kumral saçları vardı. Aslında ondan daha güzellerini de görmüştü ama bu kızda farklı bir şeyler vardı. Ludmila'nın ailesinin de kızlarından haberi yoktu. Mehmet beraber polise gitmeyi önerdi. Ludmila uçağa binmemiş ve Türkiye'den ayrılmamıştı ama nerede olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Mehmet kızı oteline bırakmıştı. Vedalaşırken telefon numarasını almayı ihmal etmemişti.

Ertesi gün eli sürekli telefona gidiyor o numarayı aramak istiyordu ama her denemede heyecanlanıyor ve vazgeçiyordu. Artık medeni cesaretinden şüphelenmeye başlamıştı. O ana kadar hiç biri için bu heyecanı duymamıştı. Gün boyunca sürekli onu düşünmüştü ve her defasında telefon açıp neler söyleyeceğini tasarlıyor ama yapamıyordu. Koca bir gün elinde telefon dolandı durdu ama hiçbir netice alamadı. Gece olup da yatağına yatınca tek düşündüğü o güzel rus kızıydı. Sabah olunca mutlaka arayacaktı. Defalarca ona telefonda neler diyeceğini düşündü, düşündü artık uykuya dalmıştı ve rüyasında kimi göreceği konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Sabah kaldığı yerden aynı heyecanla başlamıştı güne yine eli telefonda idi ama bir türlü doğru tuşlara basıp araması gereken numarayı arayamıyordu. Saat oniki'ye yaklaşırken ona mesaj atmanın daha kolay olacağını düşündü. İçinden

geçenleri bir çırpıda yazıverdi ama tam gönderecekken telefonu çaldı, şanssızlığına küfrederekken ağzı açık kaldı arayan oydu. Çok sevinmişti. Kız hala kayıp arkadaşından haber alamadığını kendisini çok yalnız ve kötü hissettiğini ve eğer müsaitse buluşmak istediğini söylediğinde Mehmet çoktan ofisten dışarı çıkmıştı. Buluştular ve bu buluşma planladıklarından çok daha uzun sürdü. Saatlerce kendilerini anlattılar. Kız hukuk eğitimi almıştı, İngiltere’de dil okuluna gitmişti. Yirmi beş yaşındaydı. Ve karşısındaki erkekten etkilenmişti. Mehmet de o gün açıkça ondan ne kadar etkilendiğini dile getirmişti.

Üçüncü buluşmadan sonra Mehmet kızı bir süre önce ailesinden ayrı tek başına yaşamaya başladığı evde kalmaya ikna etmişti ve üç hafta boyunca her günü beraber geçirdiler. Hayatının en anlamlı günleri bu üç haftaya sığmıştı fakat ayrılık vakti gelmişti. Kızın Moskova’ya gitmesi gerekiyordu. Havaalanına kadar bıraktı. Pasaport kontrolüne kadar onunla gitti. Orada vedalaştılar ama mutlaka bir daha görüşeceklerine ikisi de inanıyordu. Zaman bunun geçici bir tatil aşkı mı, yoksa çok daha güçlü bir aşk mı olduğunu gösterecekti.

Onsuz geçen günlerde Mehmet bunun geçici bir aşk olmadığını çok iyi anlamıştı. Saatlerce telefonda konuşuyorlardı. Ama bu da yetmiyordu. Kararını verdi Moskova’ya gidecekti. Mutlaka güzel bir sürpriz yapacaktı. Moskova’ya vardığında hemen bir taksiye bindi ve istediği adrese ulaştı. Artık tek yapması gereken zili çalmaktı. Kapıyı açtığında

kız avazı çıktığı kadar çığlık atıp Mehmet'in boynuna sarıldı ama tek sürpriz bu değildi. İçeri girdiğinde Mehmet diz çöktü ve cebinden çıkardığı pırlanta yüzüğü kızın parmağına takarken o malum soruyu sordu: "Benimle evlenir misin?" Her ikisinin de gözlerinden yaşlar akarken kız cevap verdi: "Evet, ölene kadar senin karın olacağım."

Çok kısa sürede evlenmeye karar vermişlerdi. Birbirlerine olan sevgilerine güveniyorlardı ve maddi olarak da hiçbir sıkıntıları yoktu. Kız zaten ailesine Mehmet'ten bahsetmişti ve ailesinin de verilen bu karara saygı duyması ikisini de rahatlatmıştı.

Mehmet de ailesine bahsetmiş fakat çok büyük tepki görmüştü. Hatta annesinin "Ben seni Nataşalarla evlencesin diye büyütmedim" lafı çok ağına gitmişti. Ama hiç kimse bu evliliği engellemezdi.

Beraber İstanbul'a döndüler. Yeni bir ev satın aldılar. Çok iyi bir çift olmuşlardı evlilik hazırlıkları devam ederken aynı zamanda çok da iyi iş ortağı olmuşlardı. Şirketin işletme, pazarlamasından Mehmet çok iyi anlarken kız da hem Rusya ile olan ticaret hem de hukuksal konularda oldukça başarılıydı. Aynı ev ve aynı şirkette yirmi dört saati beraber geçiriyorlardı.

Düğüne bir hafta kala artık Mehmet'in ailesi de gelinleri hakkında yanılmış olduklarını fark ettiler. Her hareketiyle oğullarına ne kadar iyi bir eş olacağını kanıtlıyordu.

Gösterişten uzak bir düğünle evlendiler. Düğüne kızın ailesi de katılmıştı kızlarını gelinlik içinde gururla seyrediyorlardı.

Balayı sonrası hem iş hem de aşk hayatlarındaki uyum devam etti. Her ne kadar evde iş, işyerinde ise ev konuları tartışılrsa da bu tartışmalar asla kırıcı olmuyordu. Herşey dört dörtlük giderken tatsız bir sürprizle karşılaştılar kasım ayında Mehmet'in askerlik tecili sona eriyordu ve bir sonraki dönemde mutlaka askere gitmesi gerekiyordu. Bunu düşünmek bile onu deli ediyordu ama maalesef artık erteleme gibi bir şansı yoktu.

Evliliklerinin onuncu ayı içindeyken askerlik mevzusunun getirdiği karabulutları dağıtıp aileyi sevince boğan bir haber aldılar. Mehmet baba olacaktı. Bu muhteşem haberin sevincini yaşarken onu bekleyen askerlik dönemi ise iyice gözünü korkutmaya başlamıştı. Eşini hamileyken bırakıp askere gitmek tarifi imkansız bir acı veriyordu. Her şeye rağmen şansının yaver gidip iyi bir askerlik geçireceğini ummaktan başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

Askere gideceği gün yaklaştıkça eşinin de karnı büyümeye başlamıştı. Nisan ayı gelmiş ve sınava sadece iki gün kalmıştı. Tuzla'da sınava girecek ve sonuca göre kısa dönem er veya yedek subay olarak askerliğini nerede yapacağını öğrenecekti. Eşi üç aylık hamileydi ve mutlaka kısa dönem gitmesi gerekiyordu. Ancak böyle bir durumda doğuma yetişebilirdi. Büyük bir heyecanla sınav gününü beklemeye

başladı. Daha önce askerlik yapmış arkadaşları farklı farklı tavsiyelerde bulunuyorlardı. Kimi sınava ilk gün, kimisi ise son gün gitmesi gerektiğini söylüyordu. O yine kendi bildiğini okudu ve sınava ikinci gün gitmeye karar verdi.

Sabah erkenden Tuzla'daki piyade okuluna gelmişti. Çok kalabalıktı ve içeriye girmek için kuyruğa girip beklemeye başladı. İçeri giren herkesi orada bulunan askerler yönlendiriyor ve yüzer kişilik gruplar halinde bekletiyorlardı. Daha şimdiden askerlik çilesi Mehmet'e ağır gelmişti.

Önce bir imza için iki saate yakın bekleyip ardından bir belge için yine iki saat kadar bekledikten sonra yemek arası sonrası sınav salonuna girdi. Sınav sorularına baktığında gülme krizine tutuldu. Sorulardan bazıları insanı güldürecek cinstendi. Bu soruların cevaplarına göre insanların uzun veya kısa dönem nasıl seçebilirler ki diye düşünürken salondaki biri rütbesini anlayamadığı bir görevliye sınavın sonuçları ile ilgili soru sormak için izin istedi. Öğrenmek istediği soruların tamamen boş bırakılması halinde ne olacığıydı. Rütbelinin cevabı ile tüm salonu kahkaha kapladı.

- Sen boş bırak yavrum biz senin yerine doldururuz.

Sınavın bitiminde bu sefer yüz kişilik bir grup olarak başka bir salona girdiler. Burada çeşitli masalar ve masalarda da komutanlar vardı. Mavi bereli orta yaşlı bir komutan kükrleyen bir ses tonuyla bağırdı:

- Aranızda komando olmak isteyen var mı gençler!

Yüz kişiden sadece iki kişinin el kaldırmasıyla komutanın “Yazıklar olsun!” sözleri salonda yankıladı.

Gruptakiler ikiye ayrılıyordu. Sen sağa sen sola diye yeni iki grup oluşturulurken Mehmet sayıca daha az olan grupta olduğunu fark etti diğer gruptakilerin genelde kısa boylu, kilolu tipler olduğunu görünce içinde bulunduğu durumu hemen değerlendirdi ve o gruba geçmesi gerektiğine karar verdi. Etrafına iyice baktı ve uygun zamanı bulunca diğer grubun arasına katıldı kaydını yaptırdı ve çıktı. Arkadaşlarından duyduğuna göre kağıdına “tam sağlam” damgası vurulanlar genelde uzun dönem olurlardı ama onunkinde sadece “sağlam” yazıyordu. Rahat bir nefes aldı. Kesinlikle kısa dönem olacaktı. Sınav sonuçları bir hafta sonra internet üzerinden açıklanacaktı.

Sınav sonuçlarının açıklanma vakti gelmişti. Bilgisayarının başına geçip internete bağlandı. Kendisine verilen internet adresine girdi. Beş haneli aday numarasını yazdı ve nefesini tutarak giriş tuşuna bastı. Ekranda karşısına çıkan yazıya inanmak istemeyen gözlerle bakıyordu. Kısa dönem tahmini doğru çıkmıştı ama gideceği yeri asla tahmin edememişti. Bir kez daha yüksek sesle okudu:

- 4. Jandarma Sınır Tabur Komutanlığı – Gülyazı – Şırnak

Aklını kaybetmiş gibiydi hayatı boyunca yaver giden şan-

sı bu sefer onu yapayalnız bırakmıştı. Kendini çok çaresiz hissetti. Eşine sarılıp ağlamaya başladı. Veda vakti gelmişti önce Urfa'ya gidecek oradan birliğine geçecekti. Havaalanına yalnız gitmek istedi.

Uçak havalandığında sanki bir daha göremeyecekmış gibi İstanbul'a baktı. Bilinmeyene doğru gidiyordu. Uçak iniş takımlarını gürültüyle açtığı anda sıçradı ilk kez uçağa binmişçesine korktu. Ufacık bir havaalanıydı burası ve uçaktan inip yürüyerek ana binaya doğru ilerledi. Hazır gelmişken birazcık çarşmayı dolaşmak istiyordu daha sonra otobüs ile Şırnak'a gidebilirdi. Havaalanı çıkışında kollarında AS.IZ. yazan askerleri gördü tüm saflığıyla onlara Şırnak'taki birliğine nasıl gidebileceğini sordu. Askerler ona hemen kapıda duran askeri araca binmesini söylediler. Neye uğradığını şaşırmıştı.

Araca bindiğinde sivil kıyafetli diğer askerlere de rastladı bazıları izinden dönüyordu büyük bir kısmı ise devre arkadaşlarıydı. Araç bir askeri binaya girdi ve durdu. Hepsini avluda araçtan indirdiler ve çantalarını açmalarını söylediler. Mehmet'e sıra geldiğinde kolonyasını ve vitamin haplarına el koydular çıkarken geri vereceklerini söyleseler de hiç inanası gelmiyordu.

Tam bir kaos ortamının içindeydi. Sağa sola koşuşturan askerler sivil kıyafetleri içinde aptal aptal etrafına bakınan tipler arasında kendisini çok garip hissetti. Hepsini bir araya topladılar gür sesli bir asker bağırarak emirler yağıdırıyordu,

çok geçmeden tüm kısa dönemlerden tek sıra yapıp etraftaki sigara izmaritlerini temizlemesini istedi. Birçoğu karşı çıktı, itiş kakış yaşandı. Ama kararlı tavırlarıyla pes etmediler, savaş kısa dönemler kazanmıştı. Gece olduğunda birçoğuna yatak bile verilmemişti burası bir kabul toplama merkeziydi ve bunun ne anlama geldiğini daha ilk günden anlamışlardı ama çileleri daha bitmemişti ertesi gün eğer kalkarsa bir başka konvoyla Mardin'deki KTM (Kabul Toplama Merkezi)'ye gideceklerdi. Orasının daha iyi olacağını umarak bir köşede uyuyakaldı.

Sabah aynı çavuşun sesiyle uyandırıldılar ve otobüslere bindirilerek Mardin'e doğru yola çıktılar. Muavin herkese hakaretler yağdırarak para topluyor en önce oturan komutan ise tüm bu olanlara tepkisiz kalmayı yeğliyordu. Mardin'e vardıklarında ilk birliğe göre daha derli toplu bir yere geldiklerini gözlemledi. Ama bu intiba hemen yok oldu. Burada komutan eşliğinde gelir gelmez hepsine muntaka temizliği yaptırıldı. Onlar yerlerdeki izmarit ve diğer çöpleri toplarken diğer askerler tepelerinde dikilmiş bak bak avukatlara, öğretmenlere nasıl da temizlik yapıyorlar diye dalga geçerek herkesin gerilmesine sebep oluyordu.

Bunca kariyerine rağmen Mehmet de en önlere muntakaya katılmıştı. Aklında ise sadece hamile karısı vardı. Ertesi sabah yeni bir otobüs grubu ve askeri araç konvoyu ile beraber Şırnak'a doğru yola çıktılar. Gördüğü coğrafya karşısında çok etkilenmişti. Etrafında bir sürü dağ, dere, ırmak ve çok fazla sayıda mağara vardı. O dağlarda teröristlerin olabilme

ihtimali onu çok korkutmuştu uyuyarak bu düşüncelerinden kurtulmak istiyordu. Uyandığında birliklerine gelmişlerdi. Geldikleri yerin adı İkizce'ydi. Cudi ve Gabar dağının ortasında yer alıyordu. Burada aslında komandolar vardı fakat kısa dönemlere orada eğitim verilecekti. İlk iki yere kıyasla bina açısından çok fakir bir yerdi. Prefabrike binalardan biri yatakhane yapılmıştı. Ama en azından kendilerine kaba davranılmıyordu. Akşam olmadan hepsini bir araya topladılar. Çakı gibi bir üsteğmen onları bekliyordu. Onun emri ile diğer askerler gelen tüm kısa dönemlere saygılı davranıyorlardı. Zaten üsteğmen de Bilkent'te mastır yapmıştı. En azından onların durumunu anlayabilecek biriydi. O gece yatarken kendini daha rahatlamış hissetti.

İlk üç günün sonunda herkes kendi kafasına uygun arkadaşlarını bulmuştu. Burada iki de okul arkadaşına rastladı bunlardan biri onunla aynı yerde askerlik yapacaktı. En azından arkadaşlık açısından şanslıydı. Ve herkesin sabırsızlıkla beklediği an gelmişti. Askeri kıyafetler dağıtılacaktı. Üniformasını alan hemen giydi ve ortaya çıkan manzara gerçekten çok komikti. Herkes birbirine benziyordu ve kimse birbirini tanıyamıyordu.

Eğitim başlayacaktı ve etraflarındaki eğitim alanı herkesin gözünü korkutuyordu. Ama korktukları gibi bir eğitim olmadı, olamazdı da çünkü sadece üç hafta sonra yemin törenleri vardı. Eğitim için başlarında birer komando çavuş ve onların bağlı bulunduğu komando asteğmenler vardı. Özellikle asteğmenlerle çabucak kaynaşmışlardı ne de olsa

onlarla aynı okullardan gelmişlerdi. Çavuşlarla da kimsenin bir problemi yoktu. Sonuç olarak tahmin ettiklerinden daha kolay bir acemilik dönemiyle karşılaşmışlardı. Sabah erkenden kalkıyorlar, kahvaltı ettikten sonra içtima alanında toplanıyorlar ve eğitim başlıyordu. Henüz bir hafta geçmiş olmasına rağmen döndüğünde anlatacak epey askerlik anısı birikmişti bile.

Yemin töreni için bir çok kez prova yapmış olmalarına rağmen yine de heyecan içindeydi ama yemin töreni sırasında o heyecan herkes için yerini hüzne bırakmıştı. Yemin törenine sadece bir aile katılabilmmişti. Buna rağmen hep bir ağızdan tekrar edilen sözler Mehmet'in gözlerini yaşartmıştı. Artık hepsi usta asker olmuşlardı. Şimdi birliklerine gitme vakti gelmişti. Yine bir sürü otobüs ve askeri araçlarla beraber yola koyuldular. Önce Şırnak şehir merkezindeki tümen komutanlığına uğradılar, bazı arkadaşları burada askerlik yapacaktı ama onun daha çok uzun yolu vardı.

Gittiği yer Şırnak ile Hakkari arasındaydı etrafını saran dağların yüksekliği artmıştı. Buna paralel olarak herkesin adrenalin oranı da artmıştı. Hava iyice kararmış ve nihayet birliklerine gelmişlerdi. Hava karanlık olduğundan nasıl bir yere geldiklerini kestiremiyorlardı. Araçlardan indiler bir başçavuş ve birkaç tane çavuş eşliğinde dik bir yokuş çıkarak yatakhanelerine gittiler. Akşam yemeği yememişlerdi ve kantinde hiçbir şey yoktu. Hepsinin gözlerinden hayalkırıklığı ve endişe okunuyordu. Mehmet o gece yastığa kafasını koyar koymaz uyuyakalmıştı. Sabah koğuş

kalk gürtülsüyle uyandı. İçtima alanına inerken nasıl bir yerde olduklarını iyice anlamıştı. Birlik tamamen bir dağın eteğinde kurulmuştu. Karşılarında Tanin adında yüksek bir dağ ve birliğin çıkışında Gülyazı köyü vardı. Koşullar ve gazinolar yamacın üst kısmında yer alıyordu. Komutanlara ait lojmanlar ve karargah binası ise alt kısımda yer alıyordu. İlerleyen zamanla beraber bunun stratejik önemini çok daha iyi anlayacaktı.

Orada kısa dönem olarak toplam otuz kişiydiler. Çoğunlukla da iyi anlaşıyorlardı. Ama çok büyük sıkıntıları vardı. En önemlisi temizlik sorunuydu. Haftanın sadece 2 günü banyo hakları vardı. Zaten onda da sıra gelene kadar uzun bir süre beklemek zorunda kalıyorlardı. Henüz kimsenin görev yeri belli olmamıştı, hepsini bir araya topladılar. Birçoğu yazıcı seçilmişti, Mehmet ise kantinci olmuştu. Artık tüm dünyası yaklaşık on beş metrekairelik kantini olacaktı. İlk başlarda görevinden pek memnun olmasa da avantajlarını keşfettikçe kendini şanslı hissediyordu.

Her sabah içtima vardı, Cuma günleri ise tören yürüyüşü vardı ve bu özellikle kısa dönemler için eziyet oluyordu. En uyuz oldukları ise tören yürüyüşü sırasında yanlış adım atan kısa dönemlere komutanların “Ne biçim üniversite mezunusun adım atmamayı bile bilmiyorsun!” diye bağırmasıydı. Genel olarak hem uzun dönem askerler hem de astsubaylar tarafından kısa dönemler pek sevilmiyordu ama bu Mehmet’in hiç umurunda değildi. Onun bambaşka bir hayatı vardı. Sabahları kantini açıyor, askerler içtimadayken

temizlik yapıyordu ve sonra akşama kadar kantinden dışarı pek çıkmıyordu.

Kantinci Mehmet, kısa süre sonra tüm birlik tarafından tanınan biri olmuştu. Koğuşçu, banyocu, fırıncı, bölük yazıcısı, telefoncu gibi kilit noktalara yaptığı kıyaklar onun askerliğini rahat geçirmesini sağlıyordu. Zaten kantine mal getirilen adamla da samimiyet kurmuştu ve bu sayede kendine dışarıdan içki de dahil istediği her şeyi getirebiliyordu. En samimi arkadaşlarıyla beraber gece olunca kantinin kapısını kilitliyor ve içki alemi yapıyorlardı. En favori içkileri kokusuz olması dolayısıyla votkaydı. Evinden ayrılalı tam üç ay olmuştu ve artık karısını çok özlemişti. Sadece telefon konuşmaları yetmiyordu. Askerliğinin bitmesine de az kalmıştı. Yanına uzun dönemlerden bir çocuk vermişlerdi ve temizlik yapmaktan da kurtulmuştu. Sabahları geç kalkıyordu hiçbir içtimaya girmiyordu. Uzunca bir zamandır hiçbir rütbeli görmemişti.

Askerlik beklediğinden daha kolay geçiyordu ama ayrılık tahminlerinin ötesinde zordu. Sık sık kantinin arkasında yer alan beton bloğun üstüne oturup karşıdaki köyü seyrediyordu. Köyde çok fazla hane yoktu ama en küçük haneden bile sabah olduğunda en az on çocuk çıkıyordu. Çamurların içinde çıplak ayakla oynayan çocukların geleceğini düşünürdü hep. Çocuklar daha doğarken hayata 1-0 yenik başlıyorlardı. Büyük bir kısmı muhtemelen ilkokul mezunu olarak kalacaktı, içlerinden şanslı olanlar belki liseyi bitirirlerdi ama o köyden ve etraftaki bir çok köyden henüz üniversiteli çık-

mamıştı. Meslekleri bile belliydi ya korucu olacaktı, ya kaçakçı veya çoban çok fazla seçim şansları yoktu.

Burayı özellikle geceleri çok beğeniyordu. Hayatında hiçbir zaman ay ışığının bu kadar aydınlattığı bir yer görmemişti. Ağustos ayı çok sıcak geçiyordu ama o yine de rahatsız değildi çünkü kantinine vantilatör almıştı. Televizyon, çanak anten, vcd ve şimdi de vantilatör ile beraber herhalde ordunun en konforlu kantininden sorumluydu. Buralarda yaz aylarında en çok rastlanan problem ise akrep sokmalarıydı. En tehlikelisi ise sarıkız denen çok zehirli bir akrep türüydü. Buradan defolup gittiği zaman hayatı boyunca tüm bunları unutacağından emindi.

O sıralarda kısa dönemlere karşı da garip tutumlar sergilenmeye başlamıştı. Karargah binasına yeni yapılan çiçeklendirilmiş bir bahçeyi köpeklerden korumak için kısa dönemler gece silahlı nöbet tutuyorlardı. Yemek sırasındayken bir astsubay hepsine orospu çocukları diye bağırmişti. Bir arkadaşları dalgınlık sonucu binbaşıya selam vermedi diye evire çevire dövülmüş ve 3 gün disko cezası almıştı. En ufak bir fırsat ele geçirdikleri zaman astsubaylar veya uzman çavuşlar tüm komplekslerini kusuyorlardı. Ama hepsi yemin etmişti sivil hayatlarında karşılıklarına çıkacak tüm rütbelilerden bir şekilde intikam alınacaktı. Aralarında öğretmenler vardı, savcılar, hakimler, komiserler vardı. Mutlaka bir şekilde hesaplaşacaklardı.

Ortalık bu kadar gerginken korktuğu başına gelmişti.

Eylülün sekizi sabahı her zamanki gibi eşini aramış, annesini aramış ve en sonunda annesine cep telefonundan ulaşımüjdeli haberi almıştı. Sabaha karşı dörde doğru eşi sezarayenle sağlıklı bir erkek çocuk dünyaya getirmişti. Saat o anda sekize yirmi vardı ve aniden karar verdi kaçacaktı. Bu gergin ortamda hiçbir komutanın kısa döneme izin veremeyeceğini biliyordu, zaten izin verseler dahi konvoyun geliş KTM’ler falan derken çok gecikecekti.

Saat sekiz gibi kantine mal getiren adamla sıkı pazarlıklar sonucu sivil kıyafetleriyle beraber kamyonetin arkasına atladı. Kantindeki uzun döneme sıkı sıkı tembih etti ve en kısa sürede döneceğini söyleyerek vedalaştı. Durumu en iyi arkadaşlarına da izah etmişti. Kamyonet köyden çıkıp da anayola girince durdu öne geçti. Şırnak il merkezine geldiklerinde teşekkür ederek indi. Kimliği yanında olduğu için seyahat sırasında çok sıkıntı yaşayacağını sanmıyordu. Herkesin korkulu rüyası olan Kasrik geçidinde de problem yaşamazsa eğer Mardin havaalanına sorunsuz varacaktı.

Hemen Mardin vasıtasına bindi. Normal şartlarda saat on iki gibi varmış olması gerekiyordu. Araçta herkes kürtçe konuşuyordu ve konuşulanlardan hiçbir şey anlamamış olmasına rağmen bu durumdan son derece memnundu. Her ne kadar konforlu bir askerlik yapıyor olsa da özgürlük gibisi yoktu. Etrafı seyrederek ilerlerken Kasrik geçidine geldiğini fark etti. Araç jandarma tarafından durduruldu ve içeri giren iki asker tarafından herkese kimlik soruldu. Kimliğini alan askerler her ne kadar garip garip baksalar da hiçbir şey de-

meden kimliğini geri verdiler. Çok heyecanlanmıştı ama her şey geçmişti. Aklında eşinden ve nasıl olduğunu çok merak ettiği bebişinden başka bir şey yoktu. Saat on ikiye on kala Mardin'e gelmişti.

Hemen havaalanına gitti. Günde bir sefer vardı ve o da 16:45'te Ankara aktarmalıydı ve varış saati akşamı bulacaktı. Biletini aldı ve biraz şehri dolaşmaya karar verdi. Tahminlerinin ötesinde güzel bir kent karşıladı onu. Tertemiz geniş caddeleri, modern binaları, cafeleri ve tepedeki tarihi doku ile gerçekten mutlaka görülmesi gereken bir şehirdi. Mehmet'in dikkatini çeken diğer bir şey ise kızların son derece modern kıyafetler içinde ve son derece çekici olmalarıydı. Ne de olsa uzun zamandır kadın görmemişti. Tarihi sokakları dolaşip bir de yemek yedi ve hemen ardından havaalanına geri döndü. Artık uçağın kalkmasını bekliyordu. Akşam olduğunda uçak nihayet Atatürk havaalanına doğru inişe geçmeye başlamıştı.

Havaalanından iner inmez bir taksiye atladı ve doğruca eşinin yattığı hastaneye gitti. Kalbi güm güm çarpıyordu. Eşini çok özlemişti ama en çok oğlunu merak ediyordu. Hastaneden girdi eşinin yattığı odaya asansörü bile beklemeden koşarak çıktı ve karşılaştığı manzara karşısında göz yaşlarını tutamamıştı. Annesi ve eşi karşısında Mehmet'i gördüğünde çığlık atmışlardı, gözlerine inanamıyorlardı. Bu hepsi için çok güzel bir sürpriz olmuştu. Hemen oğlunu aradı gözleri, annesinin yanı başında yatıyordu. Sadece yüzünü görebiliyordu. Henüz açılmamış gibi iki göz, minicik

bir ağız ve burun. Beşikten aldı oğlunu ve sımsıkı sarıldı, kokladı. Mis gibi kokuyordu. Bu manzaradan sonra her şeyi bırakıp da tekrar birliğine dönmek fikri çok canını sıkıyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Biraz daha dışını sıcakaktı ne de olsa askerliğinin bitmesine çok az kalmıştı. Oradaki arkadaşlarına durumu anlatmıştı ve idare edeceklerdi. Ama mutlaka ertesi gün dönmesi gerekiyordu. O gece annesini eve gönderdi kendisi eşiyile kalacaktı. Oğluyla geçirdiği bu ilk geceyi unutacağını hiç sanmıyordu. Çok yorgundu ve uyuyakaldı.

Ertesi sabah mutlu bir şekilde uyandı, güzel bir kahvaltı ettiler. Eşinin taburcu olma vakti gelmişti. Beraberce çıktılar ve evlerine geldiler. Eşi oğulları için çok güzel bir oda hazırlamıştı. Bütün günü el ele, baş başa geçirdiler. O kadar ayrı geçen süreden sonra kendini rüyada gibi hissediyordu. Ama saatine baktığında uyanma vaktinin geldiğini anlamıştı. Saat yediye yaklaşıyordu ve artık evden çıkması gerekiyordu. Hiçbir arkadaşı aramamıştı, yani bir aksilik yok gibi gözüküyordu. Ama en ufak bir aksilik başına çok büyük belalar açabilirdi. Minik oğluna sarıldı ve derin bir nefes alır gibi kokladı bu koku hafızasından asla çıkmayacaktı. Sonra eşine sarıldı, vedalaştılar. Ayrılık vakti gelmişti ama bu seferki ayrılık çok kısa sürecekti.

Bölüm 7

Buharların içinde güçlkle de olsa havlusunu buldu. Küvete baktığında hala kıpkırmızı kan lekeleri gözüne çarpıyordu. Son bir gayretle küveti ve banyoyu tamamen temizledi. Kendisi de tertemiz olmuştu hem bedenen, hem de ruhen. Gitme vakti gelmişti. Son kez eserine baktı ve kendisiyle gurur duydu. Otelden dışarı çıkarken geri gelecekmış gibi “görüştük üzere” diye seslendi. Oysa bir daha asla dönmeyecekti. Taksim’e gidip biraz oyalandı. Hava kararmak üzereydi. Havaalanına gitme vakti gelmişti ama bir yemi ni vardı, asla taksiye binmeyecekti. Yeşilköy dolmuşlarına binmeye karar verdi. Bu sefer herhangi bir aksilik istemiyordu...

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yıllardır olduğu gibi yine soğuk bir kış yaşıyordu. Ülkenin hemen her tarafı karlarla kaplıydı. Böyle bir kışta Sibirya’nın Omsk şehrinin, Irtyshskiy kasabasında şirin bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. Ailesi adını Ludmila koydu. Çocukluğu aynı kasabada geçti. Soğuk kış günlerinde en sevdiği şey babasıyla beraber kızakla seyahat etmektir. Yaz gelince ise şehir merkezine giderlerdi. Şehir merkezi denince aklına ilk gelen şey sirk ve lunapark olurdu. Genelde tanıdığı herkes aşağı yukarı aynı hayatı yaşamaktaydı. Sevgi dolu bir aile ortamında büyüdü, ailesinin bir tanecik Ludmila’sıydı, ve ellerinden geldiği ölçüde tüm isteklerini yerine getirmeye çalışırlardı. Mutlu geçen bir çocukluk döneminden sonra okul ile tanıştı. Bu tanışma hiç de kolay olmamıştı. Okulun ilk günü ağlamaktan

göz pınarları kurumuştı sanki. Anne ve babasını bırakmak istemiyor ve onu içeri götürmek isteyen öğretmenine yumruk sallıyor, itiyordu. Ama kısa bir süre sonra o da diğer arkadaşları gibi okul hayatına alışmıştı.

Okulun başlamasıyla beraber yaşadığı ülkede de henüz onun fark edemeyeceği değişiklikler başlamıştı. Demir perde bir daha açılmamak üzere kapanmaya başlamıştı. Ruslar hızlı bir değişim sürecine girmişti ve tüm bu olup bitenlerin doğal sonucu olarak Ludmila üçüncü sınıftayken beklenen oldu. Sovyetler Birliği artık dağılmıştı. Birliğe bağlı ülkeler de hızla bağımsızlıklarını ilan etmişti. Komünizm dönemi bitmiş ve artık liberal ekonomiye geçilmişti.

Bunun olumlu olduğu kadar olumsuz etkileri de hızlı bir şekilde kendini göstermeye başlamıştı. İşsizlik had safhadaydı. Ortaya yepyeni milyonerler çıkmış, mafya sokaklarda kol gezerken eskiden hiç değilse kafasını sokacak bir evde oturanlar evsiz ve çaresiz kalmışlardı. Birçok rus ülke dışına kaçıyordu. Bu kötü dönem esnasında Ludmila ve ailesi çok kötü etkilenmedi. Babası oturdukları kasaba ile şehir merkezi arasında taşımacılık yapıyor annesi ise el emeği ile yaptığı giysileri satıyordu. Çok zengin değillerdi ama kimseye muhtaç olmamaları onların mutlu olmasına yetiyordu bile.

On dört yaşına geldiğinde ilk aşkını ve ilk beraberliğini yaşamıştı. Okuldan tanıdığı kendinden üç sınıf büyük birine aşıktı. Sınıftaki kızlara inat edercesine okulun en silik tiplerinden biriydi bu. Genelde kızlar en popüler çocuklarla

çıklarlar ve bu beraberlikler çok kısa sürerdi ama Ludmila liseyi bitirene kadar ilk aşkıdan hiç ayrılmadı. Hayatının en mutlu üç senesini geçirmişti. Sevgilisi liseyi bitirdikten sonra babasının işi olan keresteciliği seçmişti. Artık evlilikten bahsetmeye başlamıştı ama Ludmila'nın kafasında çok daha farklı düşünceler vardı. Yepyeni zenginler ve onların lüks yaşamı artık iyiden iyiye onu rahatsız ediyordu. Burada Sibirya'da hiçbir şey gerçekleştiremeyeceğini düşünüyordu. Evlenmek ve sabahtan akşama kadar kocasının eve gelmesini beklemek ise zaten ona göre değildi. Buralardan kurtulmanın tek yolunun iyi bir eğitimden geçtiğini düşünüyordu ve o sene büyük bir başarıyla Moskova Üniversitesinde Ekonomi eğitimi almaya hak kazandı.

Ailesi bu durumu şaşkınlıkla karşıladı aslında her ikisi de kızlarının üniversiteye gideceğinden emindi ama girdiği okul gerçekten dünyanın en iyi üniversitelerinden biriydi. Buna rağmen kızlarından uzak kalacak olmaları onları üzüyordu. Bu duruma sevgilisi de çok üzülmüş ve hatta ondan okula gitmeyip onun kadını olmasını rica etmişti. Ama Ludmila için bu asla kabul edilemez bir teklifti.

Çok heyecanlıydı. Hayatında ilk defa uçağa binmesinin yanı sıra ilk defa bu kadar uzağa gidiyordu ve hep merak ettiği başkente gidiyor olmanın verdiği mutluluk ile sürekli etrafına gülümsüyordu. Uçak iniş takımlarını açıp da Domodedovo havaalanına indiğinde heyecan yerini uçuş korkusuna bırakmış ve zaten beyaz olan teni bir ölü kadar donuk bir renk almıştı. Koltuğun kenarlarına sıkı sıkı sa-

rılmış bir an önce inmeleri için dua ediyordu. Havaalanına indiğinde bagajını beklerken Moskova şehir planını aldı. Burası hakkında daha önceden birçok bilgiye sahipti ama yine de sadece şehir planına bakmak bile gerçekten bir Moskovalı için gurur verici olmalıydı. Dünyanın en gelişmiş metro ağlarından birine sahipti. Kendini bu şehirde hiç de yabancı hissetmeyeceğini düşünürken çantasını gördü.

Havaalanından okuluna doğru geldiğinde gözlerine inanamıyordu. 1755 yılında kurulmuş bu üniversite o kadar görkemliydi ki nefesini tuttu. Sonradan öğrendiğine göre burası 205 hektarlık bir arazi üzerine kurulmuştu. Artık tek bir amacı vardı o da bir an evvel bu okuldan mezun olup iş hayatına atılmak. Üniversitedeki ilk yılının ardından başarılı öğrencilere verilen bir burs aldı. Bu onu iyice rahatlatmıştı. En azından kendi ayakları üstünde durmak adına attığı ilk adımdı bu burs.

Üniversitenin dördüncü sınıftayken bazı arkadaşlarıyla beraber uluslararası bir firmada staj yaptı. Bu firmada keşfettiği potansiyelin onun geleceği için ne kadar çok önemi olduğunu o sıralarda asla bilemezdi. Çalıştığı şirket Türkiye ile yakın ilişkiler içindeydi. Çok sayıda rus turist son yıllarda bu ülkeyi tercih ediyordu. Aynı zamanda ticari ilişkiler açısından da oldukça önemli bir ülkeydi. Daha o yıllarda bu ülkeyi gözüne kestirmişti. Orada özellikle tekstil hem kaliteli hem de ucuzdu. Bunun için bir gün mutlaka Türkiye'ye gidecekti.

Mezun olduktan sonra tüm imkanlarını zorlayarak Amerika'ya dil eğitimini pekiştirmeye gitti. Altı aylık bir eğitimden sonra geri döndüğünde bambaşka bir Ludmila ortaya çıkmıştı. Eskiğine göre çok daha hırslı ve kararlı. İyi bir eğitim almıştı ve artık sıra iş hayatına atılmaya gelmişti ve bunun için Türkiye'ye gitmesi gerekiyordu. Birkaç arkadaşıyla beraber Moskova'dan İstanbul'a hareket ettiler.

2002 yılının temmuz ayıydı ve sıcak bir İstanbul gününde Atatürk havaalanına inip Laleli'deki bir otele yerleşti. Kendini evinde gibi hissediyordu çünkü etrafında gördüğü hemen herkes çok iyi rusça konuşuyordu. Hem tarihi yerleri geziyor hem de piyasayı kontrol ediyordu. Buradan alacağı bazı tekstil ürünlerini Moskova'da kaçça satacağının planlarını yapıyordu. Beklentisinin de altında fiyatlar bulmuştu. Geldiklerinin ilk hafta sonu hep beraber Sultanahmet'e bir bara eğlenmeye gitmişlerdi. İşte bu bar, Ludmila'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir yer olarak kalacaktı.

Dev hoparlörlerden çıkan gürültüden biraz olsun kurtulmak için kapının dışına doğru yürürken arkasından gelen karaltıyı fark edememişti. Kapıda sigarasının dumanını derin derin çekerken geleceğe dair birçok şey düşünüyordu, derken yanından 1,90 boylarında esmer ve oldukça yakışıklı bir adam geçti ve kendisine gülümseyerek birkaç metre ötede sigarasını yaktı. Akıcı bir rusça ile içerideki müziğin başını ağrıttığını ve kısa bir süre hava almanın kendisine iyi geleceğini söyledi. Hemen karşılık verdi ve aralarında sıcak bir diyalog başladı. Adam Rusya ile ticaret yapan bir işada-

mydı. Ludmila ile de hemen iş konuşmaya başladılar. Çok cana yakın, kibar, iyi giyimli ve yakışıklı bir adamdı. Ertesi gün adamın ofisinde buluşmak üzere randevulaştılar. Mutlu bir şekilde içeri girip arkadaşlarının yanına döndü. Kimseye ne adamdan ne de neler yapacaklarından bahsetmeyi uygun görmedi. Zaten bir hafta sonra ülkesine geri dönecekti. O anda aklından geçen tek şey tanıştığı adamla yapacağı görüşmeydi. Hisleri ona çok para kazanacağını söylüyordu.

Ertesi sabah uyandı önce güzel bir duş aldı ardından yarım saatlik bir makyaj ve kendisine en çok yakıştırdığı kıyafetlerden birini giydi. Otelin kapısını açtığı anda ise kendisini havalara uçuran bir sürprizle karşılaştı. Çok özenle seçilmiş bir demet çiçek ve üzerine iliştirilmiş rusça bir not:

”Güzelliğiniz ve hırsınız beni büyüledi, sizi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Bu, barda tanıştığı işadamıydı. Yaptığı bu jest Ludmila'nın çok hoşuna gitmişti. Saat on bire doğru adamın ofisine gitti. İşin doğrusu ofisi görünce biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Son derece sıradan bir ofisti. Giriş kısmında bir masa, sehpa ve iki tane sandalye vardı. Ofiste çalışan adamı sokakta görse hiç şüphesiz yolunu değiştirirdi. Kendini çok huzursuz hissetti ama içeri girince hepsini bir anda unuttu. Sıcacık bakışlarıyla karşısında duran adamı gerçekten çok beğeniyordu. Adamla kısaca işten bahsettiler ve daha sonra beraber öğlen yemeğine gittiler. Her şey çok güzel geçiyordu, bu adam daha önce tanıdığı tüm erkeklerden daha fark-

lıydı. Kendini bir masalda hissediyordu ve ayakları yerden kesilmişti. Ertesi gün adam onu şehir dışındaki çiftlik evine davet etti. Hiç düşünmeden evet dedi. Artık tek yapması gereken ertesi günü beklemektir.

Yanına ufak bir çanta aldı. Geceyi onunla beraber geçirmenin planlarını yapıyordu. En seksi iç çamaşırlarını giydi. Çantasını son bir kez kontrol etti. Makyaj takımı, pasaportu, dört gün sonra bineceği uçağın bileti, hepsi tamamdı. Belirledikleri saatte resepsiyona indi, adam onu bekliyordu. Arabasına doğru yürüdüler, arabayı görünce Ludmila biraz şaşırmişti. Onun gibi bir işadama Renault Megane marka bir arabaya binmemeliydi. Şaşkınlığını bir kenara itip arabaya geçti. Güzel bir gece onları bekliyordu. Adam araba kullanırken fazla konuşmuyordu düne kadar sohbetine doyum olmayan adamın bu sessizliği çok sinir bozucuydu.

Yaklaşık bir saatlik bir yolculuğun sonunda şirin bir köye varmışlardı. Geldikleri yeri bilmiyordu ama en son gördüğü tabela Çatalca tabelasıydı. Güzel bir çiftlikten içeri girdiler. Etrafta çok fazla bina yoktu. İçini bir korku kapladı ama bunu belli etmemeye çalıştı. Arabayı park ettiler ve ağaçlı dar bir yoldan çiftlik evine vardılar. Etrafına baktı yüksek duvarlar ve duvarların üstündeki dikenli teller buranın güvenli bir yer olduğunu gösteriyordu. Ayrıca bahçede iki tane köpek vardı. Ve kimsenin dışarıdan gizlice içeri girmesi mümkün gözüküyordu. Bu biraz olsun içini rahatlatmıştı.

Evin kapısı açıldı. Adam az da olsa konuşmaya başlamıştı.

Ludmila'nın gergin olduğunu fark etmişti ve ondan rahat olmasını istedi. Birer kadeh rus votkası koydu ve bol kazançlı bir geleceğe kadeh kaldırdılar. Birer kadehin ardından adam Ludmila'ya evi gezdirdi. Ev üç katlıydı. Kapıdan girişte ufak bir antre vardı. En alt katta çok büyük bir salon vardı. Aynı salona bağlı bir amerikan mutfağı ve yine onun hemen yanında büyük bir banyo dikkat çekiyordu. Bir üst kata çıkan merdivenlerin yanında bir kapak dikkatini çekti. Bir insanın geçeceği kadar büyük bir kapak herhalde erzak vs. depolamak için kullanılıyor olmalıydı. Üst katta altı tane oda vardı. Her oda hemen hemen aynı ölçüdeydi ve hepsinde sadece bir yatak ve ayna vardı. Aynı odalardan üst katta da dört tane vardı. Buna bir anlam verememişti.

Odalardan bir tanesine geldiğinde adam onu aniden kendine çekti ve dudakları birleşti. Bu ani tepki Ludmila'yı şaşırtmış ama aynı zamanda hoşuna da gitmişti. Beş dakika kadar süren öpüşmeden sonra her iki bedeninde sıcaklığı ve nefes alıp verme sayısı artmıştı. Adam sert bir hareketle Ludmila'yı yatağın üzerine doğru fırlatırcasına yatırdı. Her ikisinin de üstündekileri çıkartması on beş saniyeyi geçmemişti.

Ludmila bugüne kadar ki tüm cinsel deneyimlerini karşısındaki adamı tatmin etmek için kullanıyordu ve bunu çok iyi yaptığından emindi. Tüm bunları yaparken adamın gerçekten tuhaf biri olduğuna emin olmuştu. Sevişmelerinin en ateşli anında bile adam Ludmila'nın suratının hep aynı yöne çevrili olmasına özen gösteriyordu. En tuhaf an ise

sevişme sona erdiğinde yaşadığı olmuştur. Sevişme biter bitmez adam kalkıp giyinmiş ve ondan da hemen giyinip aşağı inmesini artık iş konuşmak için her şartın gerçekleştiğini söylemişti. Bu son cümle kafasının iyice karışmasına yol açmıştı. Seviştikten sonra tüm şartların gerçekleşmiş olmasına bir türlü anlam veremiyordu. Ama tüm sorularının cevabı için çok fazla beklemeyecekti. Hemen giyindi ve aşağıya, salona indi.

Salona girdiği anda birden korkudan sıçradı. Koltukta daha önce hiç görmediği iki tane adam oturuyordu. Adamların bakışından o kadar rahatsız olmuştu ki arkasını dönüp yukarı çıkarken omuzlarından güçlü bir el onu tuttu. Bu eller az önce seviştiği adama aitti. "Neler oluyor!" diye sordu bağırarak, "Kim bu adamlar?" Aldığı cevap ise sadece kafasının biraz daha karışmasına sebep olmuştu. Bu adamlar iş görüşmesi için buradaydı. Artık bir an evvel ne olup bittiğini anlamak istiyordu. Diğer adamlar rusça bilmiyor ve üçü kendi aralarında Türkçe konuşuyordu. Ve sonunda iş görüşmesi başladı. Bu görüşme onun için sonun başlangıcı olacaktı.

Adam daha önce de söylediği gibi Ludmila'nın çok para kazanacağını altını çizdi. Fakat işin tanımını söylediği anda Ludmila olduğu yerde donmuş kalmıştı. Ondan açıkça fahişlik yapmasını istemişti ve bu işin her iki tarafa da çok iyi gelir getireceğini söyledi. Hayal kırıklığı ve korkuyla karışık bir refleks olarak ağlayarak kapıya doğru koştu. Fakat ardından üçü de yerinden kalkarak onu yakaladılar. İki adam onu sıkıca tutarak zorla koltuğa oturtular. Adamlardan birine bir

yumruk salladı fakat her ikisi de üstüne çullanıp dövmeğe başladılar. Neye uğradığını şaşırmişti. Bu sırada sözde işadami bilgisayarla uğraşıyordu. Sonra adamlara Türkçe bir şeyler söyledi. Ludmila'ya dönüp “Sana bir sürprizim var” dedi. Elindeki CD'yi VCD'ye taktı. Ekranda az önceki sevişmeleri tüm ayrıntılarıyla yer alıyordu. Şimdi evdeki odaları, sevişirken adamın neden tuhaf davrandığını çok iyi anlamıştı. Patlayan dudağından akan kanı elinin tersiyle sildi. Çok utanmıştı. Kendini çok yalnız ve çaresiz hissediyordu.

Adamlardan biri hemen çantasını aldı. Önce cep telefonunu kapatıp çantaya koydular ve hemen ardından çantayı kaldırdılar. Burada ıssız bir çiftlikte yapayalnızdı. Rusça bilmeyen adamlardan biri göğsünü elledi diğerleri ise kahkahalar atarak gülüyordu. Son çare olarak bir yumruk daha salladı. Sonra tekrar dayak yedi. Gerisini hatırlamıyordu.

Uyandığında etrafına baktı. Tavanda pislikten belli belirsiz bir ışık yayan bir ampul bulunduğu odayı aydınlatıyordu. Rutubetli bir odadaydı ve dört tarafı duvarlarla çevriliydi. Sadece tahta bir merdiven vardı. Merdivenin dayandığı yerde ise bir kapak dikkatini çekti. Bu daha önce merak edip ne olduğunu anlayamadığı kapaktı. Esir gibiydi. Merdivenden tırmandı ama kapak dışarıdan kilitlenmişti. Dakikalarca kapığı yumrukladı ama sesini duyan kimse yok gibiydi. Oysa o, değişik kadın ve erkek sesleri duyuyordu. Biraz kulak kabarttı kadınlar rusça konuşuyorlardı.

Şimdi kafasında her şey netleşmişti. Bir fuhuş şebekesinin

eline düşmüştü ve bu çiftlik evinde birçok rus kadın fahişelik yapıyordu. Kendisi de buna zorlanacaktı. Ailesini düşündü ondan haber alamayınca kim bilir ne kadar merak edeceklerdi. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Kapak açılmıştı kafasını kaldırıncaya o iğrenç adamı gördü. Ona nasıl kandığını düşününce kendisinden utanmıştı. Merdivenden yukarı çıktı. Yemeğe davet edildi, aç olmadığını ve yemek yemeyeceğini söyledi. Adam eğer yemek yemez ve uslu durmazsa o odadan asla çıkamayacağını söyledi. Çaresiz bir şekilde yukarı çıktı. Oraya geri dönmek istemiyordu.

Yemekte diğer rus kadınlarıyla tanıştı. Hiçbiriyle fazla konuşamadı. Bir an önce yemeğini yiyip yatmak istiyordu. Adam bir kez daha sahne aldı. O akşam ilk müşterisinin geleceğini bu yüzden kendine çeki düzen vermesini istedi. Şiddetle karşı çıktı. Diğer kadınların acıyan bakışları arasında yine dayak yedi ve aşağıdaki odaya kilitlendi. Çok bitkin düşmüştü, uyuyakaldı.

Uyandıığında saatin kaç olduğundan habersiz kapağa vurdu. Bir süre sonra kapak açıldı. Bu sefer kapağı açan bir kadındı. Salonda sadece üç kadın vardı. Kadınlar ona tüm olup bitenleri anlattılar. Bu evde Ludmila da dahil on kadındılar. Bazıları zorla bazıları ise kendi istekleriyle bu işe bulaşmışlardı. Bu arada evden kaçmanın imkansız olduğunu, dışarıda sürekli iki tane silahlı adamın olduğunu da öğrenmiş oldu. Tüm ümitleri suya düşmüştü.

Akşam olduğunda yine o iğrenç herif gelmişti. Onu salo-

na çıkartan kadına bağırarak iki tane tokat attı. Ludmila'ya dönüp akşam mutlaka bir müşteriyle yatması gerektiğini hatırlattı. Bunu yapmazsa onu öldüreceklerini ve bundan asla kimsenin haberi olmayacağını söyledi. Artık hayatı tam anlamıyla tehlikedeydi. Akşam olduğunda beklenen müşteri geldi. Beraber odaya çıktılar. Adam soyunmaya başlamıştı bile. Oysa o sadece aptal aptal adama bakıyordu.

Karşısında çırılçıplak duran adama bir kez daha baktı, yapamayacaktı işin ucunda ne olursa olsun asla yapamayacaktı. Adamı yatağa doğru itip kapıdan çıktığında o tanıdık yüzü gördü. Kontrol etmek için kapıda duruyordu. Şimdi odada üç kişi olmuşlardı. Kendi aralarında Türkçe konuşuyorlardı ve önce üstündekileri çıkarttılar sonra ise altını. Biri çıplak iki adamın karşısında çırılçıplak kalmıştı. Müşteri onu yatağa yatırdı ve her tarafını ellemeye başladı. Elinin değdiği her uzvu elektrik çarpmış hissi veriyordu. Sonra adam üstüne çıktı ve tecavüz başladı. Adam bir şeyler geveliyordu, o ise gözünü kapatmış adamın bir an evvel işini bitirmesi için dua ediyordu. On dakika kadar sonra işkence bitmişti.

Orada geçirdiği üç gün içinde altı farklı adamla beraber olmuştu. Her ilişkiden sonra midesi bulanıyor ve kusuyordu. Ertesi gün uçağı vardı. Mutlaka çantasını geri alması gerekiyordu. Evden dışarı çıkamıyordu ve çantasının olduğunu düşündüğü odanın kapısı sürekli kilitliydi. Anahtarı ise sadece o şerefsiz herifeydi. Bir şeyler yapması lazımdı. Tüm soğukkanlılığıyla bir durum değerlendirmesi yapmıştı ve kafasında bir plan şekillenmişti. Gece adamın kaldığı odaya

çıkacak ve çantasını geri alacaktı, ertesi gün ise her salı ve cuma sabahı eve kirli çarşafı almaya gelen adamın geliş günüydü. Eğer kendini onun kamyonetine atabilirse buradan kurtulabilirdi.

İşin en zor kısmı odada çantasını bulabilmektir ama bunun için kendisini erzak deposundan çıkartırken iki tokat yiyen arkadaşı yardım edecekti. O, uzun zamandır buradaydı ve burada olanı biteni çok iyi biliyordu. Adamın yatağının hemen ayak ucunda spor bir çanta vardı, çantanın her iki sapı yatağın ayağına bağlıydı ve dolayısıyla alınması imkansızdı. Ama Ludmila şansını deneyecekti.

Yemekten sonra yedinci müşterisiyle de beraber oldu. Bu sefer kendini berbat hissetmiyordu çünkü aklı sürekli kaçış planındaydı. Adamın işinin ne kadar sürdüğünü bile fark etmemişti. Gece olunca evi kesif bir alkol kokusu alıyordu. Bütün arkadaşları neredeyse alkolikti. Ama bu iş başka türlü yapılamıyordu. Gelen müşterilerde en az iki duble içiyorlardı dolayısıyla alkol ve fuhuş bu iğrenç evin temel parçalarıydı. O gece patronları yani sözde işadamı orada kalacaktı. Her hafta en az iki gece orada kalıyor ve hasılatı toparlayıp çekip gidiyordu. Her ilişkiden yüz euro alıyorlardı. Bu miktarın sadece otuzu kadınlara veriliyor geri kalanı ise adamın cebine gidiyordu. Gerçekten de herif çok para kazanıyordu.

Vakit gece yarısını geçmişti. Halen bazı odalardan yalancı inleme sesleri geliyordu. Ama patron çoktan odasında çekilmişti. Ludmila sabretti o gece asla uyumayacak ve mutlaka

çantasını geri alacaktı. Sabaha karşı dört sularında ev iyice sessizleşmişti. Adamın odasına sessizce girdi. Aşağılık herif horlaya horlaya uyuyordu. Yatağın hemen ucunda gerçekten de yatağa bağlı bir spor çanta gördü. Bir hırsız gibi yavaş yavaş oraya doğru ilerledi. Heyecandan bayılmak üzereydi en ufak bir gürültüde adam uyanabilirdi. Bu ise onun için her şeyin sonu olurdu.

Bu sefer şansı yardım etti ve çantanın fermuarını usulca açtı, içinde neler olduğunu göremiyordu ama çantasını el yordamıyla bulabilirdi. Birkaç saniyelik yoklamanın ardından çantasını buldu. O an sevinçten çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Hatta odadan çıkarken epey bir gürültü çıkartmıştı. Hızla odasına indi. Artık temizlik firmasından gelecek adamı bekliyordu. Sabaha kadar uyumamıştı. Sabah dokuz gibi adam gelmişti.

Bu arada her zaman onun yanında olan arkadaşı da uyanmış adamla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Sonra Ludmila'nın yanına geldi. Her şey hazırdı. Adam yüklü bir para karşılığında Ludmila'yı evden çıkaracaktı. Ludmila mutluluktan havalara uçuyordu, defalarca arkadaşına teşekkür etti. Kesinlikle o kadına çok şey borçluydu. Kirli çarşafların içinde kamyonetin arkasına uzandı, artık gitme vakti gelmişti. Aracın marş sesini duydu, kim bilir kimlerin üzerinde seviştiği leş gibi ter kokan çarşafın umurunda bile değildi. Tek amacı oradan bir an önce uzaklaşmaktı. Kamyonet hareket ettiğinde zamanın durduğunu düşündü.

Durduklarında artık Çatalca merkezindeydi. Şimdi yapması gereken ise oradan İstanbul'a giden bir otobüse binmekti. Temizlikçi nereden binileceğini de gösterdi. Otobüs hareket ederken hemen ailesini aradı. Kızlarını çok merak etmişlerdi. Onlara endişe etmemelerini ve o gün uçağa bineceğini söyledi. Herkes rahatlamıştı. Otobüs son durağa gelmişti. Nerede olduğunu anlayamıyordu ama indiği yerde metro tabelasını gördü. Havaalanında da metro tabelası vardı demek ki metro ile havaalanına gidebilirdi. Eşyalarının büyük bir kısmı oteldeydi ama onları almaya hiç niyeti yoktu arkadaşları da ondan günlerdir haber alamamışlardı. Ama şu anda hiç kimseyi arayacak takati yoktu.

Metro geldi kapılar açıldı ve bindi. Yarım saatten fazla süren bir yolculuktan sonra indiği yer karşısında şok olmuştu. Yanlış yöne binmişti. Neden hiç kimseye sormadığı için kendi kendine söylenip durdu. Geldiği yer Aksaray'dı burayı zaten biliyordu. Birazcık yürüdü oteline çok yakındı artık. Yine de bir an evvel havaalanına gitmek istiyordu. Yenikapı'daki polis karakolunun önüne kadar yürüdü. Aslında polise gidip olanı biteni anlatmak istiyordu ama zaman kaybına hiç tahammülü kalmamıştı. Camı cehenneme dedi ve bir taksi çevirdi. Şoföre havaalanı dediğinde artık her şey bitmişti. Birazdan havaalanına varacak ve onu ülkesine götürecek uçağa binecekti.

Taksi sahil tarafından gidiyordu. Ludmila yolu seyrediyordu sol tarafında üzerinde bekleyen türlü gemilerle Marmara yer almaktaydı. Kısa bir süre sonra tarihi duvarları gördü

burası Yedikule olmalıydı. Taksi ilerlerken Ludmila yaşadıklarını düşünüyordu. Gözünün önünden vücudunu teslim ettiği birbirinden iğrenç adamların yüzleri geçiyordu. Hepsisi geride kalmıştı, tüm bunları kafasından silip yepyeni bir hayata doğru ilerliyordu. Ailesini her zamankinden daha çok özlemişti. Onlarla neler yapacağını hayalini kurarken telefonun sesini duydu, çantasından çıkarıp da ekrana baktığı anda gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Öylesine korkmuştu ki, bu şoförün bile dikkatini çekmişti.

Arayan o herifti, demek ki evden kaçtığını anlamıştı. Telefonu açmadan sessize aldı. Derken iki kere daha telefonu çaldı. Ludmila korkmaya başlamıştı. Bu arada iyice gerilmesine sebep olan bir şey oldu. Gayet akıcı olan trafik birden kilitlenmişti. Etrafına baktı Yeşilköy ve Havaalanı tabelalarını görüyordu. Havaalanına çok yakın olduğunu biliyordu fakat trafik hiç ilerlemiyordu. Yolun ortasında biçare bekliyordu. Kırk dakikalık bir sürede sadece on beş metre kadar ilerleyebilmişlerdi ki trafik yavaş yavaş ilerlemeye başladı. On dakika kadar sonra sebep anlaşıldı. Bir dolmuş ile son serece şık bir spor araba çarpışmışlardı. Ve bu iki araç tüm trafiği altüst etmişti. Geç de olsa havaalanına varmıştı. Taksiye ücretini ödeyip özgürlüğüne doğru kapıyı açmıştı. Havaalanının girişine doğru ilerlerken elli metre kadar ötede tanıdık bir çift gözle karşılaştı.

Evet, o buradaydı. Ani bir refleksle havaalanının aksi yönüne otoparka doğru koşmaya başladı. Arada arkasına bakıyor ve onun yaklaştığını görüp paniğe kapılıyordu. Bacaklarının

titremesini durduramıyordu ve bu da daha hızlı koşmasını engelliyordu. Çok büyük bir salaklık yapmış olduğunu fark etti. Yapması gereken havaalanının içine girmek olmalıydı. Polis kontrolünden geçtikten sonra ona kimse bir şey yapamazdı oysa o an kendi kendine kapanın içine girmişti. Etrafta sadece park halindeki arabalar vardı. Tekrar havaalanına doğru gitmeliydi. Tam iki arabanın yanından geçerken bir el onu yakaladı. Ufak bir boğuşma yaşandı. Adam güçlü elleriyle onu kısı kıvrak yakalamış ve belinden sarılarak sürüklemeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra onun arabasını gördü. Artık her şey bitmişti.

Adam bir taraftan araba kullanıyor bir taraftan da elindeki silahı Ludmila'ya doğrultuyordu. Kadın korku içinde ağlıyordu. Çiftlik evine doğru gittiklerini fark etti. Uykusuzluk ve yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Bir şeyler düşünmeye çalışıyordu ama sanki beyni tüm fonksiyonlarını yitirmişti. Köy yollarına girdiklerinde her şeyi hatırlamaya başlamıştı. O iğrenç fuhuş ve alkol yuvasına geri dönüyordu.

Eve vardıklarında bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etmesi hiç de zor olmadı. Adam sayısı artmıştı. Salonda tüm kadınlar endişeli bir şekilde onu bekliyorlardı. Belli ki onun kaçıışı diğerlerine hiç yaramamıştı. Gözleri kaçmasına yardımcı olan kadını aradı ama bulamadı. O yoktu. Başına bir şey gelmemiş olması için dua etti. Eğer ona bir şey olduysa bunun vicdan azabını taşıyamazdı. Çantası hala elindeydi, göz ucuyla baktı cep telefonunu düşürdüğünü anlamıştı. Zaten bunun da pek bir önemi yoktu. Adam rusça bağırma-

ya başladı çok sinirliydi. Üstündekileri çıkartmasını söyledi, bunu yapmayınca dayak yemeye başladı. Bütün bunlar herkesin önünde oluyordu. Üstündekileri yırtmaya başladı. Sadece bir külotla kalmıştı.

Adam masanın üstünden bir jilet çıkardı. Kadını yere yatırdı ve hareket edemeyeceği şekilde üstüne oturdu. Elindeki jiletle kollarına çizikler atıyordu. Ludmila acı içindeydi, salondaki diğer kadınlar ise dehşet içinde olanı biteni seyrediyordu fakat kimse korkudan müdahale edemiyordu. Her tarafı kan içinde kalmıştı. Sonra onu banyoya düşün altına soktu. Elindeki bir sopayla her yerine vuruyordu. Suratına, beline, koluna vücudunun hemen her bölgesine darbeler alıyordu. Bu acıya daha fazla dayanamadı ve bayıldı. Gözlerini açtığı anda kapkaranlık rutubetli o berbat odadaydı.

Gün boyunca kimse uğramadı. Tuvaleti gelmişti ve artık dayanamıyordu. Odanın bir köşesine tuvaletini yaptı. İlerleyen üç gün boyunca boğazından bir yudum su, bir lokma ekmek geçmemişti. Oda artık leş gibi kokuyordu. Bu işkence artık dayanılmaz olmuştu. Nihayet bayat bir ekmek biraz peynir ve bir bardak su verdiler. Onları bir çırpıda bitiriverdi.

Bir hafta boyunca bu işkence devam etti. Gözleri karanlığa iyice alışmıştı. Sonunda odadan dışarı çıkarıldı. Salonda daha önce görmediği birkaç adam dikkatlice onu inceliyordu. Ne olduğunu anlayamadan adamların patronlarına yüklü miktarda bir para verdiğini görmüştü. Daha sonra beklediği açıklama geldi. Bir mal gibi satılmıştı. Artık patronları baş-

ka birileri olmuştu. Leş gibi kokuyordu. Temizlenip hazır olmasını, birazdan gideceklerini söylediler. Banyoya gitti. Aynada kendine baktığında tanınmayacak durumdaydı. Vücudu jilet izleri ve morluklarla doluydu. Bir gözünün üstü mosmordu.

Aşağı indiğinde adamlar onu bekliyordu. Kapıdan çıkarken onu bu hale getiren adamın gözlerinin içine baktı ve haykırdı “Bir gün seninle hesaplaşacağız, seni kendi ellerimle öldüreceğim!” Dudağının üstüne inen tokatla beraber ağzından kan boşaldı. Canının acısını umursamıyordu bile, bundan böyle yaşamasının tek bir amacı vardı:”İntikam”

İki adamla beraber siyah camlı bir minibüse bindiler ve yola çıktılar. Çok bitkindi ve bir süre sonra uyuyakaldı. Gözlerini açtığına uzunca bir zaman geçtiğini anlamıştı. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Adamlar rusça bilmiyordu.

Bir yerde durdular adamlardan biri indi ve bir süre sonra elinde yemekle geri döndü. İşaretlerle ona yemek yemesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. İçinden yemeği elinin tersiyle itmek geldi ama artık yapacak bir şeyi olmadığını düşündü. Karnı açtı. Son bir haftada doğru düzgün bir şey yememişti. Artık kendine iyi bakacaktı. Ne yapıp edip o adamın karşısına çıkacaktı.

Yemekten sonra yola devam ettiler. Şehir merkezine yaklaştıklarında Trabzon tabelasını gördü. Bu şehrin adını daha

önce hapsedildiği evde duymuştu. Buradan Rusya'ya insan kaçakçılığının da yapıldığını öğrenmişti ama bunun için çok ciddi paralar istenmekteydi. Minibüs bir evin önünde durdu. Evin ne amaçla kullanıldığını artık çok iyi tahmin ediyordu.

Eve gelince hemen çantasını aldılar ve gözünün içine baka baka pasaportunu yırttılar. Artık yeni bir pasaporta ihtiyacı vardı ve bunu sağlayana kadar kimliksiz bir fahişe olarak anılacaktı. Bütün bunların hiç önemi yoktu. Para kazanacaktı ve buradan kaçacaktı. Bunun için pasaportuna ihtiyaç yoktu. Kahır dolu bir buçuk sene geçirmişti. Bu süre zarfında ilişkiye girdiği erkek sayısını hatırlamıyordu bile. Bazı günler on farklı adamla beraber oluyordu. Daha çok para kazanmanın yolunu da bulmuştu. Türk erkekleri oldukça bonkördü ve ilişki öncesi ekstra para karşılığında onlara her türlü zevki tattıracağını söylüyor ve çoğundan bu şekilde para alıyordu. Tabii bu paralar sadece onun cebinde kalıyordu.

Haftanın yedi günü de birbirinin aynıydı. Öğlene doğru uyanıyordu. Evde kahvaltısını ediyor, formunu kaybetmemek için spor yapıyordu. Bazen yürüyüş yapıyor bazen de televizyon seyrediyordu. Akşam olunca da görevini icra ediyordu. İlk başlarda daha önceki evden sabıkalı olduğu için çok sıkı gözlem altındaydı ama bir süre sonra iyice rahatlamıştı. İlişki sırasında kendini kötü hissetmemek için formüller de bulmuştu. Tüm ilişkileri karanlıkta oluyordu, hiçbir zaman ayıkken ilişkiye girmiyordu. İyice içtikten sonra gözlerini

kapatıyor ve daha önceki sevgililerini veya televizyonda görüp beğendiği adamları düşünüyordu, öyle ki bazen zevk aldığı anlar bile oluyordu. Kendi deyimiyle artık tam bir orospu olmuştu.

İki buçuk yılın sonunda yaklaşık 30 Bin Euro para kazanmıştı. Bu paranın büyük bir kısmını kaçış için kullanacaktı. Bir adamla anlaşmıştı gemi ile Karadenizi aşır Rusya'ya varacaktı, fakat ülkeye girişi bir konteynırın içinde olacaktı. Beklediği gün geldi yanına sadece bir çanta aldı.

Limana gittiğinde bineceği gemiye baktı. Eski bir kuru yük gemisiydi. Geminin kaptanı yıllardır kaçak taşıyordu. Bu işte oldukça tecrübeli olduğu söylenebilirdi. Gemi hareket ettikten sonra içeride son derece rahat dolanabiliyordu. Hayatının bir buçuk yılını geçirdiği şehir gitgide bulanıklaşıyordu. Bu ülkeye bir daha asla dönmek istemiyordu ama dönmesi gerekiyordu. Hayatını karartan o adi herifi mutlaka bulacaktı.

Dört günlük bir yolculuktan sonra kara görünmüştü, mürettebattan birinin gösterdiği konteynıra girdi. İçerideki ortam İstanbul'da hapsedildiği odayı hatırlatmıştı ama orada geçirdiği aç susuz yedi günden sonra birkaç saatin hiçbir önemi yoktu. Martı seslerini duymaya başlamıştı ve bir süre sonra geminin demir attığını fark etti. Yolun sonuna gelmişti eğer bir aksilik olmazsa artık ülkesindeydi. Birkaç saat sonra içinde bulunduğu konteynırın havaya kalktığını hissetti kısa süreli bir panikten sonra iyice rahatlamıştı artık gemi-

den inip karayoluna geçiyordu. Aracın hareketinden bir süre sonra şoför konteynırın kapısını açtı ve kendisini dışarı çıkarttı. Artık ülkesinde ve özgürdü. Kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Bir an önce ailesinin yanına gitmeliydi.

Beş günlük bir yolculuktan sonra doğup büyüdüğü kasabaya varmıştı. Sanki her şey çok değişmişti ve buraya ilk defa geliyor gibiydi. Yaşadıkları evin önüne geldiğinde tüm intikam planlarından vazgeçip hayatının geri kalan kısmını burada geçirmeyi düşündü. Evet en iyisi buydu, anne ve babasına olanları anlatacak ve sonsuza dek onları yalnız bırakmayacaktı.

Kapıyı çaldığında kapıyı babası açtı. Babası olmasa bu adamı tanıyamayacaktı. Bırakıp da gittiği adam bu olamazdı, çok yaşlanmıştı ve ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Adamcağız karşısında kızını görünce ne yapacağını bilemedi. Titreyen bacaklarına rağmen son bir gayretle “Kızım!” diye bağıarak üzerine atladı. Yüzlerce kez öptü, kokladı. Yaşadığına inanamıyordu. Hemen içeri geçmesini söyledi. Ludmila heyecanla “Annem nerede?” diye sordu. Babası ise sadece “Otur kızım anlatacağım” dedi. Bu cevap karşısında Ludmila’nın dizlerinin bağı çözülmüştü, mutlaka kötü bir şeyler olmuştu.

Ludmila’nın son aramasından sonra ailesi uçağa binmediğini öğrenmiş ve kaybolduğunu düşünmüştü. Polise başvurmuşlar fakat her iki ülke polisinden de bilgi alamamışlardı. Sekiz aylık bir bekleyişten sonra ise kızlarının öldüklerine

inanmışlardı. Bu acı her ikisini de çok yıpratmış fakat annesinin kalbi buna direnç gösterememişti. Beş ay kadar önce annesinin vefat ettiğini öğrendiğinde ise Ludmila sinir krizi geçirmişti. Annesinin ölümünden de o herifi sorumlu tutuyordu artık. Kesinlikle İstanbul'a geri dönecek ve o adamı bulacaktı.

Baba kız beraber yaşamaya başlamışlardı. Ludmila tüm olup biteni resmi makamlara yansıtmış ve yeniden kimliğine ve pasaportuna kavuşmuştu. Yaz mevsimi yaklaşmıştı ve yaşadığı yerde bir sonraki kış için mutlaka hazırlıklar yapıldı. Bu hazırlıklar için babasının yanında kaldı. Eylül ayı gelmiş ve yaz mevsimi de geride kalmıştı. Artık İstanbul'a gidebilirdi. Babası oraya gitmesini hiç istemiyordu ama Ludmila bu yaşına kadar kafasına koyduğu her şeyi yapmıştı, ona engel olması imkansızdı. Nihayet Moskova'dan kalkan uçak İstanbul Atatürk Havaalanı'na iniş yapmıştı. Bu şehre ilk geldiğinde taşıdığı umutları düşündü oysa şimdi kafasından geçenler tamamen farklıydı.

İstanbul'da taksiye binmemeye yemin etmişti, hemen metroya bindi Aksaray'a gidecekti. İlk geldiğinde kaldığı oteli, bu sefer de tercih etmişti. Otelden içeri girdiğinde onun yakınlarında olduğunu hissediyordu. Odasına çıktı eşyalarını yerleştirdi ve hemen iki yıl önce gittiği adamın ofisine doğru yola koyuldu. Ofisin olduğu kata çıktığında durdu nefes alıp verişi bile hızlanmıştı, sakinleşmek için biraz bekledi. Şimdi hazırды. Kapı içeriden otomatik olarak açıldı. O izbe ofis bambaşka bir mekan olmuştu, içeride ise üç tane bayan çalı-

şıyordu. Artık burası bir seyahat acentesi olmuştu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Akşam olduğunda ise Sultanahmet'teki barları dolaşmaya başladı. Tek tek barlara girip çıktı fakat adamın izine rastlamamıştı. Moral bozukluğu içinde oteline geri döndü. Çok yorgundu ama uyuyamıyordu yatağın içinde dönüp duruyordu. Sabaha karşı uyuyakalmıştı.

Öğlene doğru uyandı, ilk günü başarısız geçmişti ama asla pes etmeyecekti. Geldiğinin dördüncü gecesi yine bir bar daydı. Beklediği an kendiliğinden gelmişti. İçkisini yudumlar larken bir adamın yaklaştığını gördü.

Kibar bir ses tonu ve güzel bir rusça ile merhaba diyen bu adamı hemen tanımıştı. Hiçbir şey söylemeden sadece adamı dinledi. Yıllar önce dinlemiş olduğu yalanları bir kez daha dinliyordu. Bu arada adam kendisini tanımamıştı. Gerçi iki yıl gibi bir süreden ve tüm yaşadıklarından sonra bazen o bile kendisini tanıyamıyordu. Son derece soğukkanlı bir şekilde adama kaldığı otelin kartvizitini üzerine oda numarasını ve buluşma saatini yazmış olduğu halde verdi. Adam, kendini avına ilk darbeyi indirmiş bir vahşi hayvan gibi hissediyordu. Oysa bu sefer kendisi ava giderken avlanacaktı.

Akşamki büyük buluşma için hazırlıklarını yapmak üzere dışarı çıktı. Otele geri döndüğünde elinde bir sürü paket vardı. Duşunu aldı, süslendi altında bir mini etek vardı ama üstüne kollarını kapatan bir bluz giymişti. Jilet izlerinin görünmesini istemiyordu. Sabırsız ama bir o kadar kendinden

emin bir şekilde beklemeye başladı. Kapı çaldığında odasının ışıklarını ve tüm perdeleri kapatmıştı, odada sadece iki tane mum yanıyordu. Ve aylardır intikam için beklediği adam tam karşısındaydı. Adam kendinden emin bir tavırla içeri girdi. Masanın üstündeki şarap şişesi ve kadehleri görünce keyfi iyice arttı.

İçmeye başladılar. Adam hala Rusya bağlantılı ithalat işlerinden bahsederken Ludmila elindeki kadehi bırakıp ayağa kalktı. Arkadan yaklaşp ellerini adamın omuzlarında gezdirmeye başladığında adam çoktan tahrik olmuştu ama bununla da kalmadı ve mum ışığını arkasına alıp striptiz yapmaya başladı.

Adam halinden son derece memnun, hayranlık dolu bakışlarla karşısında sadece iç çamaşırlarıyla kalmış kadını süzüyordu. Bir an önce yatağa girmek istiyordu fakat kadının gösterisinden çok etkilenmişti. Nihayet kadın yatağa uzanıp yatağa çağırdı. Komodinin çekmecesinden bir şeyler çıkartırken adamın şaşkınlığı hala devam ediyordu. Elindeki eşarpla önce adamın gözlerini bağladı hemen ardından ise adamın üstündekileri çıkarmaya başladı. Bu arada adam hiç itiraz etmiyordu. Gözleri bağlı çırılçıplak kalan adamın üstüne oturdu. İlk olarak ellerini sıkıca yatağa bağladı ardından ise ayaklarını. Adam fantastik bir sevişmeye hazırlanırken olacaklardan hiç haberi yoktu.

Ludmila artık amacına ulaşmıştı, hayatını alt üst eden adam o anda tam karşısında çırılçıplak ve savunmasız bir şekil-

de duruyordu ama her şey daha yeni başlıyordu. O ana kadar fazla konuşmamıştı ama artık ses tonunu yükseltmişti “Şerefsiz köpek!” diye bağırdığında adamın surat ifadesi değişmişti. Ne olup bittiğini bile anlayamadan suratına inen yumruk darbeleriyle sarsılmıştı.

- Beni hatırladın mı aşağılık herif!

- Hayır, seni tanımıyorum bile neler oluyor. Kimsin sen? Ne yaptığını sanıyorsun?

- Kandırıp orospu yaptığın kadınlardan biriyim. Hani şu çiftlik evinin deposunda bir hafta aç susuz bıraktığın kadın. Şimdi hatırladın mı?

- Allah belanı versin. Pis orospu. Çabuk beni bırak yoksa mahvederim se...

Adamın konuşması yarım kalmıştı ağzının bağlanmasından sonra sadece hırıltı olarak duyuluyordu demek istedikleri.

- Şimdi önce kollarından başlayalım. Bana ne yapmıştın hatırlamaya çalış. Hatırla orospu çocuğu hatırla.

Elindeki jiletle adamın koluna hafif ama ustaca darbelerle LUDMILA yazmıştı. Bunu yaparken adamın derisini çok fazla kesmemiş ve mümkün olduğunca kan akıtmamayı başarmıştı. Kısa bir sürede adamın sol kolunun üstündeki deri kabarmış bazı yerlerinden kan aktığı halde Ludmila yazısı okunabiliyordu.

- Sıra diğer kolunda. Kıpırdama adı herif sakın kıpırdama!

Diğer kolunda ise daha farklı bir şey deniyordu. Ludmila bir sanatçı edasıyla avının üzerinde ince çalışmalar yapıyordu. Kendi adını yazdığı kol sadece kabarmıştı oysa bu kol-da harfleri deriyi iyice derinden keserek oluşturuyordu. Her harften sonra pamukla tampon yapıyor, akan kanı temizliyor ve iyice kuruduktan sonra diğer harfe geçiyordu.

Bu sırada ağzı kapalı da olsa adamın acı çektiğini rahatlıkla anlayabiliyordu. P ve E harfleri bitmişti sırada diğer harfler vardı. Hiç acele etmiyor, büyük bir sabırla eserin oluşmasını seyrediyordu. Son olarak K harfini de bitirdiğinde çok keyif almıştı. Adamın sol koluna kendi ismini zaten yazmıştı sağ koluna ise adamın mesleğini yazmıştı "PEZEVENK". Türkiye'de kaldığı süre içerisinde epey Türkçe öğrenmişti özellikle de küfürleri.

Adamın gözlerini açtı ve ona kollarını gösterdi. Bir zamanların sert erkeği, karşısında hüngür hüngür ağlıyordu. Ludmila hemen bir paket sigara çıkardı ve içinden bir sigara alıp yaktı bir nefes çekip adamın suratına doğru üfledi ardından sigaranın ucunu sırayla her iki meme ucuna değdirdiğinde gülümseyerek adamın gözlerinin içine baktı. Karşısındaki acıdan bayılmak üzereydi. Aynı işlemleri vücudunun çeşitli bölgelerinde tekrarladı. Omuzları, elleri, yüzü... Neredeyse iz bırakmadık yer bırakmamıştı. Muhteşem bir final için son olarak cinsel organının en hassas bölgesine

tam ucuna değdirdiğinde ip kopmuştu, adamın kasılan vü-cudu bu acıya daha fazla dayanamamış ve bayılmıştı. Bir süre işeyemeyecek diyerek gülümsedi.

Çırılçıplak baygın yatan adamı o şekilde bırakıp dışarı çıktı. Aşağıya resepsiyona inip bir hafta daha kalmak istediğini söyledi ve parasını peşinen ödedi ayrıca bir de not bıraktı. Bir hafta boyunca odasında çalışacak olduğunu ve kimse tarafından rahatsız edilmek istemediğini söyledi. Böylece heriften, aç, susuz kendi pisliğiyle boğulmuş geçen bir haf-tanın da intikamını almış olacaktı.

Bölüm 8

Yıllardır Taksim – Yeşilköy hattında dolmuşçuluk yapıyordu. Günde en az yüz farklı insanı taşıyordu. O akşam da yine birbirinden değişik insanlar binmişti dolmuşuna. İlk olarak kırklı yaşlarda bir kadın bindi arabaya önce ön kapıyı açtı sonra arkaya geçip sol pencere kenarına oturdu. Onun ardından genç ve güzel bir kız bindi ve orta sırada pencere kenarına yerleşti, bu sırada arkada oturan kadının kıskanarak kıza baktığını gördü ve gülümsedi bu kadınları anlayamıyordu. Üçüncü olarak orta yaşlı bir adam bindi ve arka koltuğa oturdu adamın suratından derin bir üzüntü okunabiliyordu. Kim bilir ne derdi var diye düşündü.

Adamın ardından başka bir genç kız bindi ama neredeyse suratını görmek imkansızdı. Koskocaman bir gözlük suratının yarısını kaplıyordu öndeki koltuğa oturdu. Bu gece çok beklemeden bir an önce kalkmayı umut ediyordu. Sigarasından üç nefes daha çektikten sonra bir kadın daha dolmuşa bindi. Kadının davranışları çok tuhaftı panik halinde arka koltuğun sağ pencere kenarına oturdu. Sanki takip edilmiş gibi sürekli etrafına şüpheli gözlerle bakıyordu. Belki de ruh hastasıdır diye düşündü.

Hemen sonra bir delikanlı bindi dolmuşa ortaya oturdu ve iki kişilik ücret vereceğini yanına başka birini almamasını söyledi. Tamam delikanlı derken içinden zengin piçi diye söyleniyordu. Son olarak en arkadaki boşluğa asker tıraşlı bir genç bindi artık hareket vakti gelmişti. Besmele çekerek

kontak anahtarını çevirdi.

Yaver elli bir yaşında evli ve bir çocuk babası, Mardin’de Adıgüzel ailesinin beşinci çocuğu olarak doğmuştu. Kalabalık bir evde yaşıyorlardı ve hemen hemen her sene bir kardeşi oluyordu. İlkokula başladığı sene evde on kardeş, anne, baba, iki amcası, babaannesi ve iki dedesi beraber yaşıyordu. Üçüncü sınıftayken son kardeşi de doğduğunda toplam on iki kardeş olmuşlardı. Okul döneminde şehir merkezindeki büyük evde kalıyorlardı. Hasat zamanı okula gitmeyen kardeşleri ile beraber babası haricindeki diğer büyükler köydeki eve gidiyorlar ve toprakla uğraşıyorlardı. Okul bitince de babalarıyla beraber köye dönüyorlardı.

Yaver hayatından son derece memnundu hem okuldan, hem mahalleden hem de köyden bir sürü arkadaşı vardı ve onlarla beraber son derece eğlenceli bir dünyası vardı. Köyde en çok sevdiği şey ağaçlardan meyve toplamak ve uçsuz bucaksız arazilerde saklambaç oynamaktı. Küçük Yaver’in hayattan aldığı ilk darbe ilkokul beşinci sınıfın sonlarına doğru olmuştu. Akşam vakti babası, abisi, ablası ve üç kardeşiyle beraber oturuyorlardı diğerleri köydelerdi akşam yemeği yerlerken büyük bir gürültüyle kapı çalındı.

Dışarıdan “Açın kapıyı Jandarma!” diye bağıyorlardı. Babası da dahil hepsi donup kalmıştı, ardından Yaver gidip kapıyı açtı. İçeriye askerler girmişlerdi ve babası ile abisini götürüyorlardı. Yaşlı gözlerle askere neden onları götürdüğünü sordu. Asker yüzünü okşadı ”Korkma sakın onlara bir

şey olmayacak.”

O gece evde ablası ve üç kardeşiyle beraber kalmışlardı. Beraber sarılarak uyukladılar. Öğlene doğru kapı çaldığında iki amcası ve dedelerini gördüklerinde sevinç çığlıkları atmışlardı. Amcası Yaver’i yanına çağırdı ve onunla olgun biriyle konuşur gibi konuştu. Babası ve abisi kaçakçılık suçundan hapse girecekti. İki amcası ise artık İstanbul’a yerleşeceklerdi birden ailenin tüm sorumluluğu henüz ilkokul son sınıftaki Yaver’in omuzlarına çökmüştü. Bu yükü taşımak gerçekten de kolay olmayacaktı.

İlkokulu bitirdikten sonra ortaokula gidemedi zaten okuması imkansızdı babası ve abisinin yokluğunda evden o sorumluydu. Dört yıl boyunca babasının yokluğunu aratmadı o küçücük haline rağmen büyüklerden çok daha fazla çalışıyordu. Köye gittiğinde traktör kullanmaya da başlamıştı. Bir taraftan işini yapıyor diğer taraftan da yaşlıları gibi oyun oynuyordu. Traktör onun için eşi benzeri olmayan bir oyuncaktı. Gerçekten de o yaşına rağmen çok iyi traktör kullanıyordu.

Babası ve abisi hapisten çıktığında Yaver on beş yaşına girmişti. Ama görenlerin onun yaşını tahmin edemeyeceği kadar olgun gözükiyordu. Koskoca bir adam olmuştu. Aslında o küçük adam okuma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Bu talihsiz olay başına gelmeseydi, liseye başlamış olacağını düşünüp kahroluyordu. Yüğü hafifleşmişti ve artık diğer yaşlılarının yaptıklarını yapmaya başlamıştı.

On altı yaşına geldiğinde komşusunun kızıyla ilk aşkını yaşamaya başlamıştı. Çok fazla bir araya gelemeseler de hep birbirlerini görüyorlardı. Kız da on altı yaşındaydı ve gerçekten birbirlerini çok seviyorlardı. Onunla fırsat buldukları mahallelerinin dışında buluşup saatlerce sohbet ediyorlardı.

Bir gün yine beraber dolaşırken kızın babasıyla karşılaştılar bu karşılaşma onların hayatını bambaşka bir yöne sürükleyecekti. Onları beraber gören adam çalgınca üstlerine yürüdü önce kızına bir osmanlı tokadı patlattı ardından Yaver'i sokak ortasında evire çevire dövmeye başladı. Etraftakilerin yardımıyla dayak fazla uzun sürmedi ama yine de sağ gözü mosmor olup şişmişti. Akşama evde nasıl hesap vereceğini düşündü ama en iyisi eve geç gitmekti. Belki evdekilere hiç görünmeden en azından o günü sorunsuz atlatmayı düşünüyordu. Ama düşündüğü olamayacaktı.

Akşam dokuz gibi eve geldiğinde kapıda tanımadığı ayakbabililer gördüğünde şaşırılmıştı. "Belki de amcamlar gelmiştir" diye söylenirken kapıyı açar açmaz içeridekileri gördüğünde şaşkınlık ve korkudan titremeye başlamıştı. Kızın babası ve annesi onlara gelmişti. İçeri girip selamını verdi ve babasının gür sesiyle irkildi. "Gel ulan buraya itoğlu it!"

Daha baba diyemeden tokadı yanağında patladı. Babasını ilk kez bu kadar sinirli görmüştü. Her iki baba oturmuş haremli bir şekilde tartışıyorlardı. Kızın babası namuslarının kirlendiğini ve bu meselenin mutlaka çözülmesi gerektiğini

söylerken anneleri ise ne zaman söz keseceklerini konuşuyorlardı. Ne yapacağını şaşırmişti. Daha on altı yaşındalardı henüz aralarında mektuplaşmalar ve beraber dolaşmalar dışında başka bir şey yaşanmamışken büyüklerin namustan bahsetmesi delirtiyordu. Ama o gece her iki aile de çocuklarının evlenmelerine karar vermişlerdi. Çok seviyordu ama evlenecek kadar birbirlerini tanımıyorlardı bile. Hem acaba o ne düşünüyordu belki de o da dayak yemişti. Kendisinden çok onun için endişeleniyordu.

Bir yıl içinde önce söz, ardından nişan ve son olarak da düğün yapıldı. Bu bir sene boyunca birbirlerini eskisinden daha az gördüler. Ailesi düğüne kadar kızın dışarı çıkmasına izin vermemişlerdi. Yaver başka bir eve taşınmay çok istemişti ama nerede oturacaklarına da karar verilmişti. Yaverlerin evi büyüktü ve bir odayı onlara ayırmışlardı. Çaresiz kabul ettiler, zaten onlara en ufak bir istekleri sorulmamıştı. Yine de işin en güzeli artık sevdiği kıza kavuşmuştu. Her geçen gün birbirlerini tanıyorlardı. Tabii ki bu dönem çok sancılı geçiyordu. Kavgaların ardı arkası kesilmiyor ve evin içinde yaşanan tüm kavgalara anne ve babası karışıyorlardı.

Bu arada her iki genç de ilk kez cinsel deneyim yaşıyorlardı ve bundan dolayı da problem yaşamaya başlamışlardı. Zaten sevişmekten bile çekiniyorlardı çünkü ses çıkardıkları zaman ertesi gün evdekilerin özellikle eşine bakışları her ikisini de rahatsız edecek derecedeydi. Evlilikleri çekilmez bir hal almıştı. Üç yıl böyle devam etti. Bazı günleri hiç konuşmadan geçiriyorlardı. Aileden çocuk yapın baskıları

geldiğinde ise artık Yaver için rest çekme zamanı gelmişti. Kısa bir süre sonra askere gidecekti ve kesinlikle çocuk istemiyordu.

Askerlikle beraber hayatında bir çok şey değişmeye başladı. Orada İstanbul'dan gelen iki kişiyle samimi olmuştu ve bu tanışma onun hayata bakışını tamamen değiştirmişti. Ayrıca yine daha sonradan mesleğini oluşturacak şoförlüğün de ilk adımlarını burada atmıştı. Babasının hapse girmesiyle çok şey kaybetmişti ama içinden bir ses askerlikle beraber kaybettiklerinden fazlasını kazanacağını söylüyordu. O askerdeyken karısı ise evde Yaver'in ailesinin bir hizmetçisi gibi sabah akşam çalışıyordu. Askerliğin sonuna gelmişlerdi hiç izin kullanmadığı için diğer devrelerinden daha önce evine dönmeyi hak etmişti.

Eve geldiğinde büyük bir coşkuyla karşılanmıştı. Akşam hep beraber yemek yerlerken karısının suskunluğu dikkatini çekmişti ama kimseye belli etmemişti. Gece olduğunda uzun zaman sonra ilk defa bir sevgili gibi birbirlerine sarıldılar Yaver karısını askerdeyken sinemada gördüğü gibi öpmeye kalktığında karısı çığlık atmıştı. Gerçekten de o güne kadar hiç öpüşmemişlerdi. O gece sabaha karşı yorgun düşüp uyuduklarında evde hemen hemen kimse gürültüden uyuyamamıştı. Yepyeni bir hayata uyanmışlardı öğlene doğru. Karısı o yokken yaşadıklarını anlattı, duydukları karşısında kaskatı kesilmişti. Ailesi işi iyice abartmışlardı. Karısına planlarını anlattı ve onun düşüncelerini sordu. O güne kadar belki de kadıncağızın ilk kez düşüncesi soruluyordu. Evet dedi

”Benim yerim senin yanın”

İlk olarak düğünde takılan bilezik ve altınları sattılar ardından dükkanın kasasından ihtiyaçları kadar para aldı ve ufak bir çanta hazırladılar, evden ayrılırırken kardeşleriyle vedalaştı ve onlara İstanbul’a gittiklerini akşam olunca babalarına söylemelerini tembih etti. Kapıdan çıkarırken bir daha o eve dönmeyeceklerinden emindiler. Uzun süren bir yolculuktan sonra nihayet İstanbul’a gelmişlerdi. Gerçekten içinde çok kolay kaybolabilecekleri kocaman bir şehirdi burası.

Topkapı tam bir mahşer yeri gibiydi hemen her ilden insan görmek mümkündü. O kadar çok insan vardı ki!Elindeki adres amcasına aitti iki saatlik bir indi bindi sonrası adrese ulaştılar. Kapıyı çaldıklarında amcası onu tanımakta zorlanmıştı ne de olsa son gördüğünde daha ilkokul beşe giden ufak bir çocuktu. Birkaç gün amcasında kaldı ve onların birkaç mahalle ötesinde kiralık bir ev buldular artık başlarını sokacakları sadece onlara ait bir yuvaları vardı. Geriye sadece iş aramak kalmıştı o konuda da amcası yardım edeceğine söz vermişti. İki hafta kadar sonra amcası ona bir taksicilik işi ayarladı zaten şoförlüğü vardı. İşe başladı yevmiye usulü çalışıyordu ama kazandığı ile geçinebiliyorlardı.

İki yılı askerde de geçmiş olsa altı yıldır evliyediler ve özellikle İstanbul’a geldikten sonra huzuru bulmuşlardı. Artık birbirlerine daha sıkı bir bağla bağlıydılar ve gerçekten de çok iyi birer eş olmuşlardı ve bu güzel evliliği süsleyecek

olan çocukları da yoldaydı. Birikmiş paraları vardı ve çocuk dünyaya gelmeden bir sürü hazırlık başlamıştı ilk aldıkları ise beşik olmuştu. Ardından daha büyük bir eve taşındılar ve 1977 yılının yazında bir erkek çocukları dünyaya geldi. Çocuk aileye şans da getirmişti. Yaver'in işleri gerçekten iyiye gidiyordu ve borca girip bir araba bile almıştı. Kendi arabasında taksicilik yapıyor, böylece hem istediği kadar çalışıyor hem de tüm kazandığı kendine kalıyordu. Ufaklık evin neşesi olmuştu. Artık başka bir çocuk istemiyorlardı. Her ikisi de çok kalabalık ailelerden geldikleri için tek çocuğu yeterli görüyorlardı. Tek bir amaçları vardı çocuklarını en iyi şekilde büyütüp, güzel bir gelecek sağlamak.

Ülkede işler hiç iyi gitmiyordu. Güven ortamı kalmamıştı ve özellikle de sokağa çıkma yasakları Yaver'in işini öldürmüştü. Diğer taraftan eşi evde yaptığı elişlerini tanıdıklarına satıp bir şekilde geçimlerine katkıda bulunuyordu. Darbe sonrası yavaş yavaş hayat normale dönmüş ve işler yoluna girmişti. Bu arada çocukları da ilkokula başlamıştı. En büyük hayali çocuğunun okumasıydı ve sınıfında ilk kurdeleyi oğlunun takmış olması bu hayalinin gerçekleşeceği ümidini arttırmıştı. Oğulları ilkokulu başarıyla bitirmiş ve ortaokula başlamışlardı. Karı koca kazandıklarıyla kendilerine küçük de olsa bir ev almışlardı. Dönüp geçmişe baktıklarında epey bir yol kat ettiklerini görmek her ikisine de gurur veriyordu. Ama en büyük gurur oğullarıydı.

Yaver taksisini satmış kendine bir dolmuş almıştı. Genelde hemşehrilerinin olduğu bir hatta dolmuşçuluğa başlamıştı.

Taksim ile Yeşilköy arasında her gün direksiyon sallıyordu. Taksicilikte bazı günler daha çok para kazandığı da oluyordu ama burada hemen hemen her gün aynı parayı kazanıyordu ve garanti müşterisi vardı. Aynı zamanda güzel bir arkadaş ortamı da vardı. Yıllar hızla ilerliyordu ve oğlu üniversite sınavlarına hazırlanıyordu. Onunla gerçekten gurur duyuyordu.

Hem lisedeki, hem de dershanedeki hocaları da ondan övgüyle bahsediyorlardı. Çalışkan olduğu kadar sosyal bir çocuktur. Etrafında bir çok arkadaşı vardı ama özellikle bir arkadaşını babası da çok seviyordu. Ortaokuldan beri arkadaşlıklar ve yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Haftada en az iki gün birbirlerinde kalırlardı. Oğlu bilgisayar mühendisi olmak istiyordu arkadaşının ideali ise doktor olmaktı. Her ikisi de ilk sınavdan çok iyi puanlar almışlardı. Artık üniversite sınavını bekliyorlardı.

Sınava bir ay kalmıştı. Bir akşam dershane çıkışı oğlu ve arkadaşı ara sokaklardan evlerine doğru giderken arkalarından birinin hırıltı gibi bir sesle kendilerine seslendiğini duydular. Önce hızlandılar fakat ses daha da yakınlaşmıştı. Arkalarına döndüklerinde bir adam elinde büyük bir bıçağı kendilerine doğru tutmuş bir halde üzerlerine doğru geliyordu.

Birbirlerine bakakaldılar ve aynı anda kaçmaya başladılar. Fakat arkalarındaki de süratle onları takip ediyordu. Panik halinde koşarlarken iyice kuytu bir yere gittiklerini fark et-

mediler bile. Bıçaklı adam kısık ve garip bir sesle üzerlerindeki paraları vermelerini istedi. Başka seçenekleri yoktu. İkisi de üzerlerindeki tüm parayı uzattılar.

Arkadaşı parayı uzatırken “Allah belanı versin Pislik!” diye mırıldandı fakat bunu bıçaklı adam da duymuştu. Hiçbir şey demeden bıçağını rasgele sallamaya başlamıştı. Bıçağın nereye ve kaç kere denk geldiğine hiç aldırmadan sadece gözlerinin içine bakıyordu. Aniden gülümsedi bıçağı birkaç kez daha salladı ve sonra ağlar gibi bir hareket yaparak hızla kaçmaya başladı. Çocuk kanlar içinde kalmıştı.

Acilen bir ambulans çağırdılar ve hastaneye gittiler. Yaver olup biteni duyduğunda hastaneye koşmuştu. Önce oğluna sarıldı. Çocuk sapsarı kesilmiş donuk gözlerle sadece yere bakıyordu. Babasının geldiğinin farkında bile değildi. Arkadaşının durumu çok kritikti ve zamana karşı bir yarış başlamıştı. Doktorlar yaşama ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemişlerdi. Tam yirmi iki bıçak darbesi almıştı ve bunların hepsi iç organlara da isabet etmişti. Göğüs bölgesine on üç darbe karın bölgesine ise dokuz darbe almıştı. Dört saatlik ümit dolu bir bekleyişten sonra acı haberi aldılar. Zamana karşı verilen savaş kaybedilmişti.

Oğlu en yakın arkadaşını kaybetmişti ama onun anısını her zaman yaşatacaktı. Onun en büyük idealini onun yerine gerçekleştirmek için tüm tercihlerini doktorluktan yana kullandı. Bu şartlar altında girdiği sınavın sonuçları açıklandığında büyük bir sevinç yaşadılar. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’ni ka-

zanmıştı kazanmıştı. İki sene hazırlık sınıfında kaybetmişti zaten bu yüzden artık sene kaybına hiç tahammülü yoktu. Yaver ve eşi buruk bir sevinç yaşadılar. Oğulları arkadaşının anısına doktorluğu tercih etmişti ve bu mesleği layığıyla yapacağından emindiler.

Uzunca bir zaman sade bir hayat yaşadılar oğulları artık son sınıfa gelmiş ve mezuniyet törenine az kalmıştı. Sıcak bir yaz günüydü Taksim'den yolcularını aldı ve hareket etti. Bir an önce dolmuşu diğer durakta bir arkadaşına emanet edip oğlunun mezuniyet törenine yetişmek istiyordu. Bu sebeple hareket ettiği andan itibaren çok hızlı gidiyordu. O güne kadar bir iki ufak tefek kaza dışında hiç kaza yapmamıştı. Ama o kadar hızlı gidiyordu ki sahil yoluna çıkıp transit yoldan Yedikule'deki ışıklara varması sadece bir iki dakika sürmüştü. Işıklara çok büyük hızla gelirken kırmızı ışıkta zor durmuştu. Bu aslında az sonra olacak kazanın sinyaliydi.

Ataköy'ü geçtikten sonra aniden aracın kontrolünü kaybetti ve tüm hızıyla önce orta şeritte giden bir arabaya çarptı ardından yan yatıp bir süre o şekilde sürüklendi. Ortalık bir anda cehennem yerine dönmüştü. En sonunda durduğunda yolu tamamen kapayacak şekilde yan yatmış şekilde buldu kendine. Sol kolunda büyük bir ağrı hissediyordu. İçerdekilerin kendisine ettiği küfürleri duyamayacak kadar ağrısı vardı. Son gördüğü kendisine uzanan bir çift el olmuştu.

Gözlerini açtığı anda hastanede olduğunu anladı. Karşısında oğlu ve eşi vardı. Kan kaybetmişti ama durumu iyiydi.

Yolculara ve diğer arabadan can kaybı olmamasına çok sevinmişti. Oğlunun töreni olduğunu hatırladı ama oğlu tören sırasında haber alıp hemen hastaneye koşmuştu. Yıllarca hayalini kurduğu oğlunun kep törenini kaza yüzünden kaçırmıştı ve hatta yine bu yüzden oğlunu bile bundan mahrum etmişti. İyice kendine geldiğinde oğluna sarılarak ondan özür diledi. Oğlu ise önemli olan senin yanında olmak diyordu. Ona baktığında hep şunu düşünüyordu, acaba insanı aileleri mi iyi yetiştirir yoksa herkesin doğuştan kendine özgü bir karakteri mi vardır?Cevabı ne olursa olsun onu kendisinin iyi yetiştirdiğinden emindi.

Üç ay dolmuşa binemedi alçılar çıktıktan sonra bir üç ay da korkusundan binemedi ama yavaş yavaş korkusunu yenmesi gerekiyordu. İstanbul'a geldikleri günden bu yana memleketlerine gitmemişlerdi. Annesi hala sağdı. İki kardeşi dışında diğer dokuz kardeşi de oradaydılar. Eşi de anne babasını çok özlemişti. Aradan otuz yıldan fazla bir süre geçmişti. Oğullarını da alıp bir haftalığına gitmeye karar verdiler.

Yazın başlarında işlerini ayarlayıp yola çıktılar. Ailece önce Gaziantep'e uçtular, orada bir gece kaldıktan sonra Mardin'e geçtiler. Şehir çok değişmişti. Yukarıda eski şehir tüm mirasıyla yerinde duruyordu fakat aşağıda çok güzel pırıl pırıl geniş caddeleriyle modern bir Mardin onları bekliyordu. İlk kez buluştukları yere gittiler. Yakalandıkları yerden geçtiler. Daha sonra yine aşağıya inip bir otele yerleştiler. Ne olursa olsun ailelerinde kalmak istemiyorlardı. Oğullarına çocukluklarının geçtiği yerleri birer birer anlattılar. Her ikisi de

bir haftalık süre içerisinde sadece iki kez ailelerine gittiler. İçlerinde zorla evlendirilmenin vermiş olduğu bir soğukluk vardı.

Mardin'den döndükten sonra oğulları tabip asteğmen olarak askere gitti. Bu ayrılık onlara çok koymuştu ama nasıl olsa çok yakında bir gün ayrılacaklardı. Oğulları muhtemelen askerden döndükten bir yıl kadar sonra evlenmenin planlarını yapıyordu. Onsuzluğa alışmaları gerçekten çok zor olmuştu. Her gün en az bir kere telefonla görüşmelerine rağmen yine de çok merak ediyorlardı. Zor da olsa bir yıl daha geçti ömürlerinden.

Oğulları üniversitenin hastanesinde genel cerrahi bölümünde başlamıştı. Geriye iki şey kalıyordu Yaver ve eşi için önce oğullarını evlendirmek ardından ise torunlarını görmek. Mardin'den dönerken önemli bir kararı daha yine beraber almışlardı. Oğulları evlendikten sonra memleketlerine dönüp karı koca emekli hayatı yaşayacaklardı. İstanbul dünyanın en güzel şehriydi belki de ama son nefeslerini mutlaka doğdukları topraklarda vermek istiyorlardı.

Eylül ayının ortalarına doğru yaklaşıyorlardı. Her zamanki gibi arkadaşlarıyla şakalaşmak yerine bu sefer sırasını beklerken direksiyon başındaydı. İçinde hiç sebepsiz kötü bir his vardı. Hayatını düşünüyordu. Henüz on bir yaşındayken çalışmaya başlamıştı. Otuz yıldan fazla bir süredir direksiyon sallamıştı. Kendisi için hiçbir şey yapmadığını düşündü. Önce annesi ve kardeşleri için çalışmıştı. Ardından daha

gençliğini yaşayamadan ilk tanıştığı kızla evlenmişti. Daha sonra oğlu dünyaya gelmişti ve bu sefer onun için yaşama-ya başlamıştı. Kendisi için yaptığı tek şeyin bazı akşamlar arkadaşlarıyla rakı muhabbeti olduğunu bilmek çok canını sıkıyordu. Hayatının ne kadar anlamsız olduğunu düşünürken sıra kendisine gelmişti. Artık bu işi de bırakmanın zamanı geldi diye düşünüyordu memleketinde yapacaklarını düşünürken.

Bölüm 9

Etrafını iyice inceledi, arabaya doğru yöneldi ve on beş saniye içinde kapıyı açmayı başardı. Sürücü koltuğuna oturmadan ansızın eğildi ve arabayı çalıştırdı. Bu sefer de 2003 model bir Renault Megane marka arabası olmuştu. Kumkapı'ya gidip felekten bir gece çalacaktı. Hareket ettiğinde dikiz aynasından kendisine doğru bağırarak koşan iki adam gördü hızını arttırdı ve hemen ara sokaklara dalıp izini kaybetti. Artık sahil yoluna çıkmıştı ve ardından gelen kimse yoktu...

Son anayasamız ile aynı yıl doğmuştu Ferruh. Kalabalık bir aile olarak boğazın sırtlarında bir gecekonuda yaşıyorlardı. Babası bir fabrikada işçi olarak çalışıyor annesi ise oturdukları yerin biraz daha altlarında yer alan lüks evlerde temizlik yaparak geçimlerini sağlıyorlardı. Her ikisinin de çalışmasına rağmen geçim sıkıntısı ve her türlü imkansızlıklarla boğuşuyorlardı. Evlerinde elektrik ve su yoktu, her akşam sadece tek bir yemek pişer yer sofrasında tüm aile fertleri aynı tencereden çalakaşık yemek yerlerdi. Buna rağmen tek tesellileri çocuklarının hepsinin sağlıklı olmalarıydı. Gerçekten de tüm imkansızlıklara inat her biri al yanaklı, gülbüz çocuklardı.

Ferruh böyle bir ortamda büyümüş ve ilkokul çağına gelmişti. Oturdukları yere en yakın okul beş kilometre uzakta bir ilkokuldu ve özellikle kışın o yolu ağabeyleri ve ablalarıyla beraber bin bir zorlukla çamurlara bata çıka kat ediyorlardı.

Mahallelerinde yol yoktu ve özellikle her yağmurdan sonra oluşan çamurlarla baş etmek adeta imkansızdı. Ferruh okula başlamasıyla beraber dünyayı yeniden keşfediyordu. O güne kadar gördüğü tek ışık kaynağı evlerindeki gaz lambasıyken ampul ile tanışmıştı. Sadece elma, portakal ve mandalinaların varlığından haberdarken derste yepyeni meyveleri öğrenmişti. Yeni dünyayı tanıdıkça kendi dünyasının aslında ne kadar küçük ve yetersiz olduğunu görmeye başlamıştı. Buna rağmen okulu bir oyun olarak görüyordu. Derslerinde pek başarılı olduğu söylenemezdi ama bunun sebebi sadece tembel olmasıydı. Okula sadece dışarıdaki dünyayı tanımak için gittiği söylenebilirdi.

Beşinci sınıfa başladığında hayatında önemli değişiklikler olmuştu. Oturdıkları yere elektrik, su ve yol gelmişti. Buna bağlı olarak da hayatlarına televizyon girmişti. Henüz elektrik gelmeden de okulda televizyonun ne olduğunu öğrenmişti ve en büyük hayali bir gün televizyon seyredabilmektir oysa seyredeceği televizyonun kaderini değiştireceğini asla bilemezdi. İlk televizyonlarını büyük bir heyecanla eve getirip kurmuşlardı. Annesinin temizlik yaptığı evlerden birinde yeni bir televizyon almışlar ve eskisini onlara hediye etmişlerdi. Belki de aile için tarihi bir gündü. Hep beraber televizyonun karşısına geçmişlerdi ve büyümüş gibi televizyon seyrediyorlardı. O gece evin tüm çocukları geç saate kadar televizyonun başından ayrılmadılar.

Televizyonda gördüğü dünya her geçen gün Ferruh'u rahatsız etmeye başlamıştı. Özellikle özel kanalda gördüğü

magazin programları ve reklamlar onu çok olumsuz etkiliyordu. Reklamlarda gördüğü her şeyi almak istiyor ama çoğunu alamayacağını bildiği için korkunç bir eziklik hissediyordu.

Yine bir akşam televizyonda magazin programı seyrederken olduğu yere çakılıp kaldı. Ekranda altı yaşında bir veledin doğum günü partisi vardı. Türkiye'nin tanınmış ailelerinden birinin oğlu için görkemli bir doğum günü partisi yapılmıştı. Çocuğa alınan hediyeler muhteşemdi beş katlı pasta, meyve suları, çikolatalar, palyaço gösterileri birbirinden güzel oyuncaklar karşısında şaşırmıştı. Kendi doğum günlerini hatırladı.

Her yıl doğum gününden en az iki hafta öncesinden merak içinde ne yapılacağını bekler ve her defasında hayal kırıklığına uğrardı. Tüm doğum günlerinde annesi onu bir kenara çeker ve durumları müsait olmadığı için hediye alamayacaklarını ama bir gün paraları olursa mutlaka en iyisini alacaklarını anlatır dururdu. Bu yüzden ekranda gördüğü manzara Ferruh'u altüst etmişti. Kendini eksik hissediyordu bir şeyler yapmak zorundaydı ve bunu en kısa sürede yapmalıydı ama ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Ertesi gün olup da okula gittiğinde kafasındaki tek düşünce televizyonda gördüğü çocuk gibi bir hayata sahip olmaktı. İlk ders arasında sınıfın çoğunluğu dışarı çıkmışken o düşünceli şekilde sınıfta kalmıştı. Sınıfta sadece o ve arka sıralarda birbiriyle konuşan üç beş tane arkadaşı vardı.

Öğretmenleri de dışarı çıkmıştı ve masasının üzerinde parlak deriden siyah çantasını bırakmıştı. Ferruh'un gözü çantaya takıldı beş on saniyelik bir kararsızlık anından sonra aniden yerinden kalktı ve arka sıradaki arkadaşlarını kontrol ederek öğretmenin masasına doğru yöneldi. Çok heyecanlanmıştı, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu, böyle bir heyecanı daha önce hiç yaşamamıştı. Çantanın fermuarı açıldı ve içinde en üstte para cüzdanı vardı. Bir hareketle çantayı aldı ve hemen oradan uzaklaşıp tuvalete girdi.

Hala çok heyecanlıydı ama bu seferki heyecan yakalanma korkusundan değil çantada kaç lira olduğunu merak ettiğindendi. Cüzdanı açtı ve içinde tam beş milyon olduğunu gördü. Bu para ile bir sürü çikolata, kola, meyve suyu, oyuncak alabilirdi. Hemen parayı cebine koydu ve tekrar sınıfa gitti. Sınıf biraz daha kalabalıktı ama öğretmenleri henüz gelmemişti masanın yakınından geçerken açık olan çantanın içine kimseye çaktırmadan cüzdanı bıraktı. Cebindeki elli milyonu düşünüyordu. Bir an önce dışarı çıkıp para harcamalıydı.

Hiç kimseye, kardeşlerine bile bu olaydan bahsetmemişti. On gün içinde parayı bitirmişti ama okul bu hırsızlık olayıyla çalkalanıyordu. Ferruh ise hiç umursamıyordu parası bitmişti ve yeniden paraya ihtiyacı vardı bunun için çok fazla beklemedi ertesi hafta beden eğitimi dersinde herkes bahçedeyken tekrar sınıfa girdi ve bütün arkadaşlarının eşyalarını karıştırmaya başladı. On dakika içinde tam on beş milyonu olmuştu. Bu şekilde para sahibi olmak çok hoşuna

gitmişti fakat öğretmeni onun derse katılmadığını görmüştü. Ders bitip de herkes tekrar giyindiğinde okul bir kez daha hırsızlık olayıyla çalkalandı. Artık tüm şüpheler Ferruh'un üzerindeydi. Bu olaydan sonra öğretmen Ferruh'u yanına çağırdı ve ceplerini kontrol edip çalınan paraları buldu. Artık okuldan ayrılma vakti gelmişti. Okul ailesini çağırmış fakat ailesinin bu olaydan hiçbir zaman haberi olmamıştı. Ferruh ise okuldan atılmıştı. Her sabah okula gider gibi evden çıkıyor ama asla okula gitmiyordu. Zaten içinde okula gitmek diye bir istek de yoktu. Kolay para kazanmak çok eğlenceliydi.

Geçen üç sene içinde iyice azıtmıştı. Artık başkalarının cüzdanını çalmayı bırakmış evlere arabalara dadanmıştı. Henüz on üç yaşındaydı ve çok parası vardı. Kendisi gibi hırsızlık yapan bir arkadaşının evine yerleşmişti. Ailesi ise ondan çoktan umudu kesmişti. On dört yaşına geldiğinde ilk kez polisle tanıştı. Kırmızı ışıkta duran bir arabanın kapısını açıp kadın sürücünün çantasını alarak kaçmaya başlamış ama tesadüfen oradan geçen bir sivil polise yakalanmıştı. O geceyi karakolda geçirdi ve eşek sudan gelene kadar dayak yedi. Acıdan bayılmıştı. Sabah olduğunda ise yaşı küçük olduğundan salıverildi. Bu onun ilk karakol macerasıydı ama asla son olmayacaktı.

Yıllar çabuk geçmiş ve on sekizinde bir delikanlı olmuştu. Artık tek başına yaşıyordu. Tarlabası'nda eski bir ev kiralamıştı. Gece geç vakitlere kadar içiyor öğlene doğru uyanıyor ve piyasaya çıkıyordu. Kalabalık yerleri geziyor ve

avını beklemeye başlıyordu. Hırsızlık yaparken belli kriterleri vardı. Bir kere asla fakirlerden çalmazdı. Bu da onun vicdanını rahatlatıyordu. Araba hırsızlığı yaparken son model ve pahalı arabaları tercih ederdi. Eğer kapkaç yapacaksa iyi giyimli ama fiziksel olarak güçlü olmayanları seçerdi. Genelde avları iyi geçiyordu ama bazen sert kayalara çarptığı da oluyordu. Bir keresinde çok iyi giyimli, alımlı bir bayanın çantasını kapmaya çalışırken kadının ani bir hareketle ağzının içinden çıkardığı bir jiletin kurbanı olmuştu. Bu olayın izini ömür boyu sağ el bileğinin üstünde taşıyacaktı.

Yaşadıkları yüzünden hırsızlığı meslek olarak görüyordu, bu onun hayatının mesleğiydi. Çok ender de olsa daha düzgün bir hayat yaşayabilir miyim diye sorguluyor ama her defasında bunun imkansız olduğuna karar veriyordu. Allah Baba onu hırsız olarak yaratmıştı ve cezasını mutlaka çekecekti ama bundan hiç korkmuyordu. Hem asla fakir insanların mağdur etmemişti. Oysa zengin piçlerinin hepsinin kanını emiyordu ve daha da emecekti.

Bu düşüncelerle yürürken kalabalıkta yeni avını belirledi. Altmış yaşlarında bir kadın birçok genç kızdan daha alımlı bir kıyafetle kalçasını belli bir ritimle kıvrarak yürüyordu. Ferruh'un zenginlere karşı olan nefreti avlanan bir yırtıcı hayvanın içgüdüleri gibi işliyordu. Bıkmadan kadını elli dakika takip etti. Girdiği her mağazadan bir poşetle çıkıyordu. Poşetler iyice çoğalmıştı ve harekete geçme vakti gelmişti. Çanta kadının omzunda asılı duruyordu ve her iki elinde de en az üçer poşet vardı. Odakule'den geçip muhtemelen arka

tarafından taksiye binecekti. Takip devam ediyordu. En sonunda tam da tahmin ettiği gibi kadın elini kaldırarak bir taksi çağırırdı o anda Ferruh koşmaya başladı ve olanca hızıyla kadına çarptı. Poşetler ve kadın ayrı yönlere devrilmişti. Taksici kadına toparlanması için yardım ederken Ferruh çanta ile beraber çoktan İstiklal caddesine doğru çıkmıştı.

Zamanla Beyoğlu bölgesi çok daha sıkı kontrol edilmeye başladı. Artık eskisi gibi hele kalabalık içinde kapkaç yapmak imkansız bir hal almıştı. Gelişen teknoloji sayesinde ise araba hırsızlığı yapmak da zorlaşmıştı. Taktik değiştirmesi gerekiyordu. Yeni geçim kaynağı gasp olmuştu. Bunun için karanlık ve ıssız sokakları tercih ediyordu. Elindeki bıçak ile avlarının yanına yaklaşıyor önce hayvanımsı hırıltılar çıkartarak onları korkutuyor ve etrafta kimse yokken bıçağını çekip üzerlerinde ne kadar para varsa vermelerini istiyordu.

Özellikle kadınların çığlık sesi çok hoşuna gidiyordu. O güne kadar çok hayat kadınıyla beraber olmuştu ama onun aradığı bu değildi. Gerçekten onunla onu beğendiği için beraber olacak bir kadını çok arzuluyor, belki de bu sebeple kadınların attığı çığlıklar onda cinsel bir zevk veriyordu. Bir çok insanı gasp etmişti. Bazılarının bıçağı görünce dili tutuluyor, bazıları anlamsız çığlıklar atıyordu. Hatta bayılanlar bile olmuştu fakat kimse ona karşı koymamıştı bu da onun kendisini çok güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Çok sık gasp yapmıyordu çünkü işsiz ve sabıkalı olduğu için çok fazla para harcayıp dikkat çekmek istemiyordu.

Çaldığı paraların çoğunu gece hayatında harcıyordu. Parası tükenmeye yüz tuttuğu anda yeni bir kurban seçiyordu. Yine parasız kalmıştı ve günlerdir zengin mahallelerinde uygun ortamı bulamamıştı. Gözü dönmüştü artık ve rasgele bir sokağa girdi önünde iki tane genç yürüyordu. İkisinin de elinde klasör vardı belli ki dershaneye gidiyordu bu zengin piçleri. Sessizce arkalarından yürümeye başladı.

Önce hırıldamaya başladı, veletler sesi duyup hızlanmaya başlamışlardı. Ardından yanlarına yaklaşıp bıçağını çekti. İkisi birden koşmaya başlamıştı o da peşlerinden. Avları bilinçsiz bir şekilde daha da ıssız bir yere girmişlerdi. Sıcak temas sağlanmıştı. Derhal bütün paralarını vermelerini istediler. İkisi de ceplerindeki tüm parayı ve cüzdanlarını çıkarttılar. Fakat içlerinden biri “Allah belanı versin Pislik!” diye mırıldandığında Ferruh’ta film kopmuştu.

O ana kadar hiç kimseden böyle bir tepki almamıştı. O çok güçlü biriydi ve kimse ona karşı koyamazdı. Elindeki bıçağı rasgele sallamaya başladı. Bıçağın her hareketinde karşısındaki çocuğun gözlerinin içine bakıyordu. Ona yalvarır gibi bakan şaşkın gözler her darbeye küçülüyordu sanki. Ellerine kan bulaşmıştı ve kanın sıcaklığını hissediyordu. Çığlıklar, evlerinin penceresinden bağırانların sesleri yardım çağrıları gitgide azalıyordu sanki. Artık elleri yorulmuştu. Ona pislik diyen ise artık tamamen hareketsiz uzanıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek olay yerinden hızla uzaklaşmaya başladı.

Bu olayın üzerinden çok geçmeden yakalandı. Bıçakladığı gencin öldüğünü öğrenmişti. Karakolda ifadesini aldılar tutuklayıp hapse gönderdiler. Islahevine girdiğinde suratı tanınmayacak durumdaydı. Karakolda geçirdiği gece boyunca aralıksız dayak yemişti. Dayak yerken bile gözünün önüne ölen gencin son bakışları geliyordu. Hırsızdı, gaspçıydı ve artık katildi. Muhtemelen uzun yıllar boyunca hapiste kalacağına farkındaydı. Ama en önemlisi hiçbir zaman o gencin son bakışlarını unutamayacaktı

Islahevinde hayat bambaşkaydı. On altı kişilik bir koğuştaydı ve birçoğu yaş olarak ondan büyüktü. Fakat katil olduğu için diğer adi suçlulara göre forsu vardı. Orada bambaşka kurallar vardı. Her koğuşun bir reisi vardı ve onun izni olmadan çay bile içmek imkansızdı. Günde sadece 2 saat avluya çıkabiliyorlardı. Ziyaret kavramının Ferruh için hiçbir önemi yoktu çünkü onu kimsenin görmeye gelmeyeceğini zaten biliyordu. Kendini ilk defa bu kadar yalnız ve çaresiz hissediyordu. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Mahkemesi devam ediyordu ve en büyük lüksü mahkemeye götürüldüğü aracın küçük penceresinden şehri ve gökyüzünü seyretmekti.

İçeri girdiğinin üzerinden on beş ay geçmişti ki mahkeme sonuçlandı. Tahmin ettiği gibi suçlu bulunmuştu. Toplam on sekiz yılını burada geçirecekti. Bu kadar fazlasını beklemiyordu ve büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Psikolojisi bozulmuştu ve iyice içine kapanık biri olmuştu. Kimseyle konuşmadan haftalar geçirdiği bile oluyordu. Bir keresinde

intihar etmeye bile kalkıştı fakat başarısız oldu ve yediği dayak ile yetinmek zorunda kaldı. Dengesiz hırçın biri olmuştu her gece yattığında gözlerini kapatmaktan korkar olmuştu çünkü her defasında kanlar içinde kalan o genci görüyordu. İçerideki arkadaşlarının ziyaretçilerini hatta hayallerini bile kıskanıyordu, kuracak en ufak bir hayali dahi yoktu. Sadece bu karabasanlardan kurtulmak istiyordu.

En büyük eğlenceleri ve onları dışarıya bağlayan tek şey televizyonu. Onu da ancak belli saatlerde seyredebiliyordu. Her akşam haber bültenlerini seyrederdlerdi. Dışarıda değişen hiçbir şey olmadığını düşünüp bazen hapiste kendini şanslı sayanlar bile vardı. Trafik kazaları, cinayetler, depremler, felaketlerle önce moraller alt üst olur ardından gelen magazin haberleriyle asılan suratlar gülmeye başladılar. Ama Ferruh'ta en ufak bir mimik değişimi bile yoktu.

On altı yaşındayken işlediği cinayetten sonra ömür boyu unutamayacağı bir şey daha yaşadı. Sıcak bir ağustos gecesi sabaha karşı ani bir sarsıntıyla uyanmıştı, yattığı ranza önce sağa sola ardından şiddetli bir şekilde aşağı yukarı doğru sallanmaya başlamıştı. Etraftan haykırınların, yüksek sesle dua edenlerin sesleri duyuluyordu. Tüm koşullarda bir panik havası vardı. Ferruh korkudan kaskatı kesilmişti. Uzun zamandır ilk defa annesini özlemişti, eğer onun yanında olsaydı sarılır ve korkusunu bir nebze de olsa yenerdi. Ama orada onlarca insanın arasında yapayalnızdı. Yaklaşık bir dakika ona upuzun bir yıl gibi geldi. Deprem kesildikten sonra artık onun da hayalleri vardı. Ailesini ziyaret edecekti,

yıllarca onları suçlamıştı hele hapiste geçirdiği iki senede ziyaretlerine hiç gelmediler diye nefret ettiği anlar olmuştu ama en nihayetinde onları kendisi bırakıp gitmişti.

Ev adreslerini hatırladığı kadarıyla bir mektup yazıp göndermişti ailesine, onlardan özür dileyen bir mektup. Hayallerini paylaşmıştı, korkularını ve pişmanlıklarını... Onlardan kendisini ziyarete gelmelerini istemişti yalvararak. Bir buçuk ay kadar sonra ilk defa gardiyandan “Ferruh, mektubun var” sözlerini duyduğunda neredeyse bayılacaktı. Mektubu aldığı anda elleri titriyordu. Gönderen annesiydi, sevinçle mektubu açıp okumaya başladı fakat bu sevinç çok uzun sürmedi. Babası bir yıl önce ölmüştü ve annesi çocuklarıyla beraber maddi olarak kötü bir durumdaydı. Mektubu ve annesinin çaresizliğini okudukça yumruklarını sıkıyor ve bir boğa gibi burnundan soluyordu. Annesinin ona ihtiyacı vardı en azından sadece birkaç saatliğine dışarı çıkabilmeyi o kadar çok istemişti ki...

Aradan çok değil bir yıl geçmişti ki annesinin de ölüm haberini almıştı hem de çok dramatik bir şekilde. Her zaman olduğu gibi akşam televizyon seyrediyorlardı yine ana haber bülteni açıktı ve hepsi televizyonun karşısına geçmiş şursuzca bakıyorlardı. Onlar için haberlerin pek de önemi olduğu söylenemezdi ama ekran karşısında zaman çok hızlı geçiyordu bu da seyir için en önemli sebepti. Ferruh da koyun gibi boş gözlerle ekrana bakarken sıradaki haberle beraber aniden ayağa kalkıp televizyona doğru yanaşmaya başladı. Diğerleri televizyonu bırakmış ona bakakalmışlardı. Annesi

ve ablası trende gasp edilmiş ve ardından da kapıdan dışarı atılmışlardı. Ablası olayı birkaç kırıkla atlatırken annesi tren ile peron arasına sıkışıp paramparça olarak can vermişti. Ferruh kendinden geçmişti gözlerini açtığında kendisini revirde buldu. Annesine kavuşmadan rahmetli olmuştu. Yani onu asla göremeyecekti. Bunu yapanların insan olamayacağı düşünürken kendi işlediği cinayet aklına geldi. Tekrar sinir krizi geçirdi. Birkaç haftası sakinleştirici ilaçlarla revirde geçti. Ağır bir travma geçiriyordu, kendisinin izlediği yol annesinin ölümüne sebep olmuştu ve bundan tamamen kendini sorumlu tutuyordu. Bu pis yerden bir gün olgun bir erkek olarak çıkacaktı ve tertemiz bir hayata başlayacaktı. Zaman acı veya tatlı bir şekilde akıp gidiyordu.

Koğuştta hummalı bir çalışma vardı, o gece 2000 yılına gireceklerdi. Gardiyanların da izniyle koğuşlarını süslemişlerdi. Dışarıdan içecek ve pasta da getirmişlerdi. Yeni binyılın kendilerine ne getireceğinden asla habersiz sabaha karşı üçe kadar eğlendiler. Ferruh da o yıl on sekiz yaşına girecekti. On sekiz yıllık hayatına ne kadar da çok şey sığdırmıştı. Girdiği yolun mutlaka bir dönüşü olacağını düşündü. Hayatın ince bir ayarı vardı o ayar bir kere bozuldu mu tamir etmek gitgide zorlaşıyordu. On sekiz yılın dört yılı hırsızlıkla neredeyse dört yılı da hapiste geçmişti ve daha geçireceği on dört yıl vardı. En azından o öyle düşünecekti, yine bir haber bültenine kadar.

Haber saati yine herkes toplanmıştı ekran başına. İyi akşamlar dileğiyle açıldı haber bülteni ve daha ilk haberle birlikte

içeride kıyamet kopmuştu sanki. Hükümet af için çalışmalara başlamıştı. Tarifi imkansız bir sevinç vardı içeride. Duyan geliyordu. Birbirine sarılıp ağlayanlar, dua edenler, olduğu yerde donakalanlar, sevinçten anlamsız hareketler yapanlar, herkes farklı bir tepki gösterse de ortak olan sevinçleriydi. Af haberi onlar için umut demekti, özgürlük demekti.

Ve aralık ayında beklenen gerçekleşti numarasını asla unutamayacakları 4616 sayılı af yasası ile hepsi serbest kalacaktı. Ertesi yılın başlarında tahliyeler gerçekleşecekti. Kimse bu olanlara anlam veremiyordu ama bir mucize olmuştu ve tadını çıkarıyorlardı. Bir kez de olsa şans yüzlerine gülmüştü.

Ve nihayet Ferruh bir kış günü özgürlüğüne kavuştu. Artık geçmişi silmek ve her şeye yeniden başlamak istiyordu. "Keşke annem, babam yaşasaydı." diye söyleniyordu. Üzerinde çok az parası vardı ama yakalanmadan önce beraber kaldığı arkadaşına uğrayacaktı. Kaldıkları eve gittiğinde arkadaşının oradan çoktan taşındığını öğrendi. Daha önce hırsızlıkla elde ettiği paralar da arkadaşındaydı. Onu mutlaka bulması gerekiyordu. Bulabileceği yerleri çok iyi biliyordu.

Üçüncü denemesinde bir pavyonda onu gördü. Açıkçası arkadaşısı onu gördüğüne pek de sevinmemişti. Biraz sohbetten sonra konuyu daha fazla uzatmadan parasını istedi. Adam paranın bir kısmını çoktan harcamıştı ama en azından ona verecek parası vardı. O gece hapisanede geçen yılların

acıasını çıkartırcasına, sabahın ilk ışıklarına kadar eğlendi. Sonradan arkadaşının yeni evine geçtiler. Güzel bir uykudan sonra parasını da alarak arkadaşıyla vedalaştı.

Artık mutlaka bir iş bulup çalışması lazımdı. En az bir yıl idare edebilecek kadar parası vardı ama sonrasını düşündükçe içini bir huzursuzluk kaplıyordu. Sekiz ay boyunca iş aradı fakat bu sefer de karşısında sabıka ve diploma engeli vardı. Hem sabıkalı hem de ilkokul mezunu bile olmayan biri için iş bulmak gerçekten çok zordu.

Endişelenmeye başladığı sırada bir balıkçının yanında iş buldu. Fakat orada da işler iyi gitmedi. Çok fazla para kazanamıyordu ve anlaştığı paranın sadece bir kısmını alabilmişti. Fazla dayanamadı ve oradan ayrıldı. Ama ayrılırken kasadan biraz para almayı da ihmal etmemişti. Ok yaydan çıkmıştı bir kere ve artık geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. Kısa süre sonra tekrar hırsız kimliğine bürünmüştü. "Belki de bu benim kaderim" diye düşünüyordu. En ufak bir vicdani rahatsızlık duymuyordu.

Ferruh yirmi beş yaşındaydı fakat onu görenler en az kırk yaşlarında olduğunu zannedebilirdi. Geçen yıllar onu gerçekten çok yıpratmıştı. Katil, gaspçı, dolandırıcı, hırsız gibi sıfatlarına uzun zamandır asker kaçağı da eklenmişti. Hayatı kaçmakla ve suçla geçmişti. Hapisten çıktığından beri hemen hemen bütün ülkeyi baştan aşağı dolaşmıştı. Her gittiği yerde kısa bir süre kalıyor, ardından başka bir ile geçiyordu. Gece hayatına çok düşküdü ve artık sadece alkol değil hap

veya uyuşturucu da kullanmaya başlamıştı. O sene yaz aylarını güneyde geçirmişti. Turistlerden daha fazla iş çıkartıyordu. Eylül gibi İstanbul'a geri döndü.

Birkaç günü tatile ayırdı. Sahte bir kimlikle Sultanahmet'te bir otelde kaldı. Hayatında ilk defa Topkapı Müzesi'ne gitti. Özellikle hazine dairesine hayran kalmıştı, elmas ve zümrütlerle dolu o odada saatlerce kalabilirdi. Bu muhteşem zenginlik başını döndürmüştü. Bir gün mutlaka çok zengin olacaktı ve belki de o zaman bu hayatı bırakabilirdi. Hayallere daldı, zengindi, kendi işini yapıyordu. Güzel bir karısı iki tane çocuğu vardı. Özel şoför ile işe gidip geliyordu. Gülümsedi, belki de bir gün tüm bunlara sahip olacaktı.

Yaklaşık on gün kadar kaldıktan sonra artık başka bir şehre gitme vakti gelmişti. Sabıkalıydı ve aranıyordu. Aynı şehirde fazla kalırsa yakalanabilirdi ve buna asla tahammülü yoktu. O gece bu şehirdeki son gecesini de geçirip yine başka bir şehre doğru sürüklenecekti. Belki de çok uzun bir süre doğduğu bu güzel şehir göremeyecekti. Öncelikle bir arabaya ihtiyacı vardı, bunu nasıl temin edeceğini ise çok iyi biliyordu. Tenha bir sokak bulacak ve orada beğendiği, dikkat çekmeyecek bir araba çalacaktı. Biraz yürüdüktan sonra tam da işine uygun, تنها bir sokak gördü ve sakin adımlarla sokağa girdi.

Bölüm 10

Yedi yolcu ve bir sürücüyle beraber Taksim-Yeşilköy dolmuşu hareket etmişti. Yaver'in aklında bir an evvel yolcuları sepetleyip evine gitmek vardı. Aksaray'ı geçtikten sonra trafiğin rahatladığını görünce derin bir nefes aldı ve ortadaki transit yoldan sahil yoluna giriş yaptı.. Yaver'in hemen yanında, ön koltukta ise Ezgi oturmaktaydı. Koltukla adeta bütünleşmiş gibiydi. Arkada bir sürü insan oturuyordu ve eğer içlerinden biri bile onu tanıyacak olsa başına gelecek abuklukları düşündü. Saçma sapan sorular, imza istekleri, beraber resim çektirmeler... Bunları düşündükçe koltuğa daha fazla gömülmeye başladı.

Hemen arkalarında ise bir kız ve bir erkek oturuyordu. Her ikisi de oturdukları yerden dikiz aynasına baktıkları zaman birbirlerini görüyorlardı. Sibel yanında oturan çocuğa karşı sebepsiz bir ilgi duymuştu. Evet birazdan sevgilisi ile buluşacaktı ama onu hiç görmemişti, oysa yanındaki çocuğu görebiliyor ve hatta virajlara girdikleri zaman kolları temas ediyordu. Bu bile onda aşırı bir heyecan uyandırmaya yetmişti. Diğer taraftan Orkun da yanında oturan kıza karşı hiç de normal olmayan şeyler hissettiğini düşünüyordu. Neredeyse yola çıktıklarından beri her ikisi de gözünü ay-nadan, yani birbirlerinden alamıyorlardı.

En arka sol köşede Dilek oturuyordu, durgun bir hali vardı. Belli ki işler onun için hiç de iyi gitmiyordu. Tüm dalgınlığına rağmen hemen önünde oturan genç kızın gözleriyle

süzme yi ihmal etmedi. Hemen yanında Kadri oturuyordu, hayattan hiçbir beklentisi kalmamıştı. Etrafında ne olup bittiğinin farkında bile değildi. O andaki tek düşüncesi çocuklarını görmek ve onlara sarılmaktı, belki de bu bir veda olacaktı. Hem çocuklarına hem de hayata. Sonrası onun için kapkaranlıktı ve bunun daha fazla devam etmesini istemiyordu.

Sağında oturan Mehmet ise yerinde oturamayacak kadar heyecanlıydı, aklında sadece iki şey vardı. Biri henüz birkaç günlük bebeği, diğeri ise askerlikti. İlki içinin mutlulukla dolmasını sağlarken diğeri müthiş bir endişe veriyordu. Yakalanmak demek onun için hayatından bir sürenin daha yitip gitmesi anlamına geliyordu. En arka sağda ise gözlelerinden yaşlar süzülürken aynı zamanda da gülümseyen Ludmila oturuyordu. Dengesi alt üst olmuştu ve artık bir an önce ülkesine gitmek istiyordu.

Aynı anda Florya sahilinde bir kovalamaca yaşanıyor. Ferruh bu sefer faka basmıştı. Arkasından gelenler polisti ve amansız bir takip başlamıştı. Ferruh sokak aralarında tam gaz kaçıyor ama peşindekilerin de onu bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi. Hızlı bir şekilde düşünürken, Galleria'nın arkasına doğru gidip orada aracı terk edip alışveriş merkezinin içinde izini kaybettirme planında karar kıldı. Evet, en mantıklısı buydu. Florya'dan sahil yoluna doğru çıktı. Dörtlülerini yakmış korna çalarak büyük bir süratle ilerliyordu. Artık Galleria sapağına gelmişti ki orada bekleyen polis ekibini görmesiyle beraber artık panik olmaya başla-

mıştı. Planı değişmek zorunda kalmıştı ve mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu. Dikiz aynasında kendisini kovalayan polis ekibinin plakası bile çok net görölüyordu. Artık yakalanabileceği korkusu arabayı kontrollü bir şekilde kullanmasını engellemeye başlamıştı.

Üç şeritli yol biraz ileride iki şeride düşüyordu ve trafik de o bölgede sıkışmıştı. Transit yol ise o saatlerde karşı yöne aitti. Ferruh aniden frene bastı ve araç kontrolsüz bir şekilde kaymaya başladı. Birden karşısında sarı renkli bir araç gördü o kısacık sürede aklından birçok şey geçmişti. Bahtsızlığını düşünmüştü, artık yolun sonuna geldiğini, şu kısacık hayat birçok uğursuzlukla geçmişti katil ve hırsız pisliğin tekiydi. Ve keşkeler başladı yolun sonuna geldiğini hissettiği o anda, o kadar çok keşkesi vardı ki hepsini o ana sığdırması imkansızdı.

Dolmuş transit yolun sonuna gelmişti. Yaver sol şeritten süratli bir şekilde ilerlerken ters giden bir şeyler olduğunu sezmişti. Birden fazla siren sesi duyuluyordu, bu yüzden hızını düşürdü. Ve o anda karşı şeritten kontrolsüz bir şekilde üzerine gelen aracı gördü. Can havliyle “Dikkat!” diye bağırdığında artık her şey için çok geçti. Büyük bir gürültü koptu. Her iki aracın da parçaları çok büyük bir gürültü ile kopmuş ve etrafa saçılmıştı. Ortalık mahşer yerine dönmüştü. Ve tüm bunlar saniyeden daha kısa bir sürede gerçekleşmişti.

Çarpışmadan sonra dolmuş ters dönmüştü, tekerlekleri hala dönüyordu. Diğer araç ise dolmuşun altına sıkışmıştı.

Herkes büyük bir şok içindeydi. Yaver olduğu yerde sıkışmıştı ve kımıldayamıyordu. Daha önce de kaza yapmıştı ama kendisini ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Gözleri kararmaya başladı, hemen ardından sesler, çığlıklar birbirine karışmaya ve boğuk duyulmaya başlamıştı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu, güçlü olmak kendini bırakmamak için birazcık gayret etmek istedi. Bu onun son seferi olacaktı tam da artık hayatını yaşamaya karar verdiği anda bunca yıl çektiği çilelerden sonra eğer ölecekse bu çok büyük haksızlık olurdu. Bunları düşünürken önce duyduğu sesler yok oldu ardından da bir karanlık çöktü.

Ezgi ise çarpışmanın şiddetiyle camdan fırlamıştı. Sol yanığının üstünde yüzü asfalta dönük şekilde uzanmıştı. Sadece sağ gözü ile gördüğü tek şey asfalt ve üzerinde birikmeye başlayan kandı. Bu kanın kendi kanı olduğunu biliyordu. Sol kolunu ve kafasını kımıldatamıyordu. Büyük bir acı çekiyordu. Sol omzunda korkunç bir ağrı vardı ve yüzünde kesikler olduğunu hissediyordu. Birinin “Aaa bu yerde yatan şu meşhur Ezgi değil mi?” dediğini duydu. Sesler artmaya başladı nefes almakta güçlük çekiyordu. Her yanı uyuşmaya başlamıştı. Bir süre sonra kendisine doğru yaklaşan bir çift ayakkabı gördü.

Sibel olup bitenlerden sonra kendisini yanında oturan çocuğun kollarında bulmuştu. Sebebinin bilmiyordu fakat şoförün dikkat diye bağırmasından sonra yanındaki çocuk ona sıkı bir şekilde sarılmıştı ve çarpmanın etkisi ile ikisi birden yere

yuvarlanmıştı. Sağ bacağını kımıldatamıyordu büyük bir ihtimalle kırılmıştı. Hemen dönüp yanındakine baktı. Hala ona sarılıyordu ancak gözleri kapalıydı. Büyük bir panikle yüzünü iki eliyle kavradı. Kafasından kan geliyordu.

- Lütfen yardım edin ölmek üzere! diye bağırdı, bir taraftan da ağlıyordu.

Orkun, kaza olacağını hissetmiş ve şoför henüz bağırmadan önce bilinçsiz bir şekilde yanındaki kızın kafasını göğsüne doğru bastırılmış ve o şekilde çarpışmışlardı. Orkun'un kafasına bir şey çarpmıştı, midesi bulanıyordu ve gözlerini açamıyordu. Fakat net bir şekilde duyabiliyordu. Kızın kendisi için endişelendiğini ve yardım istediğini de duymuştu ancak tüm gayretine rağmen ona "Merak etme" diyemedi. Zaten birkaç dakika sonra hiçbir şey duymamaya başlamıştı.

Dilek ters dönen araçta kafasını cama çarpmıştı. Son hatırladığı büyük bir gürültü ve kafasının sola doğru çarpmasıydı. Dilek'in vücudunda herhangi bir tepki yoktu. Kadri yanındaki kadının öldüğünü zannediyordu. Kendisine çok bir şey olmamıştı. Kazadan hemen önce dalmıştı ve rüyasında rahmetli sevgilisini görmüştü. İlk buluştukları yerdeydiler ve tam ona kavuşacakken birden bire büyük bir gürültü ve ardından kendisini ters dönmüş bir şekilde dolmuşun içinde buluvermişti. Yanında tepkisiz yatan kadına baktı ve kendisinin neden onun yerinde olmadığını düşündü. Ölmek onun için kavuşmak demektir ama inadına sapaşğlandı. Kendi imkanıyla sürünerek de olsa dışarı çıkmayı başardı.

Mehmet de şanslılardandı. Birçok yerinde yara bere olsa da çok şiddetli bir darbe almamıştı ve kırık çıkığı yoktu. Ama yakalanma korkusu onu her türlü darbeden daha fazla etkiliyordu. Ludmila da büyük acılar içindeydi bilinci yerindeydi fakat kollarını da bacaklarını da kımıldatamıyordu. Bu haliyle ülkesine gitmesinin imkansız olduğunu düşünüyor ve kıpırdatamadığı elleriyle her yere vurmak bir şeyleri parçalamak istiyordu. Ama yapamıyordu.

Ferruh acı ve çaresizlik içindeydi. Aracın sağ tarafı tamamen yok olmuştu. Son anda refleks olarak direksiyonu sola doğru kırıp çarpışmayı sağ taraftan yapmasaydı asla hayatta olamayacağını düşündü. Diğer taraftan da hayatta olmanın ne ifade ettiğini düşündü. Araçtan birilerinin yardımı olmadan çıkması imkansızdı. Ne yazık ki yardım edecek olanlar ise onu kodese yollayacak olanlardı aynı zamanda. Beklemeye başladı, bir taraftan karşı araçta kimseye bir şey olmaması için dua ediyordu. Ama bunu vicdanı sızladığından değil cezası artmasın diye yapıyordu.

Kazadan on beş dakika sonra olay yerinde birikmiş yüzlerce kişi, altı polis ekibi, itfaiye ve dört ambulans vardı. Yerde yatan Ezgi ilk ambulansla kaldırıldı, ardından dolmuştan çıkarılan Dilek ve Ludmila diğer ambulanslara bindirildi. Dördüncü ambulansa Orkun bindirildi, Sibel'in gözyaşları arasında. Sibel ise polis otosuyla hastaneye götürüldü. Ferruh ve Yaver için itfaiye devreye girdi. Öncelikle demir yığınlarının kesilmesi gerekiyordu. Yirmi dakikalık bir işlemden sonra Yaver de sonradan gelen ambulansa bindirildi.

Çok kan kaybetmişti. On dakika kadar sonra ise Ferruh iki polis nezaretinde başka bir ambulansa bindirildi.

Polis kazayı ufak tefek sıyrıklarla atlatan Kadri'nin ifadesini alıyordu. O sırada Atatürk havalimanında, herkesin dönüp baktığı üstü başı tozlu ve yırtıklarla dolu bir genç check-in yaptırıyordu.

Bölüm 11

Kazanın üzerinden tam on yıl geçti. O kazayı paylaşan dokuz kişi de bir daha birbirlerini görmedi. Ancak hayatlarının sonuna kadar da o kazayı unutmadılar. Bu on yılın sonunda herkesin hayatı tekrar değişmişti.

Orkun 28 yaşında başarılı bir işadamıydı. Ailesi ile olan problemlerini kazadan sonra hızlı bir şekilde çözmüştü. Kaza tüm ailenin kenetlenmesine neden olmuştu. Sibel'i hiçbir zaman unutmadı ama onu tekrar bulmak için de hiç çaba sarf etmedi. Kazadan beş altı ay kadar sonra onunla son internet yazışmasında dolmuşta yanında oturan kızın o olduğunu öğrenmişti. Buna rağmen her ikisi de kaderin eğer gerekirse onları tekrar karşılaştıracığına inanarak yollarına ayrı ayrı devam etme kararı almışlardı.

Geçen on yıl boyunca karşısına bir çok kız çıkmış ama hiçbirisi o sadece bir kere gördüğü kızın yaşattığı duygu yoğunluğunu yaşattıramamıştı . Zaten bunu da beklemiyordu. Artık tek amacı ailesi ile birlikte huzurlu bir hayat geçirmek ve işinde başarılı olmaktı. Aşk hayatı ile ilgili ise en ufak bir planı veya umudu yoktu. O sadece bir kişiye aşık ve bu ölene kadar değişmeyecekti.

Sibel 34 yaşına gelmişti, evli ve bir çocuk annesiydi. Lyon'da yaşıyordu. Eşi Fransızdı fakat o da evli olmasına rağmen hala ilk aşkını, büyük aşkını unutamamıştı. Evet eşi gerçekten iyi biriydi ama biraz da hayat şartları onu bu ev-

liliğe zorlamıştı. Türkiye'ye o uğursuz kazadan sonra asla dönmemişti. Dönmeyi de hiçbir zaman düşünmüyordu. İşte biraz da bu sebeple karşısına çıkan bu zengin Fransıza hayır dememişti. Adamın işleri iyiydi ve maddi sıkıntı yaşamıyordu ama tüm bunlara rağmen ilk aşkıyla beraber olup her türlü sıkıntıyı çekmeye de hayır demezdi. Kazada ona sarılanın Orkun olduğunu öğrendiğinde uzun bir süre kendine gelememişti. Şimdi dört yaşında olan oğluyla günlerini geçiriyordu. Ve oğlunun adının Orkun olması onun hikayesini çok iyi bilenlerce hiç yadsınmıyordu.

Dilek 50 yaşında bir ev kadınıydı. Kazadan sonra bir ay kadar hastanede kalmıştı. Taburcu olmasının ardından bir süre daha çalışmış daha sonra evleneceği adamla tanışmıştı. Eski hırslından eser kalmamıştı. İş hayatının dolambaçlı yolları artık onu fazlasıyla yormuştu. 44 yaşındayken tüp bebek yöntemi ile birbirinden güzel ikiz çocuk sahibi oldu. Artık hayatını tamamen onlara adamıştı. Tek üzüntüsü ise boşa geçen yıllarıydı. Eğer anneliğin nasıl bir duygu olduğunu daha önceden keşfetmiş olsaydı şüphesiz çok daha önce evlenmek isterdi. Şimdi en büyük arzusu ikizlerinin de kendisi gibi bir yuva kurduğunu görebilmektir fakat buna ömrünün yetmeyeceğini düşündükçe kahroluyordu.

Kadri 62 yaşına gelmişti. Kazadan sonra çocukları onunla yakından ilgilenmişlerdi. Her ay bir oğlunda kalıyordu ve özellikle torunlarıyla çok iyi vakit geçiriyordu. Sevdiği kadının her ölüm yıldönümünde ve özel günlerinde mezarına ziyarete gidiyordu. Onu ve yaşadıklarını ömür boyunca

unutmayacaktı ama en azından artık torunları için yaşayacaktı. Bütün bu yaşadıklarını artık büyük bir olgunlukla karşılamayı öğrenmişti. Nasıl olsa o gün gelip de bedeni toprağın altına girdiğinde ruhu sevgilisiyle buluşacak ve sonsuza kadar ayrılmayacaklardı.

Ezgi yolun yarısına gelmişti artık. Kaza sonrası uzunca bir süre magazin basınının gündeminden düşmedi. Bu yolun kendisi için olmadığına asfaltın üzerinde yatarken karar vermişti bile. Önce en büyük hatasını düzeltmekle işe koyuldu. Yıllarca kendisine sevgisini veren fakat ünlü olunca geride bırakmaya çalıştığı sevgilisinin izini buldu fakat çok geç kalmıştı. Bir zamanlar aynı evi ve aşkı paylaştıkları adam artık evliydi. Bu şoku uzunca bir süre atlatamasa da en azından kendisi için en iyi olan şeyi yaptı, artık sıradan bir insandı. Kazandığı paralarla Akdenizde küçük bir otel satın aldı ve oraya yerleşti. Artık kendi yağı ile kavruluyordu. Müzik ile tek ilişkisi bazen iki üç duble içtiğinde müşterilerine ufak çaplı konserler vermekten ibaretti.

Mehmet kırkına merdiven dayamıştı. Büyük oğlu on bir, küçüğü ise yedi yaşındaydı. Kazadan hasarsız kurtulabilmişti ve bu sayede uçağı kaçırmayıp birliğine teslim olmuştu. Askerliği biter bitmez ise evine dönmüş ve o günden bugüne ne eşinden ne de çocuklarından ayrı kalmamıştı. Kaza sonrası üç yıl kadar yarışma devam etti ardından o yarışmayı kazananların hemen hepsinin şöhreti dramatik bir şekilde sonlanınca yarışma çok tartışılmaya başlandı ve en sonunda da yayın hayatı bitti. Ama Mehmet bu yarışma sa-

yesinde hatırı sayılır bir kazanç sağlamıştı. Bu kazancı da bilinçli bir yatırımla değerlendirmiş ve geleceğini garantiye almıştı. O kazayı her hatırladığında ise soğuk terler döküyordu, eğer dolmuşta başka bir koltuğa oturmuş olsa şu an hayatında bazı şeylerin mutlaka değişmiş olacağından adı kadar emindi.

Ludmila da Ezgi gibi otuz beş yaşındaydı ama durumu ondan çok daha farklıydı. Kaza sonrası iki hafta kadar hastanede yatmıştı. Bu süre içinde polis tarafından yakalandı. Taburcu olduktan sonra adam öldürmeye teşebbüs suçundan üç yıl cezaevinde kalmıştı. Çıktığında ise gerçek bir fahişe olmuştu. Şu anda kendine bağlı çalışan on genç kız var ve her ne kadar üç kez sınır dışı edilmiş olsa da halen İstanbul'da hem de lüks bir evde kalıyor. Artık bu mesleğin kendisine yapıştığını ve ne yapsa da ondan kurtulamayacağını çok iyi biliyordu. Ama yine de bazen keşke o dolmuşa binmeseydim dediği anlar da olmuyor değildi. Hayata dair tek isteği lüks bir hayat yaşamaktı. Bunu da zaten çok iyi yapıyordu.

Yaver 61 yaşındaydı ve artık hayatını bütün gün bir yatakta geçirmeye mahkumdu. İki yıl kadar önce felç geçirmişti. Oğlunun tüm çabalarına rağmen yatağa mahkum yaşamak zorundaydı. Oysa aynı oğlu kaza sonrası onu hayata döndürmeyi başarabilmişti. Her şeye rağmen mutlu olmasını biliyordu. Yatalak da olsa eşi, oğlu ve torunu ile beraberdi. Artık yolun sonuna geldiğini hissediyordu bundan kimseye bahsetmese de kendince bir takım hazırlıklar yapıyordu.

Ölüm onu korkutmuyordu çünkü oğlu doktor olmasaydı zaten on yıl önce o kazada ölmesi işten bile değildi. Bu sebeple aldığı her nefesi kendisine bir hediye gibi görüyordu. Mutluydu çünkü iyi bir evlat yetiştirmişti, kendi görmediği baba sevgisini oğluna vermişti ve elindeki kısıtlı imkanlara rağmen bir doktor yetiştirmeyi başarmıştı.

Ve Ferruh. Onun diğerleri gibi bir yaşı yok artık. Kimsesizler mezarlığında toprağın altında bir yerde yatıyor. Belki ölüren bu dünyadan götürdüğü tek şey olan vicdan azabı ile beraber. Kaza sonrası hastaneye oradan da hapishaneye gönderilen Ferruh üç yıllık mahkumiyeti sırasında defalarca uyuşturucu krizine girmişti. Bunun yanı sıra mahkumlar arasında çıkan bir kavgada gözünü bile kırpmadan birini öldürmüştü. Artık özgürlüğüne kavuşamayacağını anlamış ve en sonunda intihar etmeye karar vermişti.

Uzunca bir süre intihar etmeyi denedi ama bunu hiçbir zaman başaramadı. Her defasında kendine kıyamayıp intihardan vazgeçiyordu. İçeride hiçbir dostu yoktu hatta öldürdüğü adam yüzünden düşmanı da çoktu. Zaten ölümünü de kendi değil düşmanlarından biri gerçekleştirdi.

Bir gün duş esnasında arkasında bir gölge gördü normalde kendini koruyabilecekken hiç istifini bozmadı. Gölge kendisine doğru yaklaşırken küçükken annesinin kendisine öğrettiği bir duayı okudu. Dua henüz bitmemişken sırtında bir sızı hissetti. Ardından birkaç farklı yerde farklı sızılar. Artık düzgün nefes alamıyordu, arkasını bile dönmedi. Duasını

bitirdi. Kısa hayatında yaşadıklarını düşündü ve gözünün önünde annesi belirdi. Ona kucak açmış bekliyordu.